

Bir Dava Adanı

Mehmet Âkif Ersoy
1878 - 1936

2016

T.C.
Millî Eğitim Bakanlığı
Ortaöğretim Genel Müdürlüğü

“BİR DAVA ADAMI”
Mehmet Âkif ERSOY

Editör
Yaşar KOÇAK
Daire Başkanı

Komisyon
Kasım ÇOMARLI
Dilek SEKÜCÜ
Emre DURU
Çetin ARTAR
Yasin AYDEMİR

Grafik Tasarım
Şevket YAKAR

Baskı
Gazi Mesleki Eğitim Merkezi Matbaası

Ortaöğretim Genel Müdürlüğünce “Bir Dava Adamı Mehmet Âkif Ersoy” adlı kitap Bakanlık Makamının 10.05.2016 tarihli 5211439 sayılı olurları ile Destek Hizmetleri Genel Müdürlüğünce 2.000 adet basılmıştır.

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak.

Çatma, kurban olayım, çehreni ey nazlı hilâl!
Kahraman ırkıma bir gül! Ne bu şiddet, bu celâl?
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helâl.
Hakkıdır Hakk'a tapan milletimin istiklâl.

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım.
Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım.

Garbın âfâkını sarmışsa çelik zırhlı duvar,
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imanı boğar,
Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar?

Arkadaş, yurduma alçakları uğratma sakın;
Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın.
Doğacaktır sana va'dettiği günler Hakk'ın;
Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın

Bastığın yerleri toprak diyerek geçme, tanı:
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır, atanı:
Verme, dünyaları alsan da bu cennet vatanı.

Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?
Şüheda fışkıracak toprağı sıksan, şüheda!
Cânı, cânânı, bütün varımı alsın da Huda,
Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda.

Ruhumun senden İlâhî, şudur ancak emeli:
Değmesin mabedimin göğsüne nâmahrem eli.
Bu ezanlar -ki şehadetleri dinin temeli-
Ebedî yurdumun üstünde benim inlemeli.

O zaman vecd ile bin secde eder -varsa- taşım,
Her cerîhamdan İlâhî, boşanıp kanlı yaşım,
Fışkırır ruh-ı mücerret gibi yerden na'sım;
O zaman yükselerek arşa değer belki başım.

Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilâl!
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helâl.
Ebediyyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl;
Hakkıdır hür yaşamış bayrağımın hürriyyet;
Hakkıdır Hakk'a tapan milletimin istiklâl!

Mehmet Âkif Ersoy

İSTİKLÂL MARŞI

Ey Türk gençliği! Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir.

Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi, seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek dâhilî ve hâricî bedhahların olacaktır. Bir gün, istiklâl ve cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şeraitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerait, çok namüsaît bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın bütün kaleleri zapt edilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şeraitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dâhilinde iktidara sahip olanlar gafflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler. Hattâ bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlîlerin siyasî emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakr u zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerait içinde dahi vazifen, Türk istiklâl ve cumhuriyetini kurtarmaktır. Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur.

Mustafa Kemal Atatürk

ÖN SÖZ

Mehmet Âkif Ersoy, bu dünyadan göçünün üzerinden 70 yıl geçmesine karşın, eserleriyle, hatırasıyla ve düşüncesiyle yaşamaya ve tesirini icra etmeye devam ediyor. Bağlı olduğu inanç ve değerlerin, savunduğu düşüncelerin hâlâ müessir ve geçerli olması; -her şeye rağmen- medeniyet coğrafyamız için ve hatta bütün insanlık için ümit kapısı olması, üzerinde durulması gereken bir hadisedir. Mehmet Âkif Ersoy bir modeldir. Aldığı eğitimin özellikleri bakımından da, şahsiyetinin çizgileri bakımından da örnektir, numunedir, rol modelidir.

Eğitimine, muhterem babası İpekli Tahir Efendi'nin kadim değerler üzerinde yükselen rahlesinde başlamış; Sultan Abdülhamit'in zamanın ruhuna uygun eğitim hamlelerinin ikliminde tamamlamıştır. Modern eğitim alırken değerlerinden uzaklaşmamış; mesela Pasteur'u tanımış, ona hayran bile olmuş ancak; Ali Şevki Hocalara, yani Köse İmamlara sırtını dönmemiştir.

Olağanüstü iyi yetişmesine, som bir şair ve âlim bir mütefekkir olmasına karşın; sokaktan, memleketinden, gerçekten ve hayattan kopmamıştır. Neyzen Tevfik'in Mehmet Âkif'e olan hürmetinde bile esrarlı bir hâl vardır; O'nun insanlara yaklaşımındaki derin anlamları bize öğretir.

Mehmet Âkif'ten öğrendiğimiz çok şey var; evet ama öğreneceğimiz de çok şey var. Zorluklardan yılmamayı, ümitsiz olmamayı ve vakur direnişi ondan öğrendik. Milletinin zor günlerinde bir şair, bir mütefekkir nerede durur, nasıl durur ondan öğrendik.

Kendi inancından ve düşüncesinden olmayan insanlarda bile derin hayranlık uyandırması; hatta düşmanlarının bile aleyhinde söz söylememesi üzerinde de düşünmemiz gerekir.

Mehmet Âkif Ersoy aynı zamanda, coğrafyamızın bütün unsurlarını da üzerinde taşıyan bir müstesna şahsiyettir. Arnavut bir babanın, Buharalı bir annenin, İstanbullu çocuğudur. Maveraünnehir'in, Balkanların ve ana merkez İstanbul'un birikimini simgesel olarak üzerinde taşımıştır. Düşüncesi de, yaşamı da tıpkı kendisi gibi bizdendir, bize aittir; medeniyetimizin ve coğrafyamızın kodlarını içermektedir.

Bugün daha iyi anlaşılmaktadır ki Mehmet Âkif Ersoy'un gayretleri, mücadelesi boşa gitmemiştir. Kendisi bir değerdir ve Onun millî bir değer olması üzerinde neredeyse ulusal bir konsensüs vardır.

Safahat'ın edebiyatımızın en çok basılan, ilgi gören edebiyat kitabı olması da bunun en geçerli göstergelerinden birisidir.

Mehmet Âkif Ersoy, bütün bu özellikleri sebebiyle daha fazla konuşulmalıdır. Daha fazla tanıtılmalı; hakkında daha fazla eser verilmelidir. Bugünün sorunları muvacehesinde yeni yorumlar ve yeni bakışlarla döne döne okunmalı, araştırılmalı, tartışılmalıdır.

Öğrencilerimizin, Mehmet Âkif Ersoy üzerine kaleme aldığı yazılar, gençlerin Mehmet Âkif hakkındaki düşüncelerini ihtiva eden ve aynı zamanda gençliğimizin değerlerine gösterdiği hürmetin, Âkif'in ve düşüncelerinin milletimizin her ferdi tarafından yaşatıldığının bir ifadesidir. Okul yöneticilerimizi ve öğretmenlerimizi tebrik ediyor, tüm öğrencilerimize başarılar diliyorum.

Nabi AVCI
Millî Eğitim Bakanı

ÖĞRENCİLERİMİZİN KALEMİNDEN MEHMET ÂKİF

Bu kitapta, İstiklal Marşı'mız ve şairi Mehmet Âkif Ersoy'a yüreklerini açan ve yüreklerinden gelen sesle öğrencilerimizin kaleme aldıkları kompozisyonları buluşturduk.

“Âkif gönlü, kalbi ve yüreği ile yazan, yalnızca bir şairden ziyade bir dava adamı ve bir gönül adamıydı.” diyor Enes YALÇIN (Adana) ve Baldan TOPRAK (Afyonkarahisar) ekliyor: *“Çocukluktan itibaren acılarla yoğrulmasına rağmen milletin acıları dururken kendi sıkıntılarını dile getirmekten hayâ eden bir yüreğe sahipti O.”*

Talha KARAASLAN (Adıyaman) umudunu anlatıyor Âkif'e: *“Ankara hâlâ soğuk ama umutlar sıcak. Niyetler temiz, saf. Bekliyoruz o sıcak günleri büyük bir arzuyla. Çünkü Asımlar beliriyor artık. Umut veren, cesaret veren bir nesil geliyor, gelecek...”*

“Mehmet Âkif'in dava adamlığının eşsiz nakışları olan bu karakter özelliklerinden başka diğer bir yönü “belki de asıl yönü” onun şairliğidir.” diyor Ayşenur AKSU (Ankara).

Ve “İstiklal Marşı” mızı “Yüreklerin başköşesinde yerini almıştı başyapıt ve yüreklerle sinmişti ebediliğin kokusu.” diye anlatıyor Derya ÇAR (Ağrı) ve ekliyor Aksaray'dan Rabia KAYA, *“Her şey iyiydi, güzeldi de bu paha biçilemez şiiri yazmak Âkif için öyle kolay değildi. O bu şiirin her bir zerresini yaşayarak yazmıştı. Milletin çektiği acıları her bir hücrelerinde hissetmişti.”* Bu yüzdendir ki ömrünün son yıllarında Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmamasın demişti. Biliyordu, bu millet bir yıkımı daha kaldıramazdı.” Yetmedi diyor Rumeysa NUR (Amasya) *“Âkif, milletimizin sesiydi. Bu ses ezelden beri hür yaşayan, kükremiş sel gibi, bendini çiğneyip aşan, dağları yırtan, enginlere sığmayıp taşan, yurdun her taşı altında kefensiz yatan, her zerre-i hakinden şüheda fişkırان bir milletin ve iman dolu bir göğsün eseri idi.”*

Ve daha pek çok öğrencimiz Âkif'i dillendirdi kendi diliyle. Âkif'i anlattı kendi cümleleriyle... Buyurun dava adamı Âkif'i okumaya...

Ercan TÜRK
Ortaöğretim Genel Müdürü

Adana	Enes YALÇIN	BİR DAVA ADAMI MEHMET ÂKİF ERSOY.....1
Adıyaman	Talha KARAASLAN	ÜŞÜYEN BİR ADAM5
Afyon	Baldan TOPRAK	HASBÎ.....7
Ağrı	Derya ÇAR	SON DEĞİL BAŞLANGIÇ11
Aksaray	Rabia KAYA	ASIM'IN NESLİ.....12
Amasya	Rumeysa NUR	VATANA ADANAN RUH.....15
Ankara	Ayşenur AKSU	KUBBEDE KALAN HOŞ SADA17
Antalya	Beyza DOĞANYILMAZ	MEHMET ÂKİF'İ ANLAMAK21
Ardahan	Tuğçe Merve ÇELİK	MÜCADELE ADAMI OLMAK.....23
Artvin	Ferhat GÜNEŞ	HALKIN VE HAKK'IN SESİ: MEHMET ÂKİF ERSOY.....25
Aydın	Kader YAVUZ	ÖLÜMSÜZ ŞAİR.....27
Balıkesir	Fatih AYCAN	ŞAİRİN GÖZÜNDEN.....29
Bartın	Hatice Betül ÇAKIR	DAVASI DAVAMIZ OLAN ŞAİR.....30
Batman	İrem KAVAF	ELEM EKİP AZİM BİÇEN İNSAN.....33
Bayburt	Fatih TURAN	TARİH VE AŞK.....35
Bilecik	Nilay AVCIOĞLU	BİR İNANÇ ADAM.....37
Bingöl	Veysel GÖKDEMİR	ÜSTAD'IM39
Bitlis	Rumeysa DOĞAN	DAVASININ HAS ADAMI MEHMET ÂKİF41
Bolu	Aslıhan BALTA	DAVA ADAMI MEHMET ÂKİF ERSOY.....44
Burdur	Canan KORKUT	BİR MEHMET ÂKİF GEÇTİ BU DİYARDAN48
Bursa	Merve MADEN	ASIM'IN NESLİNDEN MEHMET ÂKİF'E52
Çanakkale	Betül GEYİK	DESTAN YAZAN KELİMELELER55
Çankırı	Aynur YAZICI	İSTİKLAL SAVAŞÇISI MEHMET ÂKİF.....58
Çorum	Esmenur TOPAL	BİR DAVA ADAMI MEHMET ÂKİF60

Denizli	Ümmühan AYBÜKE	SÖNMEYEN ATEŞ.....63
Diyarbakır	Gülistan AKTAŞ	BİR İSTİKLAL MÜMESSİLİ ÂKİF65
Düzce	Ömer YATKIN	BİR DEVRİN MİMARİ: MEHMET ÂKİF ERSOY67
Edirne	Zeynep ŞAHİN	DAVA BİZİMDİR.....69
Elazığ	Zeynep Nur ETÖZ	DEDEM'E MEKTUP.....72
Erzincan	Şeyda SARIKAN	BİR MEMLEKET İNŞA ETMEK.....75
Erzurum	Fatih Mehmet DAĞLI	BİR DAVA ADAMI.....77
Eskişehir	Bilâl ÖZER	MEHMET ÂKİF.....79
Gaziantep	Zeynep Nur SEVER	HALKI UYANDIRAN ADAM.....82
Giresun	Aleyna KESKİN	RUHUN, GERÇEĞİN AYNASI.....84
Gümüşhane	Neslihan AKÇARA	ŞAİRİMİN İSTİKLAL DAVASI.....86
Hakkari	Ayşegül ÇELİK	ÂKİF'İM SEN İSTİKLALSİN!.....88
Hatay	Cansu HOROZ	GAYE İNSAN.....90
Iğdır	Betül CAF	KUYRUKLU YILDIZ.....93
Isparta	Esmâ ALDEMİR	DAVA İÇİN MÜCAHİT, DAVASI İÇİN MUHACİR.....95
İstanbul	MİHRİBAN KIRAÇ	ANADOLU'NUN SESİ97
İzmir	Arzu VELİBEYOĞLU	PENCERE.....99
Kahramanmaraş	Abdulkadir ÇAKIL	ÂKİFVÂRİ BİR AN.....101
Karabük	Esra PİROĞLU	BİR DAVA İNSANI MEHMET ÂKİF.....104
Karaman	Hacer DEVECİ	YALNIZ BİR KAHRAMAN.....105
Kars	Tuğçe ATMACA	MEHMET ÂKİF ERSOY'UN MANALI YÜRÜYÜŞÜ107
Kastamonu	Gül Mercan YÜCEL	BAHARLIK RÜZGÂRDAN ÖMÜRLÜK FIRTINAYA109
Kayseri	Mustafa PINARBAŞI	BİR DAVA ADAMININ AZMİ.....111
Kilis	Berfin YILDIZ	İSTİKLAL ŞAİRİ.....113

Kırıkkale	Fatma KURT	DAVA ADAMI OLARAK ÂKİF116
Kırklareli	Semih BAŞKURT	DAVAM İÇİN118
Kırkşehir	Burcu DURAN	DAVA ADAMI MEHMET ÂKİF120
Kocaeli	Mihrican KIZILSENCER	EBEDİ REHBER.....123
Konya	Sıla KARA	ÖTESİ YOK Kİ!125
Kütahya	Emine YILDIZ	EY CEMAAT UYANIN!127
Malatya	Rabia Gül TATAR	DİRİLİŞ VAKTİ.....130
Manisa	Ayla YILMAZ	ASIM'IN NESLİYİZ.....131
Mardin	Şeyhmus CAN	MİLLETİN ADAMI.....134
Mersin	Ahmet TANRIVERDİ	ÂKİF'İM BEN.....136
Muğla	Ali Rıza ALTIN	“DAVASINDAN DÖNMEYEN ADAM”139
Muş	Şeyma RENÇBER	MÜNEVVER ŞAHSİYET142
Nevşehir	Betül YÜCEFAYDALI	BİR DAVA ADAMI MEHMET ÂKİF144
Niğde	Sıddıka DOYGUN	İSTİKLÂLİN ÇEHRESİNDE DİRİLİŞ VE MEHMET ÂKİF.....149
Ordu	Hülya MİDİLLİ	CEKETİNE SARILIR GİBİ.....152
Osmaniye	Feyza Tuğba ŞENER	ÂH-U ZÂR.....155
Rize	Ayşegül KEBER	MİLLETİMİN İSTİKLAL!159
Sakarya	Furkan Berk USTAOĞLU	DAVASININ YOLUNDA MEHMET ÂKİF161
Samsun	Tuna ÜLKER	BİR DAVA UĞRUNA ADANMIŞ BİR ÖMÜR164
Siirt	Fatma AYZAZ	YÜCE DAVANIN YÜCE ŞAİRİ166
Sinop	Gizem UYANIK	İNSANCA YAŞAMANIN, İNSAN ÖRNEĞİ170
Sivas	Fatma ARSLAN	ASIM'IN NESLİ DİYOR Kİ.....173
Şanlıurfa	Merve KAYA	HÜRRİYET ÂŞIĞI ÂKİF175
Şırnak	Dicle BUDAK	BÜYÜK ÜSTÂD VE ŞAHESERİMİZ177

Tekirdağ	Rabia DANIŞMAN	MEŞALESİNİ BIRAKMAYAN ŞAİR178
Tokat	Sevgi KARA	İSTİKLALE ÂŞIK BİR RUH.....181
Trabzon	Hacer BAHADIR	LA TAHZEN.....183
Tunceli	Sakine AKYOL	İSTİKLAL ŞAİRİ186
Uşak	Nihat TURAN	“İSTİKLAL MARŞI” MIZ187
Van	Beyza DEMİR	MİLLÎ MARŞ DOĞUYOR189
Yalova	Ayşenur POLAT	ÜLKESİNE ADANMIŞ BİR RUH MEHMET ÂKİF.....191
Yozgat	Hatice GÜLTEKİN	VATAN, DİN VE ÂKİF194
Zonguldak	Cemal AĞRALI	SEVGİLİ MEHMET AKİF ERSOY.....196

BİR DAVA ADAMI MEHMET ÂKİF ERSOY

Dava, bir amaç uğruna Hak yolunda yürümektir. Dininin, dilinin, milletinin kavgasını kendi kavgası edinmektir. Bir dava adamında cesaret, emek, yürek olmalıdır. O davayı taşıyabilecek güç ve kabiliyet olmalıdır. Kimi zaman bir devir kapatıp bir devir açarak Mehmet'ken Fatih olmak, Şark'ın sultanı Selahaddin olmak, kimi zaman Alparslan olmak, Mustafa Kemal olmak. Yunus olmak, kimi zaman Malcolm X, kimi zaman Muhammed Ali olmaktadır, kısacası bir dava adamı olmaktadır. Tıpkı istiklal şairi, İslam şairi “Mehmet Âkif Ersoy” gibi...

Dava adamı olmak zordur, zaten o zor zamanların adamı değil miydi? İstiklal ve istikbal için yaşanan o zorlu günlerde kimi zaman Zağnos Paşa Camisi'nde, kimi zaman Kastamonu Nasrullah Camisi'nde kendisindeki o iman şuuru ile verdiği vaaz ile hutbe ile milletin istikbal, istiklal ve dinine olan bağlılığını kuvvetlendirmemiş miydi? Kimi zaman da cephede askerle yan yana olarak onların her türlü ihtiyacını, özellikle manevi ihtiyacını kuvvetlendirmemiş miydi?

O sıkıntılı zamanlarda bazı kimseler ümitsizlik içerisindeyken onlara bir asır öncesinden söylenmiş olmasına rağmen şu anda hâlâ geçerliliği olan şu sözleriyle sesleniyordu:

“Atiyi karanlık görerek azmi bırakmak. / Alçak bir ölüm varsa eminim budur ancak.”

Bu dönemlerde ümitsizliğe asla yer olmadığını, istikbali karanlık görmenin ne kadar da vahim bir durum olduğunu bu şekilde dile getiriyordu.

Onun davası diniydi, ülkesinin ve milletinin istikbal ve istiklaliydi. İstikbal ve istiklal için en zor günlerde milletiyle, davasıyla beraber oldu. Zorlu istiklal savaşı günlerinde inancı ve imanından almış olduğu o büyük güç ve sorumluluk duygusuyla milletine “KORKMA” diyerek sesleniyordu.

*“Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak.”*

Onun davası herkese Hâkk'ı ve hakikati göstermek, toplumu geliştirmek, ilerletmek ve yenilemektir. Bu amaç ve dava doğrultusunda genç nesiller yetiştirmektir. O yüzden Asım'ın nesli diyordu:

“Asım'ın nesli... diyordum ya... nesilmiş gerçek:

İşte çiğnetmedi namusunu, çiğnetmeyecek.”

Asım adaletin, şefkatin, merhametin timsalidir. Asım; hayal dünyasında yaşayan bir film karakteri, hiçbir şekilde yaşanması mümkün olmayan bir roman, bir masal, tarihte kalmış mitolojik unsur, efsaneleşmiş bir kavram değildir, asla da olmaz. Asım dün yedi düvel tankıyla, top ve tüfekleriyle memleketi işgal etmeye çalıştığı zaman Mehmet Âkif'ti, bugün ise Asım lisede, üniversitede, kütüphanededir. Elinde kitap, gözünde geleceğe doğru umutla parıldayan bir ışık olan, okuyan, araştıran, kendi ülkesini ve dünyayı yakından takip eden, bir ecdat torunu olarak “kim var?” diye seslenildiğinde “ben varım” deme iradesine sahip olan bir nesildir. Asım avukat, hâkim, doktor, mühendis, işçi olarak alın terinin hakkını kazanan, askerde memleketi savunan, koruyan Mehmetçik, memleketin en bilinmeyen ve ücra köşelerinde öğretmendir. Asım olmak şükretmesini bilmek, yeni bir şeyler üretmek için çaba göstermektir. Zalimler karşısında kendini ezdirmeyecek sağlam bir iradeye ve çelik gibi bir bileğe sahip olmak, mazlumun ahım yerde bırakmamak, zalimler gibi zulüm ve işkence ederek mazlum olanları ezmemektir. Asım olmak geçmişini unutmamak, geçmişinde yaşadıklarından ilham, ibret ve ders alarak geleceğini yönlendirmektir. Asım şiddetin, terörün, zorbalığın, zulmün karşısında eğilmeyen, hiçbir suretle hakikatten ayrılmayıdır. Kavgadan değil barıştan, şiddetten değil dostluktan, terörden değil sevgiden, kardeşlikten yana olandır, Asımın işi gönüller yıkıp öfke yaymak, kin gütmek değildir, kırık kalpleri kazanarak gönülleri fethetmek, yaraları iyileştirmektir.

Millî şairimiz Mehmet Âkif Ersoy adalet, barış ve huzur memleketi olan mazisinde bin yıllık destan yatan bu vatanın ve milletin yaşamış olduğu en zorlu ve en kara günlerde bu memleketi bölmek ve parçalamak isteyen hain güçlerin zulmü karşısında milletin istikbale umutla açılan gözleri, istiklâl haykıran sesi, zulüm karşısında yıkılmayan yüreği olmuştur.

Mehmet Âkif Ersoy sadece İstiklal Marşı'nın şairi değildi. Âkif gönlü, kalbi ve yüreği ile yazan, yalnızca bir şairden ziyade bir dava adamı ve bir gönül adamıydı. Kalbindeki milletine, dinine ve devletine duymuş olduğu o saygıyı ve sevgiyi hiçbir zaman yitirmemiş bir millet adamı yani bir dava adamıydı. Ona millet olarak bir minnet borcumuz var ve ona olan bu minnet borcunu ödemek ise onu okumakla, anlamakla ve hissetmekle, dünya görüşü ve düşüncesi ile güç karşısındaki o asil dik ve onurlu duruşunu tanımakla, anlamakla gerçekleşir. Yalnızca belirli gün ve haftalarla Mehmet Âkif'i anmak ile onu tam anlamıyla anlamış veya hissetmiş olamayız. İstiklal şairini sürekli okuyarak ve anarak onun ne kadar büyük bir şair ve hatta ne kadar büyük bir mütefekkir olduğunu anlayabiliriz. Onu iki saat anarak veya iki saat okuyarak anlamamız mümkün değildir. Çünkü o en zorlu günlerde milletin içinde yaşamış, millete Hakk'ı hakikati göstermeye uzun yıllar boyunca çalışmış, asırlarca bu büyük milletin kalbinde kahraman olarak yer edinmiş bir insandır.

O bir dava adamıydı. Asla davasından geri dönmeyen bir şahsiyetti. Bütün bir hayatını Hak için halka harcamıştı. Hiçbir zaman riyakar olmamıştı. Verdiği sözlerden asla geri dönmemişti. Tek ve yegane kurtuluş yolunun Allah'ın ipine sımsıkı sarılmakta olduğunu hiçbir zaman unutmamış ve yaşamın bu doğrultuda yönlendirmişti. İşte onu bütün bir ulusun kalbinden uzun yıllar boyunca çıkar-mayan tüm bu özellikleriydi. Bizlere düşen ise onun yaşadığı gibi yaşayabilmektir. Atiyi karanlık görmeden istikbal için millet olarak yüzyıllar boyunca hiç bir şekilde azmi bırakmadığımız gibi bugün de Asım'ın nesilleri olarak eski gayretimizden, azmimizden, çabamızdan taviz vermeden mücadele etmektir. Aşık Veysel'in de dediği gibi, bu uzun ince yolu, gündüz gece emin adımlarla gidebilmektir. Bizler gurur duymalıyız. Zira hiçbir millete nasip olmayan, bir şairden öte bir mütefekkir, münevver, nerede olursa olsun davasından vazgeçmeyen bir millî istiklal şairine “Mehmet Âkif Ersoy” gibi bir dava adamına sahibiz.

O bütün bir ulusun kalbinde yaşayan bir millet şairiydi. Onu bin iki yüz kelime ile anlatmak mümkün değil, çünkü o binlerce sayfalık kitaplara sığmamış, ama bir asır boyunca bütün bir milletin

kalbine sığmış asırlar boyunca da bütün bir milletin kalbinde yer edinecek olan bir örnek şahsiyeti. O öncüydü, siyasetçiydi, hafızdı, Arapça ve Farsçayı anadili kadar bilecek büyük bir edipti, camide vaiz, kürsüde hatip, milletin meclisinde milletvekiliydi, şairdi, kalbindeki o millî ve dini değerleri hiçbir zaman kaybetmeyen kahraman bir gönül adamıydı. Uzun lafın kısası: Geçmişte, şimdi ve gelecekte O!

“BİR DAVA ADAMI MEHMET ÂKİF ERSOY” dur.

Enes YALÇIN
ATO Anadolu Lisesi
10/D Sınıfı

ÜŞÜYEN BİR ADAM

“İçeri girdiğimizde ben paltomu çıkardım, o da ceketinin üstündeki karları temizledi.” İlköğretimdeyken okuduğum bir metinden unutamadığım bir cümle... Ankara'nın soğukunda paltosu olmayan ama yüreği kocaman bir adamı anlatan bir cümle... Bir de yazının bitiminde “İşte bu!” değişim vardı.

Milletin kalbinin attığı yer ve sert soğuk... Dışarıda kar var. Sakallı, koca bir çınar; Asım'ın neslinin öncüsü... Heybetli ama sessiz bir ağaç gibi. Tüm kudretini bu sessizlikten alan biri o. Yani iç derinliğin büyüttüğü ulu bir çınar âdeti. Öyle bir ağaç ki iç âlemini zararlı kurtlardan arındırmış nadide bir ağaç... Asım'ın ektiği, suladığı, budadığı belki de...

Soğuk Ankara'da sıradan insanların içini ısıtacak bir yarışma. Çoğu o paraya aldanıp dizeler karalıyor. Gaye belli. Ücret yüksek. Akıl bu işi çözmüş, gönlün isteği kimsenin umurunda değil. Hedefte Ankara'nın soğukunu kıracak, sıcak bir para...

Gel gör ki herkesi ısıtan o kir, onu incitiyor. Kurtların kemiremediği bir bünye... Kaleme gitmiyor eli. Böyle yüce, kutsal bir iş için bu gaye hiç de cezbedici değil. Aksine ürpertici. Bu bünyeye ters geliyor. Bir yandan da Ankara'nın kara soğuğu devam ediyor. Bir ruh üşüyor ama dışarıdaki havadan değil!

Yarışmaya katılması için bu yüce ağacı ikna etmenin yolunu buluyorlar. O soğuk ödül yok artık. O koca gövde birden diriliyor. Zaten çoktandır bekleyen bir volkan değil miydi? En son, Çanakkale şehitleri için fişkırmıştı kelimeler bu dağdan. İşte akıyor kelimeler dize dize, o volkandan: “Korkma, sönmez...”

Volkan öyle şiddetleniyor ki... Çoktandır bu zamanı bekliyormuş. Kâğıtlar yetmiyor, duvarlara kazılıyor bu aşk, bu iman, bu ruh. Allah'ım, bu nasıl heyecan! Ve sonrası... İstiklal Marşı, Meclis'te yankılanıyor defalarca, alkışlar arasında. Ruhlar coştukça coşuyor. Ve inşallah bir daha yazdırılmaz dualarının sinelerden dışarıya fısıldanması...

Ama Ankara, hâlâ soğuk, karlı... Gönüller sıcak, yüzler tebessüm dolu. Orda bir adam var, vücudu üşüyen ama ruhu cennette... Asım'ın talebelerinden biri... Zihni, gönlü saf ve berrak. Kalbi milleti için çarpan biri, ceketini ıslatan karlara inat. Kalbi bir volkan gibi haşın.

İşte nesil! İşte adam gibi adam! Millete bu soğuk kışlarda sıcak ruh... Koca bir çınar... Asım'ın neslinden canlı bir örnek... Kafasıyla, kalbiyle, ruhuyla...

Ankara hâlâ soğuk ama umutlar sıcak. Niyetler temiz, saf. Bekliyoruz o sıcak günleri büyük bir arzuyla. Çünkü Asımlar beliriyor artık. Umut veren, cesaret veren bir nesil geliyor, gelecek... İstiklal Marşı'nı yeniden yazan değil, candan, sıcacık okuyan...

Talha KARAASLAN

Altınşehir Anadolu Lisesi

10-A Sınıfı

HASBÎ

Milletimizin onulmaz görmeye başladığı hadiseler içinde, umutların paramparça olduğu, zihinlerin en ücra köşelerini dahi bir uğursuzluk yağmurunun inceden inceye çiseleyip çamura döndürmeye çabaladığı o buğulu dönemde, vatan ve millet sevdalısı bir şahsiyet ortaya çıkıverdi. Şüphesiz o, Türk edebiyatının büyük üstatlarından Mehmet Âkif'ten başkası değildi.

Mehmet Âkif; sözünün eri, dürüst bir insandı. Dudaklarından dökülen her kelime, pek çoklarının manasını dahi çözemeyeceği türlü ilimler ve güzel ahlakla çerçevenmiş düşünce torbasından alınıp akıl süzgecinden birkaç kez geçirildikten sonra, yeni parlatılmış bir miratta şahsın kendi suretini eksiksizce görmesine imkân veren akis misali saf ve gerçektir.

Sesi pek duyulmayan, konuşmak gayesi ile olur olmaz her mekânda kendini ortaya atmayanlardan yana olmayı yeğlerdi. Lakin sükûtun yarenliğinde koyuverilen vaveyla silsileleriyle de boğulmaz; vakti gelince kendini son derece açık, çevresindeki her bireyin zorlanmadan anlayabileceği bir yalınlık ve özgünlükte, saygısından ödün vermeden ifade edebilecek üsluba ve kelime dağarcığına sahip bir kişilikti.

Ölümün hayat sahnesinde pandomimini sergilediği; zamanın çürük kokan, yıllanmış ağırlığını sırtına yüklenmiş akrebin çevresinde yelkovan yek saymaya, vakit çizelgesinde yörüngesinden taşmadan kaydolmaya devam ederken o, hiçbir zaman menfaati uğruna haysiyetini ayaklar altına alarak başarıya ulaşabilme çabası içerisine girmedi, girmezdi.

Mehmet Âkif'in mürekkep yerine vatan ve millet sevgisiyle dolu kalem, yurdunu müthiş bir gayret içerisinde koruma, millî birlik ve beraberlik ruhunu sağlama, insani vasıfları en tesirli şekilde çevresindekilerin gönlüne nüfuz ettirme arzusuna yeter de artardı bile. Çünkü o, bedenini ve can kuşunu emanet ettiği, her şeyi ile teslim olduğu Rabb'ine yaslanıyordu. Çünkü o, varlığını sarıp sarımalayan manevî huzuru ve ilahî gücü Müslümanlığından alıyordu. Dinini, milliyetini ve vatanını yek

beden hâlinde, ayrılması mümkün olmayan bir bütün olarak görmesi onu, yadsınılamaz gerçeklikte eşsiz bir Türk-İslam şairi yapıyordu.

Ölümün sıradan bir olaya dönüştüğü Çanakkale Savaşları, Mehmet Âkif'in yalnız vatanının sonsuz refahı ve Rabb'i için çarpan, her zerresi içtenlikle yoğrulmuş duru yüreğinin sıkıntıya bulunduğu vakitlerden biriydi. Berlin'de, başka bir vatanî görevde olmasından dolayı savaşa bizzat iştirak edemeyişi, ömründe duyduğu en büyük kahırlardan biriydi belki de. Fakat bu durum, vatanın kurtuluşu uğruna verilen mücadeleye Mehmet Âkif'in dâhil olamayacağı manasına katiyen gelmezdi. Üstat, gerçekte tam da oradaydı; ruhunu, galibiyet eminliğinde kavrulmuş gözü peklğini katmıştı her bir yiğidin vatan aşkıyla yoğrulmuş çelikten yüreğine. Nice mehmetçiğin Allah yolunda, millet için canını ortaya koyup kara toprağı kızıl bir balçığa döndürdüğü o acı dolu günlerin ardından elde edilen büyük zaferin sonucunda Üstat, şehitlere döktüğü gözyaşları ve kurtuluş tebessümleri eşliğinde, tevazusunu yitirmemiş gururuyla kaleme aldığı "Çanakkale Şehitlerine" adlı şiiriyle Bedr'in aslanlarına benzettiği kahramanları, yüreklere ve tarihe beyit beyit nakşetti.

Mehmet Âkif'in hayatı, davası ve şiiri milletinin hayatından hiçbir zaman bağımsız olmadı. Ömrü boyunca hak ve hakikatin sesi, kurtuluşun müjdecisi olmak için çırpınıp durdu. Şu mısraları onun hayata ve sanata bakışını en veciz şekilde anlatır:

"Hayır, hayal ile yoktur benim alışveriğim.

İnan ki her ne demişsem görüp de söylemişim.

Şudur cihanda benim en sevdiğim meslek:

Sözüm odun gibi olsun, hakikat olsun tek!"

Çocukluğundan itibaren acılarla yoğrulmasına rağmen milletinin acıları dururken kendi sıkıntılarını dile getirmekten hayâ eden bir yüreğe sahipti o. "*Hânümanlar sönüyor, zelzele yalnız bana mı? Ortalık can çekişirken açamam ben yaramı.*" mısraları, kendini milletinin istiklaline ve istikbaline adanmış bir dava adamından başkasının kaleminden dökülemezdi.

İstiklal mücadelesinin her safhasında, aziz yurdumuzu dolaşarak halkı aydınlatmak, halkın maneviyatını yükseltmek, hasar görmüş cesaretleri yeniden parlatmak, düşmüş çehrelerde ufak da olsa bir tebessüm oluşturabilmek için gecesini gündüzüne kattı. Türk milletinin destansı kahramanlığına yaraşır İstiklal Marşı yazmak da bu gönül erine nasip olacaktı. “Millî Marş Yarışması’na milletimin istiklalini parayla terennüm edemem!” diyerek katılmayışı, ondaki hasbîliğin derecesini göstermesi bakımından anlamlıdır. Hâlbuki o dönemde, üzerine giyecek doğru dürüst bir paltosu dahi yoktu. Soğğun, tenini ısırdığı rutubetli odasının duvarlarına harf harf kazdığı, her satırına vatan aşkı, bağımsızlık sevdası nakşettiği, şehitlerimizin kanları ile boyanmış al rengin üzerine hürlüğümüzün, egemenliğimizin, Türklüğümüzün nişanesi haline gelmiş ay yıldızın silüetinin düştüğü bayrağımızın manasını her zerresinde hissederek yazdığı İstiklal Marşı’mızın anlamına anlam katan bir sebep de şairiyle bütünlük arz etmesi değil midir?

Mehmet Âkif, davasını şiirle beslediği gibi, şiirlerini de hayatıyla desteklemiştir. Hüseyin Cahit YALÇIN’ın da dediği gibi, “Mehmet Âkif’in hayatı, eserlerinden çok daha muhteşem bir şiirdir.” İşte o şiirden birkaç mısraı daha paylaşmak istiyorum: Giderek artan fakirliğine rağmen baytarlık okulunda söz verdiği için, vefat eden arkadaşının çocuklarını hiç düşünmeden sahiplenmiş; Ziraat Nezareti Baytarlık İşleri Dairesinde iş bulmuşken mesai arkadaşının haksız yere işten çıkarılmasını kabullenemeyip her türlü zorluğu göze alıp istifa etmiş; kapısına gelen bir fakire hiç düşünmeden paltosunu verip Ankara’nın ayazında ceketle gezmiştir. O, zengin konaklarının müdavimi değil; “Seyfi Baba”ların yârenidir.

Mehmet Âkif, kalemini, kelamını yalnız istiklal aşkını dile getirmek için değil; cehalet, taassup ve gayretsiz tevekkülle mücadele için de âdeta kılıç keskinliğinde kullanmıştır. “Çünkü milletlerin ikbali için evladım, “Marifet bir de fazilet, iki kudret lazım.” diyen Âkif’e göre medreseler, bu marifetten uzak kalarak çağın ilmüne ayak uyduramamışlardır. Bu yüzden kahramanı Asım’a,

*“O çocuklarla beraber gece gündüz didinin,
Gidin, üç yüz senelik ilmi tez elden edinin!
Fen diyarında sızan namütenahi pınarı,
Hem için, hem getirin yurda o nâfi pınarı.” diye seslenir.*

Âkif’e göre, başımıza ne geldiyse miskinlikten ve İslam’ın gereklerini yerine getirmeden tevekkül örtüsüne gizlenmekten gelmiştir: “Bir baksana gökler uyanık, yer uyanıktır; / Dünya uyanırken uyumak maskaralıktır.” Şu iki mısra, âdeta Âkif’in dünya görüşünün özeti niteliğindedir ve bugün, yarın, daima bize ışık olacaktır:

*“Allah’a dayan, sa’ye sarıl, hikmete râm ol...
Yol varsa budur, bilmiyorum başka çıkar yol.”*

Âkif’in yolu Hak, davası Hak’tır. Hayatı boyunca bu yoldan sapmamış; yoksul olduğu kadar vakur bir ömür sürmüştü; “Dünya neye sahipse onun vergisidir hep.” dediği sevgili Peygamberimizin yaşında, ebedî âleme sefer eylemiştir.

İstiklâl şairimiz, bir şiirinde, “*Rahmetle anılmak, ebediyet budur; amma / Sessiz yaşadım, kim beni nereden bilecektir?*” der. Ben de o mütevazılık abidesi, büyük dava adamına âcizane şöyle seslenmek istiyorum: Şu gök kubbede ezanlarla beraber İstiklal Marşı’mız okundukça ismin baki kalacak, hep rahmetle anılacaksın. Elime pare pare kara mürekkep bulaştıran kalemim, sayfalarına benden izler bıraktığım şu defterim şahit olsun ki yolunu yolum bileceğim.

Baldan TOPRAK

Ali Çağlar Anadolu Lisesi

10/D Sınıfı

SON DEĞİL BAŞLANGIÇ

Hasta adamın yorgun bedeninde filizlenen ölüme aldandılar, ölümün son değil başlangıç olduğuna inanmayanlar. Ölüm, besmele ile başlamak gibiydi hayata; inatla, inançla, imanla... Ayağının altından kayıp giderken basamak, bir sonrakine ve bir sonrakine basarak yükselmekti ölüm. Parmaklıkların arasından süzülüp giderken yağmur taneleri; başını kaldırıp geldiği yere, uçsuz bucaksız bulutlara bakabilmekti ölüm. Yorgun argın kapanırken gözler, yarın sabahı görebilmekti ölüm. En dibine vardığında denizin, yerden kuvvet alarak yükselmekti belki de.

Çıktığı yerden yayılmıştı ölüm, kalpten. Yine tek kurtuluş kalpti dile gelen. Çözüliverdi düğümlü nağmeler, Âkif'in kaleminde. Alev almış yanan bir güneşin manzarasından yazılmıştı bu şiir, çatık kaşlı nazlı bir hilale. Sahneye yükselen çılgın bir oyundu, bazen Asımların oynadığı “Vatan yahut vatan!” bazılarının sessiz solukları bazılarının soluksuz haykırışlarıydı kırmızı perdeden yansıyan.

Ölümsüzlüğü resmeden bir ressamdan yansımadyı renkler; ne ben vardım ne sen vardın, bizdik tuvale dökülen. Vatanı konuşuran bir bestekârın musikisiydi memleketimde söylenen; ne ben vardım ne de sen vardın, bizdik yüreklerde dillenen. Hak'tan hakkını arayan bir duaydı besmele ile başlayan, heybetli ve buruk. Okudukça uzayan kısa bir mektup.

Sonu geldiğinde varmıştı yerine dua, sonu geldiğinde ulaşmıştı mektup. Yüreklerin başköşesinde yerini almıştı başyapıt ve yüreklere sinmişti ebediliğin kokusu. Her sonu geldiğinde biz yeniden başladık okumaya onu; çünkü ölümün son değil başlangıç olduğuna inananlardandık.

Derya ÇAR

Türk Telekom Sosyal Bilimler Lisesi

11/E Sınıfı

ASIM'IN NESLİ

Tarihte unutulmayan hükümdarlar, komutanlar vardır. Hele bazı yazarlar ve şairler vardır ki onlar kalemleriyle bu dünyaya kendi sonsuzluklarının imzalarını atmışlardır. İmzasını atmaya başılabilen şairlerin şiirlerini okurken içinde hem kendini hem şairi bulursun. Şüphesiz ki bu imzaların en güzellerinden biri de Mehmet Âkif'e aittir. Âkif'in şiirlerinde tarihi bulursun, yaşadığın çevreyi bulursun. Sanki Âkif'i yüz yıl önce bugün olacakları biliyormuş gibidir. Dünden gelip yarın için yol gösterir. Âkif'i biz çok farklı kimliklerle tanırız. Hayatı boyunca pek çok farklı işe soyunmuştur. Bunun sebebi sonuna kadar bağlandığı davasıdır.

Öyle ki Âkif için bu dava daha baytarlık mektebindeyken başlamıştır. Önceleri sadece kendine yönelik olan düşünceleri, vatanın gidişatını anladıkça tüm Osmanlı'ya ve İslam âlemine yönelmeye başladı. Bu gidişat düzelmeliydi. Millet gittikçe dininden, maneviyatından uzaklaşıyordu. Âkif'e göre maneviyatı kaybetmiş bir millet yok olmaya mahkûmdu. Sadece din ve maneviyat pusulası değil ilim ve fen pusulası da şaşmıştı doğunun. Batının ilim ve fenninin çok gerilerinde kalmıştı ve onların yanlış taraflarını örnek alarak kendinden taviz vermişti. İşte tam olarak buydu Âkif'in canını sıkıkan. İslam âleminin aynı zamanda yurdu, vatani çöküşteydi. Biran önce kurtulması gerekiyordu bu bataklıktan. Bu bataklıktan ancak bir nesil kurtarabilirdi onları. Asım'm nesli... Aslında Âkif kızgındı, kırgındı biraz Asım'a. Neredeydi bu güne kadar? Neredeydi İbn-i Sina'sı, İbn-i Rüşd'ü büyük âlimleri neredeydi? Neden yetiştirmemişti. Ama artık iş işten geçmişti. Asım artık yepyeni bir nesille gelmeliydi. O öyle bir nesil olmalıydı ki İslam'ı doruklarına kadar yaşamalı ve doğuyu batının ilmine ulaştırmalıydı. Bekliyordu Âkif; Ne var ki Asımdan ses seda yoktu. Âkif tam ümidini yitirmek üzereydi ki Çanakkale'den ilk haberler gelmeye başladı. Asım geliyordu, hem de haykıra haykıra geliyordu. Demek vakti şimdiydi. Âkif "Yakında kurtulacaktır bu cephe kurtulacak. Demek yıkılmayacak kıblegâh-ı amalim. Demek ki ölmüyoruz, hadi arkadaş, gidelim." diyordu o umut kıvılcımlarıyla.

Çanakkale bizim son kalemizdi. Sadece bizim değil tüm İslam âleminindi. Onun çöküşü demek bizim sonumuz demektir. Fakat aslanları izin vermiyordu. Boyun eğmiyordu düşmana. Biliyordu Âkif, yigitleri değıdirmeyecekti mabedine namahrem elini. Şehadetleri dinin temeli olan ezanlar ebedi yurdunun üstünde inleyecekti. Günler sonra Üstad'a Çanakkale'de düşmanın boğaza döküldüğü haberi geldi. Zaten medeniyet denilen tek dişi kalmış canavarın, göğsü iman dolu serhaddin karşısında hiç şansı yoktu.

Âkif'in beklediği nesil gelmiş, kendini göstermiş ve aziz vatanını kurtarmıştı. Âkif Çanakkale Şehitlerine şiirinde *“Asımın nesli...diyordum ya... Nesilmiş gerçek: İşte çiğnetmedi namusunu çiğnetmeyecek.”* diyerek seslendi ve onları peygamber aguşuyla müjdeledi. Herşey yeniden başlıyordu, yeni bir devlet yeni bir hükümet. Bağımsızlığımızın temsili bayrağımız hilaliyle yıldızıyla, kan kırmızı rengiyle semayı süslerken bu temsiliyeti tamamlayacak bir de marş ihtiyacı vardı. Bunun üzerine bir yarışma tertiplendi ve yarışmaya yüzlerce şairin yüzlerce şiiri katıldı. Bir tek Mehmet Âkif katılmadı. Çünkü bu marş paha biçilemezdi. Ödül olarak verilen beşyüz lira neydi ki? Bir hiç! Bu marş bir sıralamaya layık görülemezdi çünkü o şanlı bir tarihi temsil edecek, yıllar sonra bile çocuklara ecdadını anlatacaktı. Onlarca şiir arasında hiçbiri Mehmet Âkif in anlattığı nitelikte değildi ki marş seçilemedi de zaten. Yarışmayı tertipleyen Maarif Vekâleti özel bir ricayla Âkif e geldi. Ondan bir şiir istiyorlardı. Âkif ödül almamak şartıyla katılmayı kabul etti ve daha önceden başlamış olduğu şiirini *“Hakkıdır hür yaşamış bayrağımın hürriyet, / Hakkıdır Hakk'a tapan milletimin istiklal.”* dizeleriyle sonlandırarak yarışmaya sundu. Üstad'ın şiiri açık ara farkla marş olarak kabul edildi. Çünkü bir şiirde bir millet, bir mücadele ancak bu kadar güzel anlatılabilir. Ancak bu kadar samimi olabilir, ancak bu kadar halkın sesi olabilirdi. Her şey iyiydi güzeldi de bu paha biçilemez şiiri yazmak Âkif için öyle kolay değildi. O bu şiirin her bir zerresini yaşayarak yazmıştı. Milletinin çektiği acıları her bir hücrelerinde hissetmişti. Bu yüzdendir ki ömrünün son yıllarında Allah bu millete bir daha istiklal marşı yazdırmamasın, demişti. Biliyordu, bu millet bir yıkımı daha kaldıramazdı.

Fakat Âkif'in davasında eksik kalan bir nokta vardı. Devlet yeniden kurulmuş, Batının ilmine yetişilmesi için çeşitli inkılaplar ve yenilikler yapılmıştı ama bir nokta unutulmuştu. İslam'ı tam anlamıyla anlamak ve yaşamak. Her şeye rağmen Âkif ümitliydi. Eğer Asım o kötü hâlden kurtulup yeni bir devlet kurabilmişse en büyük emelini de gerçekleştirecekti. İslam'ı yayacak ve yaşatacaktı. Asım burada yıllar geçtikçe yerine getirmeye başladı. Sadece Asım değil onun ardından gelen nesilde çok çabaladı. Ve bugün bizler Asım'ın torunları büyük bir emaneti devraldık. Bağımsız bir vatan ve gerçekleşmesine çok az kalmış bir dava. Bu dava biz yaşadıkça devam edecek. Bir gün Üstad'ın ve Asım Dede'nin tam istediği gibi bir millet olacağız. Sen rahat uyu Âkif Dede emanetin emin ellerde. Ruhun şad olsun.

Rabia KAYA

Yunus Emre Anadolu Lisesi

11/B Sınıfı

VATANA ADANAN RUH

1873 tarihinde İstanbul'da doğan Mehmet Âkif daha okul yıllarında şairliğinin mesuliyetini yerine getirmiş vatanının o karamsar günlerinde milletine inanç, azim ve umut aşlamıştır. Memleket zor günlerini yaşarken Âkif memleket sevdasıyla yanıp tutuşmuş, memleketin bu dar boğazdan kurtulması için çareler aramıştır.

...

Âkif hep vatan aşkıyla yanmış, ümmet ve devlet varlığına dayalı bir milliyetçiliği esas alıp, İslamiyet'i ve Türklüğü birleştirmiş, onları hep ruh ve beden gibi görmüş ve bunun iliklerine kadar hissetmiş bir şahsiyettir. Zulüm, işkence ve zorbalığın kat be kat fazlasına şahit olan Âkif atalarımızın kanıyla sulanmış, İslam'ın sembolü hilal ve yıldızdan esinlenerek yazdığı ve Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmamasın dediği, dünyada eşi ve benzerinin bulunmayan, o manalı ve herkesin ayakta alkışladığı İstiklal Marşı'mızı Taceddin Dergâhında kaleme almış ve hiçbir karşılık beklemeden aziz, cefakar, ordumuza armağan etmiştir.

Âkif, milletimizin sesiydi. Bu ses ezelden beri hür yaşayan, kükremitmiş sel gibi, bendini çiğneyip aşan, dağları yırtan, enginlere sığmayıp taşan, yurdun her taşı altında kefensiz yatan, her zerre-i hakinden şüheda fişkırان bir milletin ve iman dolu bir göğsün eseri idi. Bugün hâlâ göklerde dalgalanan ay yıldızlı bayrak ve İstiklal Marşı aziz milletimize ebediyete kadar şiar olacak olan manevi ve millî bir kültür hazinesidir.

Âkif cefakâr milletimizi üstün, erdemli medeniyetlerin zirvesine taşıyacak eserler vermiştir. Şiirler yazmıştır. Dedikodulara, söylentilere ait tekbir yazısı dahi bulunamayan Mehmet Âkif'in bugün kabri başında ve her yerde şükranla, minnetle yad edilmesinin yegane sebebi; ehemmiyetli eserleri ile gönüllere ve dimağlarımıza kadar zuhur etmesidir.

Âkif ömrü boyunca Türk İslam ahlakını yaşamış ve milletimize örnek olmuş çok önemli bir şahsiyettir. O “alp” ile “eren”i birleştirmiş “alperen” yapmıştır. Türk-İslam şuurunun oluşmasında o önemli bir şahsiyettir. Âkif cami kürsülerinden okuduğu hutbe ve vaazlarla milletimizi düşmana karşı tek vücut hâline getirerek vatanımızı savunmada önemli bir rol oynamıştır. O Laz’ı, Çerkez’i, Kürd’ü, Türkmen’i, Acem’i ümmet çatısı altında görmüş, “*Girmeden tefrika bir millete düşmen giremez, Toplu vurdukça yürekler onu top sindiremez.*” demiştir. Bu inancını eserlerinde anlatmıştır.

Âkif yazdığı “İstiklal Marşı”nı milletin malıdır diyerek “Safahat” adlı kitabına dahi koymamıştır. Âkif ömrü boyunca fikirlerinden dönmeyi düşünmemiş bunu Allah’a isyan, millete hakaret saymış, istiklal mücadelesi uğrunda çalışmış, bir çok dili bilen sadece Türkçe olarak yazan, yaşayan, Taceddin Dergâhı’nın fikir adamıdır. Onu rahmet ve minnetle anıyor, Âsım’ın nesli olacağımıza söz veriyoruz.

Rumeysa NUR

Merzifon Anadolu Lisesi

11/C Sınıfı

KUBBEDE KALAN HOŞ SADA

Hayal edelim... Dünyaya gelişimizi, nerelerde bulunduğumuzu, neler için çabaladığımızı, hangi amaçlara hizmet ettiğimizi gözümüzün önünden geçirelim. Şimdi de bu dünyadan ayrılışımız üzerinden yıllar geçtiğini ve bizden haberdar olan son kişinin de buradan ayrıldığını düşünelim... İşte tam o vakitte dünya üzerinde hiç var olmamış gibi olacağız. Oysa hayatlarını bir davaya adanmış ve bu uğurda mücadele vermiş insanların, fâni bedenleri yok olsa bile isimleri hep bâki kalmıştır. Çünkü onların yaşadıkları hayat, kendi hayatları değil ideallerinin gerektirdiği hayattır. Böylece 60-70 senelik kıymetsiz hayatları, davalarının hakikati ve kuvveti nispetinde değer kazanmış, isimleri de yine davalarının etkisi kadar akıllarda kalmıştır.

Tarih, hak bildiği yolda yalnız yürüyen yürekli dava insanların örnek hayatlarını kaydetmiştir. “Sağ elime güneşi, sol elime ayı verseler; ben yine bu davadan vazgeçmeyeceğim.” kararlılığındaki Kutlu Peygamber, at üstünde üç kıtaya İslam davetini götüren öncü sahabeler, tasavvuf öğretisinin hikmetli ışığını Anadolu’da yakan Hoca Ahmet Yesevi, bu ışığı gönüllere taşıyan Yunus Emre, çağ kapayıp çağ açan Fatih Sultan Mehmet, bu dava insanların sadece birkaçıdır.

Yakın tarihimize baktığımızda ise iki isim dikkat çeker: Düşman çizmesi altında ezilmiş vatan toprağından modern bir Türkiye inşa eden Atatürk ile Millî Mücadele’nin cephe gerisindeki neferi Mehmet Âkif Ersoy... Şair, hatip, seyyah, gazeteci ve siyasetçi unvanlarıyla bu mücadelenin içinde yer alan Âkif’i bir dava adamı yapan özellikler, onun karakterinde toplanmıştır ve bütün bu unvanların üstünde bir kıymet taşımıştır. Bu nedenle, bir dava adamı olarak Mehmet Âkif’i anlamak istiyorsak onun karakter özelliklerini bilmeliyiz önce.

Taşıdığı yüce ruhu İslam ahlakı ile incelten Âkif, her şeyden önce eşine az rastlanır önder ve örnek bir ahlak adamıdır. O, inandığı ve yürekten bağlandığı dinin değerli bir örneği olmuştur. Dindarlık, doğruluk, vefakârlık, samimiyet, adalet, hürriyet, yurtseverlik, mütevazılık gibi ahlak ilke-

lerini benimseyip hayatının her anına nakış nakış işleyen Mehmet Âkif; riyakârlık, münafıklık, korkaklık, tembellik, zulüm, kibir, haksızlık gibi kaçınılması gereken davranışların da karşısında olmuş ve toplumda böyle kişiliklerin düzeltilmesine çalışmıştır.

Âkif’i yakından tanıyanlar onun şahsiyetine ilişkin olarak önce dürüstlüğünü belirtirler. Dürüstlük hem hayatının hem eserinin en önemli özelliği olmuş, bilhassa bu yönüyle dost düşman herkesi kendisine hayran bırakmıştır. Öyle ki onunla aynı kanaatleri taşımayanlar bile bu yönüne hayranlık duyarak kabullenmişlerdir.

İnancında, yaşayışında, sözünde ve eyleminde “elif” gibi düz ve doğru olan Mehmet Âkif “*Şudur cihanda en beğendiğim meslek. / Sözüm odun gibi olsun, hakikat olsun tek...*” derken de daima doğruluktan ve hakikatten yana olduğunu ifade etmiştir.

Âkif’in karakterini şekillendiren değerli ilkelerden biri de adalettir. Haksızlık, tahammül edemediği bir şeydir. “Adam aldırırma geç git! diyemem aldırırım. / Çiğnerim, çiğnenirim, hakkı tutar kaldırım!” diyen şair, kendi aleyhine de olsa zulüm ve adaletsizlik karşısında tavrını yüreklice ortaya koymuştur. Nitekim çalıştığı dairenin müdürünün haksız yere görevden alınması üzerine işinden istifa etmesi, hep mazlumların yanında olduğunun bir göstergesidir.

Kuvvet karşısında eğilmeyen aynı dik duruşu Kurtuluş Savaşı yıllarında da görürüz. “*Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım / Hangi çılgın bana zincir vuracakmış, şaşarım?*” özgüveniyle hareket eden Âkif, Batı Anadolu ve vatanın çeşitli parçaları düşman istilas ve zulmü altına girince, yazıları ve vaazları ile halka sabır, ümit ve cesaret aşılama çalışmıştır. “*Sahipsiz olan memleketin batması haktır / Sen sahip olursan bu vatan batmayacaktır.*” diyen şair, Anadolu’da mücadele ruhunun uyanışına katkıda bulunmuş; millî birlik ve beraberliğinin kuruluşuna destek olmuştur. Çünkü vatan ve memleket kavramları, Âkif için vazgeçilemez kavramlardır. Ne pahasına olursa olsun sahip çıkılmalıdır. Bunlara sahip çıkılırken de birlik ve beraberlik içinde olunmalıdır.

Mehmet Âkif'in dava adamlığının eşsiz nakışları olan bu karakter özelliklerinden başka diğer bir yönü -belki de asıl yönü- onun şairliğidir. Tıpkı hayatında olduğu gibi sanatında da ideallerini esas alan Âkif, idealleri uğruna şiirlerini ertelemiş bir ediptir. Bunun sebebi; vatan demeyen, millete hizmet etmeyen, bilinç uyandırmayan, tek bir dizeyi dahi kıymetsiz görmesidir.

Âkif'in söylenecek sözü, verilecek mesajı, anlatılacak derdi vardır. Bunun gereği olarak şiirlerinde kişisel duygularını geri plana atmış, milletinin derdini dile getirmiştir. Birçok sanatçıdan farklı olarak ifadeden çok manâya önem vermiş, manâyı ifadeye feda etmemiştir. Tasannu bilmeyen, kendini sanatkâr olarak da görmeyen Mehmet Âkif, bütün hünerinin, sözlerinin samimiyeti olduğunu söyler:

*“Bir yığın söz ki, samîmiyeti ancak hüneri;
Ne tasannu' bilirim, çünkü ne san'atkârım.
Şiir için “gözyaşı” derler; onu bilmem, yalnız,
Aczimin giryesidir bence bütün âsârım!”*

Bütün eserlerini aczinin gözyaşları olarak görmesi bile Âkif'in, milletinin derdiyle dertlendiğinin işaretidir aslında. Nitekim Sezai Karakoç onu, *“Toplumun var veya yok olma savaşını şairlikten önde tutmuş”, “batmakta olan bir toplumu kurtarmanın çığlığı, sesi, öfkesi, yalvarışı ve direnişi olmuş bir idealist”* olarak tarif eder. Âkif, bu idealist kimliğinin bir yansıması olarak şiiri, toplumdaki hastalıkların tespiti ve tedavisinde bir ilaç olarak kullanmayı hedeflemiş ve bunu eserlerinde mükemmel üslubuyla sunmuştur.

Hayatını, *“Üç buçuk nazma gömülmüş koca bir ömr-i heder”* olarak tarif eden şair Mehmet Âkif bize, binlerce mısradan oluşan manzum bir roman (Safahat'ı) bırakmıştır. Birkaç dönemin sadık tanığı olan bu şiirleriyle Âkif, bir erdem ve hakikat insanı olduğunu yeterince kanıtlamıştır.

İstiklalin şiirini yazmak gibi önemli bir ödevi de üstlenen millî şairimiz; ahlakı, fikirleri, mücadelesi ve şiirleriyle yakın tarihimizin en etkili bir dava adamıdır. Fâni bedeni aramızdan ayrılmış çok

olsa da o, dünya durdukça bu kubbede bir hoş sada olarak bâki kalacak ve gönlümüzde daima minnet ve muhabbetle yaşayacaktır. Balıkesir hutbesinin sonunda dile getirdiği “*İnşallah vatanımızın haysiyeti, istiklali, saadeti, refahı, ümrani dünyalar durdukça masun ve mahfuz kalır.*” temennisindeki gibi Mehmet Âkif Ersoy adı da dünyalar durdukça hep masun ve mahfuz kalacaktır.

Ayşenur AKSU

Tevfik İleri Anadolu İmam Hatip Lisesi

11/E Sınıf

MEHMET ÂKİF’İ ANLAMAK

Savaş yıllarında yokluğun verdiği ümitsizlik içinde Türk milleti kurtuluşun, özgürlüğün, vatanın ümidi-ümitsizliği içindeydi.

Savaş aydınların benliği içinde bilinçli bir hâldeyken halk da Anadolu köylerinde bilinçsizlik, bilgisizlik, bağımsızlığın kazanılamayacağı düşüncesi, yoksulluğun içinde korkunun kıvranaşı içerindeydi. Duyguların şaha kalkması, herkesin uyanması gerekiyordu. İşte o zamanlarda, Türk milletinin cesareti yok olmaya yüz tutmuşken, Türk milletinin duygularını şaha kaldıracak şiiri yazan, vatan davasını benimseyen adamdır Mehmet Âkif!

Mehmet Âkif’i anlamak gerek, hele ki İstiklâl Marşı yarışması düzenlendiğinde bir deri bir kemik hâliyle kazanana ödül var diye yarışmaya katılmayan Mehmet Âkif ’i...

Mehmet Âkif, Türk halkına *“Bu hilal, bu sancak, bu vatan bizim! Korkma Türk çocuğu! Sen ezelden beridir hür yaşadın. Türk, tarihte ne zaman esarete girmiş ki sen gireceksin? Hangi çılgın, hangi Türk’ü tanımayan sana zincir vuracak? Senin damarlarında vatan, millet imanı akar! Sen belki silahı, belki topu olmayan bir millet oldun ama senin çelik zırh gibi iman dolu göğsün var.”* dedi

Türk çocuğu, şehit oğlu, şehit anası korkmuyordu aslında. Var mıydı Türk için vatan harbinde şehit olmaktan güzeli?

Vatan, çaresizliği tarif edilemeyecek derecede zor şartlarda kazanıldı. Şimdi bile okunduğunda Türk’ün içinin derinliklerine kadar işliyorsa bu şiirler, bu şiiri yazdıran duygular hafif değil. O yüzden Türk Gencinin omuzlarında Atatürk’e ve her şehide ödenmesi gereken bir vatan borcu vardır. Bu vatan onların benimsediği sevgi ve inançla korunmalıdır. Mehmet Âkif ERSOY’un dediği gibi;

“Bastığın yerleri “toprak” diyerek, geçme tanı.

Düşün altındaki binlerce kefensiz yatını.

Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır, atanı:

Verme, dünyaları alsan da, bu cennet vatanı.”

Hepimiz vatanımızı, Türk benliğimizi en kutsalımızı korur gibi korumalı, en özelimizi savunur gibi savunmalıyız. Bu cennet vatanın her bir karışına kanımızın son damlasına kadar sahip çıkmalıyız.

“Allah bu millete bir daha İstiklâl Marşı yazdırmasın!”

Beyza DOĞANYILMAZ
Aldemir Atilla Konuk Anadolu Lisesi
11/A Sınıfı

MÜCADELE ADAMI OLMAK

Karanlık bir dönem, bu karanlık ne zaman batacak diye düşünenler geçmişini değil geleceğin umuduyla savaşıyor aydınlıklara sığınmayacak kadar büyük yürekler. Bağımsızlığımızı istemeyenlere inat Mehmet Âkif Ersoy gibi adamlar yetiştiren o dönem, millî mücadele dönemi.

Mehmet Âkif Ersoy 20 Aralık 1873'te dünyaya gelmiştir. Yaptığı işler nedeniyle “vatan şairi” olarak biliniyordu. Anadolu topraklarında yetişmiş tüm zamanların en büyük şairlerinden biri olup “İstiklâl Marşı”ımızın büyük şairidir. Türkçeyi inanılmaz derecede iyi kullanan kaleminden muhteşem şiirler dökülen en aziz insanlarımızdan biri olup millî mücadele döneminde adından sıkça söz ettirmiştir. İstiklâl savaşı yıllarında son Müslüman Türk devletini parçalamak Anadolu'yu işgal etmek istemişlerdir. Bu durumu kabul etmeyip isyan eden şairlerimizin başında gelir Mehmet Âkif.

İtibarlı ve yüksek maaşlı bir işi olmasına rağmen ailesini geride bırakarak 10 Nisan 1920 tarihinde millî mücadeleye katılmak üzere gizlice Ankara'ya gitmiştir. Burada belki de zorunlu olmamasına rağmen, Türk milletinin istikbali için çalışmıştır. Türk milletinin dili, gözü ve kulağı olan şair ve yazarlarının işgal altında bulunun topraklarda sessiz kalmaları mümkün değildi. İşte Mehmet Âkif'siz millî mücadele düşünülemezdi.

Bu dönem bağımsızlığımızın ve vatanımızın bir marşa ihtiyacı vardı. Bir yarışma düzenlendi, hemen her şair şiirler yazıyor, fakat bu mücadeleyi tarif edecek bir şiir yazılamıyordu. Düşünülürken bu marşı yazabilecek tek bir kişi olabilirdi. Hamdullah Suphi Bey, Mehmet Âkif Ersoy'dan bu düzenlenen yarışmaya katılıp bu büyük mücadeleye ait bir şiir yazmasını rica etti. Âkif bu yarışmaya katılmaya ikna edildi. Millî mücadeleyi anlatan ve meclisten geçip çok beğenilen bu marşı “İstiklâl Marşı”nı yazmıştır. Yarışmada birinci olup 500 lira ödül verilmesine rağmen Mehmet Âkif Ersoy bu ödülü kabul etmemiş hayır kurumlarına bağışlayıp Türk milletine bağlılığını göstermiş oldu. Şiirin her mısrasında dökülen kanların, çekilen acıların, alınan zaferleri bir bir hissettiriyordu.

Âkif vatanına ve milletine olan bağlılığını, bir kez daha İstiklâl Marşı'nda yazmış olduğu; *“Canı cananı bütün varımı alsın da Hûda, / Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cûda”* satırlarıyla dile getirmiştir. Bu dönemde Mehmet Âkif Ersoy'un rolü yadsınamazdı. Al sancağımıza şehitlerin vatan, namus ve istiklâl uğruna dökülen kanlarıyla bu vatan toprağının her zerresinin Mehmet Âkif Ersoy gibi vatanına âşık insanlar sayesinde alındığı unutulmamalıdır.

Mehmet Âkif Ersoy'un istiklâl savaşında mücadeleci ruhu ve belki de böyle bir eşi benzeri olmayan marşı “İstiklâl Marşı”nı Türk milletine armağan etmiştir ve böyle bir marşın bir daha Türk milletine yazdırmaması için dua etmiştir ve millî mücadelenin zorluğunu bir kez daha dile getirmiştir.

Bunu bir sözünde *“Zannetme ki ecdadın asırlarca uyudu. / Nereden bulacaktın o zaman elindeki yurdu.”* dizeleriyle dile getirmiştir.

Bu vatanın zor elde edildiğini, şehit kanıyla anaların gözyaşlarıyla, Âkif gibi mücadeleci insanların duasıyla olduğu unutulmamalıdır. Gelecek nesillere, ecdadımız anlatılmalı, sahip çıkılmadığında ise, Mehmet Âkif Ersoy'un da dediği gibi *“Sahipsiz vatanın batması haktır, sen sahip çıkarsan bu vatan batmayacaktır.”* dizelerinde vurgulamıştı.

Tuğçe Merve ÇELİK

Hanak Çok Programlı Anadolu Lisesi

11/Anadolu

HALKIN VE HAKK'IN SESİ: MEHMET ÂKİF ERSOY

Vatan aşkı, kelebeğin ufka kanat çırpışı, susuz toprağın sevdası... Onlarca şairin mürekkebiyle tarif edemediği duygu Mehmet Âkif ERSOY'un kaleminde ete kemiğe bürünür. O aşk ve meşk şarabından içmiş bir vatan şairidir.

Mehmet Âkif ERSOY vatan sevgisiyle yek vücut olmuş, bu sevginin sarhoşluğuyla birçok eşsiz şiire imza atmıştır. Nitekim Mehmet Âkif ERSOY'un en önemli şiiri milli mücadele yıllarında yazmış olduğu yeniden doğuşun simgesi olan İstiklâl Marşı'dır. Mehmet Âkif ERSOY, hayatı boyunca fakirlik çekmiş bazen sofrasında kuru ekmek bile bulamamıştır. Buna rağmen Yunanlıların Ankara'ya kadar ilerlemesinin ardından millî birlik ve beraberliği uyandırmak için mecliste düzenlenmesi kararlaştırılan şiir yarışmasının ödüllü olmasından dolayı katılmak istememiştir. Arkadaşının ısrarı üzerine ödülün bağışlanması şartıyla kâğıt alacak parası olmadığı için Türk bayrağı göklerde dalgalandığı sürece okunacak o ebedi sözleri Tacettin Dergâhının duvarına kazımıştır.

Mehmet Âkif bir dava adamıdır, milletine ömrünü adayan, yeri gelince Çanakkale'de en kesif orduların dördü beşi yüklenirken haykırır bütün dünyaya Türk'ün gücünü hafife almayın diye. Yeri gelince zulme karşı duran gür bir ses... Yeri gelir bir bülbül olur ve milletine seslenir: "*Eşin var, aşyanın var, baharın var ki beklersin. / Kıyametler koparmak neydi ey bülbül nedir derdin?*" der. Yeri gelir zulmü alkışlayamaz, zalimi asla sevemez, gelenin keyfi için geçmişine asla sövemez. Yeri gelir "*Yâ Rab, bu uğursuz gecenin yok mu sabahı?*" der ve umutla aydınlık yarınları bekler.

Mehmet Âkif ERSOY, bir dava adamı olmanın sorumluluğu ile maddi beklentileri hiçe saymış, bu dünyaya gür bir sesle gelmiş, hafızalara kazınmış ve sessiz sedasız aramızdan ayrılmıştır.

Allah bu millete bir daha İstiklâl Marşı yazdırmazın, diyerek o günlerde ne kadar zorlukla zafer kazanıldığını anlatmaktadır. O yüzden İstiklâl Marşı'nın yazıldığı günleri unutmamalıyız. Çünkü geçmişini unutan bir millet onu bir daha yaşamak zorunda kalır.

Ferhat GÜNEŞ

Şehit Savaş Gedik Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

11/A Sınıfı

ÖLÜMSÜZ ŞAİR

Bir milletin ayaklarına vurulan prangaydı esaret. Gelecek, karanlığa kucak açan bir yol, uçurumun kenarına kurulmuş bir pusuydu. Umut ve bağımsızlık sözlüğe sıkışıp kalmış iki kelimedenden ibaretti. Kapkara bulutlar göğün aydınlık, hür yüzünü işgal etmişti.

Savaş... Huzur dolu memleketlere gönderilmiş dev bir alev. Barış rüzgârları essin istedik, bu kasıp kavuran çöl sıcaklığının ortasında. Bir sahra... Özgürlüğe, adalete susadığımız bu acımasız ateşin ortasında bize sahrayı yaşatan, coşkun umut denizinin kapısını aralayan en büyük değerlerden biri Mehmet Âkif oldu. Rahmet gibi yağdı uğruna binlerce canın feda edildiği vatan topraklarına. Umut, heyecan, coşku yeşerdi öbek öbek gönüllerde. Nice yiğitler ne çelik tabyalar istedi ne de sindi hasmından.

Gün ışığından mahrum kaldığımız yıllarda, kara bulutları hür sesiyle dağıtıp aydınlık yarınlara umut olacak elini uzattı ufuktan. Tutunduk ona, karanlığı boğup gelen kahramanın kaleminden aldık hürriyet aşkını. Yürüdük geçmişin başımıza yıktığı felaketlerin üstüne, güçlü ve kararlı... Geleceği sağlam inançlarla inşa etmek üzere onun yolundan yürüdük. O yol ki cam kırıklarıyla dolu mayınlarla döşeli. Ama öyle bir iman öyle bir vatan sevgisi var ki döndüremez hiçbir güç onu yolundan. Bir destan parladı dizelerinden, Türk'ün bağımsızlık destanı... Kaleminden kopup gelen kelimelere sığındık gecenin kör karanlığından. Koca bir dünyayı sığdırırdı gönlüne en başta vatan. Türk'ün kardeşçe yaşayacağı, al bayrağın göklerde coşkuyla dalgalanacağı huzur köşesi...

“Korkma!” diye bir haykırdı ki, bu haykırış Türk'ün dökülen gözyaşlarına teselliydi bir nebze. Avuçlarımızdan kayıp gitmekte olan vatan toprağını, al bayrağı sahiplenmekti. Türk'e Türklüğe duyduğu güvenle zulüm dolmuş dağları göğsünü siper edip aşmaktı. Ezelden beri hür yaşamış bir milletin şiddetli kükreyişiydi düşman askerlerine. Satırlarındaki cesaret yüklü kelimeler düşmanı taltan etmeye yeterdi. Cesareti ve birleştirici gücüyle bu mücadelede moral veren memleket sevdalısının

tek dişi kalmış canavara karşı güvendiği Asım'ın nesli idi. Kurtuluğu bu nesilde gören Mehmet Âkif yanılmadı.

Ülkesi adına verdiği mücadele hiç bitmedi. Ne savaş zamanlarında ne de barış zamanlarında. Geçmişine, kültürüne her daim sahip çıkan Mehmet Âkif geçmişinden güç alarak geleceğe yön verdi. Yoluna baş koyduğu fikirlerinden kimse onu döndüremedi. Her zaman her yerde hep vatani için çalıştı, çalıştı, çalıştı. Eserleri bir meşale gibi bizi aydınlattı, hâlâ da ışımaya devam ediyor.

Mehmet Âkif Ersoy, sınırın ötesinde ama hep yüreklerde olan kahraman! Vatan uğruna canını vermekten çekinmeyip kalemiyle Türk halkına yön veren korkusuz, ölümsüz şair! Senin aydınlattığın yolda yürüyen nice yiğitler olacak, gözün arkada kalmasın.

Kader YAVUZ

Nazilli Menderes Anadolu Lisesi

11-F Sınıfı

ŞAİRİN GÖZÜNDEN

Mehmet Âkif Ersoy hayatını, şiirini, sanatını aynı anda yaşayan ender insanlardan biridir. Parayı hiçbir zaman amaç değil, araç olarak görmüştür. Onun içindir ki vatan için bir şeyler yapılacaksa bu çıkar amaçlı olmamalıydı. Nasıl ki açlık, sefalet içindeki bir millet vatan toprağı için herşeyini yok sayıp ölüme giderken, o, bu vaziyet içinde çaresiz beklemenin bir yarar sağlamayacağını düşündü. Bu çaresiz insanlara en büyük çarenin, ilacın ne olduğunu bilip kendi eli ve yüreğıyle yazdı.

İstiklal, evet onun milletinin hakkıydı. Bu hakkı Âkif'in milletinin elinden Yaradan'dan başkası alamazdı. Âkif'in ilmi aynı zamanda fikriydi. İnsan eğer sanatçıysa doğru bildiğini söylemekten çekinmemeli. Âkif susmadı, kaçmadı, korkmadı. Sürgünlerden âdeta güçlenerek döndü. Ama gençliğe mesaj vermekten geri durmadı. Biliyordu yeni neslin sahiplerini, hep onları muhatap aldı. Bana; ey genç, geçmişine bak, ecdadını, tarihini öğren, geleceğe emin adımlarla yürü diyerek şunu söyledi.

*“Zannetme ki ecdadın asırlarca uyudu,
Nereden bulacaktın o zaman eldeki yurdu.”*

Bütün bu meydan okunuşu en güzel ifade eden başka bir şahsiyet daha yoktur dünyada. Memleket yanarken mümkün mü ottan böcekten bahsetmek. Yapanlar vardı tabi; ama o, bu yollara hiç girmede. Dedi ki: *“Aslını gizleyemez insan giydiğı kaftanla, bilmez ama kendini kandırır yalanla.”* Tıpkı öyle de oldu. Asıl nesil meselesinden uzaklaşanlar eski bir mezar taşı yazısı gibi silinmeye mahkûm oldular. Biz ise Asım'ın nesilleri ise bu günlere geldik. Hep hatalarımızla yüzleştik; ama asla yüzleşmedik.

Marşın gibi sende bu milletin kalbindesin vatan şairi.

Fatih AYCAN

Bigadiç Mesleki ve Teknik Eğitim Merkezi

10/E Sınıfı

DAVASI DAVAMIZ OLAN ŞAİR

Kimdir Mehmet Âkif? İstiklal Marşı'mızın şairi, edebiyatımızın önemli şairlerinden biri. Bu soruyu kime sorsak alacağımız cevap aşağı yukarı aynı olacaktır. Benden Âkif'i tek cümleyle ifade etmem istense “*O bir dava adamı*” derdim. Nedir peki dava adamı olmak? Bu sorunun cevabı Âkif'in hayatında, şiirlerinde gizli.

Âkif hakkında şairdir, değildir; gericidir, değildir diyenlerin hemfikir oldukları nokta hiç şüphesiz şudur: O, hayatı boyunca inandığı değerlere sonuna kadar bağlı kalmış ve bunun mücadelesini vermiştir. Her daim dik ve asil duruşu, yeri geldiğinde ani çıkışları, mütevazı yaşamı ve eserleri ile bunu net bir şekilde ortaya koyuyor. Âkif'in hayat prensiplerini şu şekilde sıralayabiliriz.

O, çocukluğundan beri ailesi, çevresi, mektepleri, hocalarıyla tamamıyla manevi bir ortamdan beslenmiş; inancı yaşayışı ve ahlakıyla İslam'dan, İslam idealinden hiçbir zaman kopmamıştır.

Millî mücadele yıllarında milletinden gerek maddi, gerekse manevi anlamda desteğini esirgemiş, Anadolu'nun çeşitli illerini gezerek verdiği vaazlar, vatan ve millet sevdalısı bir şair olduğunun en büyük ispatıdır.

O, milletine ithaf ettiği “İstiklal Marşı” meclis kürsüsünde okunurken salonu terk edecek kadar alçak gönüllüdür.

O, “*Gelenin keyfi için geçmişe kalkıp sövemem, biri ecdadıma saldırdı mı boğarım; boğamazsam yanımdan kovarım,*” diyerek de dile getirdiği gibi tarihinden utananların aksine ecdadına sınımsız bağlı onlarla gurur duyan geçmişin olmayan geleceğinin de olamayacağı bilincini taşıyan bir millet sevdalısı.

O, “*Adam aldırma da geç git diyemem aldırırım. / Çiğnerim, çiğnenirim hakkı tutarkaldırım.*” dizelerinin sahibi zulme başkaldıran, haksızlığa tahammülü olmayan bir şahsiyetti.

O, “*Üç sınıf halka içim parçalanır, hem de ne kadar.İhtiyarlar, kadınlar, bir de küçükler bunlar.Merhamet görmeli, yüz görmeli insanlardan.Yoksa insanlığı, bilmem nasıl anlar insan?*” merhamet ve insan sevgisinin zirvesine ulaşmış, inançlarının ona emrettiği ilkeleri şiire dökerek her devir için geçerli olacak ölümsüz eserler ve fikirler bırakmış bir merhamet abidesidir.

O, yokluk içinde yaşamasına ve yoksulluk hayatının büyük bir kısmına egemen olmasına rağmen “*Ben onu milletim için yazdım.*” diyerek “İstiklal Marşı” için verilen ödülü almayacak kadar yüce gönüllü bir insandır. Çünkü gerçek zenginliğin manevi ve uhrevi alandaki zenginlik olduğuna tam iman etmiş iyi bir mümindir.

Onlarca özelliğini sıralayabileceğimiz, kelimelerin yetersiz kalacağı, bazen onunla ilgili boğazımıza düğümlenen cümlelerin satırlara aktarılamayacağı bir şahsiyetti. Peki, Âkif’in kıymetini tam olarak anlayabiliyor muyuz? Yeni nesillerin Âkif’ten ve onun düşünce dünyasından habersiz olması bu büyük dava adamının, İstiklal şairinin, Kur’an şairinin yeni nesillere tam olarak anlatılmamasındaki kusur kimin?

Yıllarca Mısır’da gönüllü sürgün hayatı yaşadıkdan sonra yurda hasta olarak dönmüş, 1936 yılının, Aralık ayının 27’sinde Hâkk’a yürümüştür. Devlet törenini geçtik ölüm ilanı bile gazetelerde küçük bir haber olarak çıkmıştır. Bu haberi gören gençler örgütlenerek Beyazıt Camisinde toplanarak ona yakışır bir cenaze töreni düzenlemişlerdir. Bu olay bile onun yanılmadığını bu yüce gönüllü millete bıraktığı “İstiklal Marşı”nın boşuna olmadığını kanıtıdır.

Sözün özü, Âkif'in ölümü de yaşamı gibi mütevazı olmuştur. Bu gün bize düşen onu sadece ölüm yıldönümü veya 12 Mart kutlamalarında anmak değil, fikirlerini her bireye tekrar tekrar anlatmaktır. Dava adamı Âkif'in davası devamımız olsun. Gönüllere her mısrası ile taht kuran Âkif'i anlatmanın ne kadar zor olduğunu kendi mısraları ile göstereyim:

*“Ağlarım ağlatamam; hissederim, söyleyemem
Dili yok kalbimin, ondan ne kadar bizarım!”*

Hatice Betül ÇAKIR

Sabri Çavuşoğlu Fen Lisesi

9/A Sınıfı

ELEM EKİPAZİM BİÇEN İNSAN

Seni anlatamamanın şahididir her harf. “Yâr bilerek can verdiğin o sözcüklere bütün mevcudiyetiyle sevdalanmış bir neslin sedasıdır bu kalem. Şu an tam da şu an içim geçti geçmişe. Biliyorum har olmuştu cana kan. Acıydı yüreği yakan.”

*“Öteden saikalar parçalıyor âfâkı.
Beriden zelzeleler kaldırıyor a'mâkı.
Bomba şimşekleri beyninden inip her siperin;
Sönüyor göğsünün üstünde o arslan neferin”*

Böyle bir savaşı ancak, böyle bir haykırış ancak bu kadar savaş ederdi. Bir dördlük tek başına ancak bu kadar destanlaşabilirdi. Bir sebilden düşer rahmet gibi katre katre şifa damıttı hecelerin, acının kamp kurduğu ümitsiz gönüllere.

Sen alfabeyi nefer eden, derdini kağıda yâre eden, aşkını yangınına merhem diyerek süren adam!

Sen toprağa hüznünü emziren, kederi sevdiren insan!

Çanakkale'nin boğazına dizilen bakışlarla buluşturuyorum dualarımı avuç avuç şimdi. Tam yutkunmaya yeltenirken boğazımdaki düğüme rağmen şu nara can buluyor dudaklarımda hisli hisli...

“Bir hilâl uğruna Ya Rab! Ne güneşler batıyor”

Divitin... Hüznünden buruşmuş sarı sayfalarına neler anlattı da kuruttu göz pınarlarını. Hangi şavkla aydınlandı geceyi giyinen toprak? Kalbimdeki sen diline zulüm işlenmiş bir kiracı gönlümde anadan üryan bir acı, yüreğim telaffuzu imkânsız bir sancı...

Sen! Elem ekip azim biçen insan!

Sen! Her heceye imandan bir libas giydirip şaha kaldıran adam!

Hecelerimle suluyorum kurak iklimleri şimdi çiçek çiçek. Her kelimde seni arıyor, seni yaşıyorum ruhumda beslediğim yıldız ay düştü rengim kırmızı beyaz, gözlerim bahar, gönlümse dört

mevsim yaz... Düşümde yel getiren söz bitiren özlem var. Nurumdur sözümde, gururum özümde sürurumdur al bayrağım. Yüzüme rahmet misali dökülen gözyaşlarım kadar bardak bardak sevincimdir sönmeyen ışığım.

“Sen! Dermanı dizelere sığdıran prangaları kırdıran insan!”

Sen! Özgürlüğüme özgürlük bahşeden adam! Hangi düşlerle nereye sığdırayım şimdi seni? Kalemin ağlıyor çaresizlikten. Tıkandı bütün damarları satırlarımın. Oturmuş tam göğsümün üstüne buruk bir yaş yıkımı kalkmak bilmiyor bu yaşlar dinse bile gönlümdeki sel dinmiyor ve hecelerini uçuşuyor kulaklarımda yankı yankı.

“Asım’ın nesli... Diyorum ya... Nesilmiş gerçek.

İşte çiğnetmedi namusunu çiğnetmeyecek.”

Bu dizelerin verdiği şevk ile şimdi gözlerim ırmak şimdi bir başka gülümsüyor şafak, şimdi daha bereketli Anadolu’da toprak.

Sen ki ağladıkça dirilen yaraların dili. Sen ki, yavuklunun ucu yanık mendili. Sen ki İlahi kudret tecellisi.

Bense, tebessümüyüm Asım’ın. O aziz emaneti çiğnetmeyecek yeminiyim ecdadın. Adım İrem: dimağıma, bağlarıma bağdaş kurdu hecelerini... Ben! Sönmez şafakların cesur kartalırım. Ben! Hürriyet zevkini tattırdığın diyarın divanesiyim belki de. Şahidimdir şehidim...

“Ve şimdi vatan, zafer sonrası hayat kokusu

Her bakışta Boğaz’a, o hilâl ihya olmuş,

Batan güneşlere nazlı nazlı bakmakta...”

İrem KAVAF

Batman Anadolu Lisesi

TARİH VE AŞK

Çanakkale aslanlarını dillendiren, unutulmaması gerekenleri hatırlatan; hatırladıklarımızı yüceltmemizi sağlayan şiiirlerin şairidir Mehmet Âkif. Çilelerle yoğrulmuş mayasındaki asil cevheri unuttuğumuz Mehmet Âkif'. “*Cehennem de olsa gelen, göğsümüzde söndürürüz. Bu yol ki hak yoldur, durmak bilmez yürürüz*” diyen, sürgün olacağını bile bile arkasına bakmayan bir şahsiyetti Mehmet Âkif.

Onun tek derdi: Atasına oğul, oğluna ata olabilmektir. Cenk meydanını kasıp kavuran ölüm kokusu yoktu ama kalemlerin kılıç olduğu yerde baş uzatandı. Onun derdi tasası; baş olmak değil, benliğini yitirmiş yüreklere şifa olabilmektir. Sürgün olduktan sonra, ölmeden önce ülkesine dönmesi yüreğindeki vatan aşkının bir ibaresi idi. Öyle güçlü bir kalemdi ki, kalem tutan eli, hak yolunu emrederdi. Öyle bir savaş düşünün ki var olmakla yok olmak arasındaki sırat; davası uğruna, vatan uğruna, yok olmayı kendine şan eyleyenlerdendi. Öyle bir serpiştirdi ki dava tohumlarını ruhumuza; gayri ölüm caydırır bizi bu düşünceden. Öyle bir sevdirdi ki nahif edasını, sevenin sevilene olan aşkı gibi. Öyle bir yazdı ki İstiklal Marşı'nı her bir mısra vahiy olunmuş gibi.

Mütevazı benliği övülmeyi kabul etmeyecek kadar mağrur, hak edecek kadar temizdi. Bize öyle şiiirler bıraktı ki, emsali bir daha yazılamayacak, bir daha kalem o denli şereflendirmeyecekti kâğıdı.

Dilindeki en samimi dua şüphesiz ki şu idi; “*Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmasın.*” Hüznü vatan, hüzne kapılmak için sebebi yine vatan. Hiçbir şeyden hüzünlenmeyen yüreği, çarpmadı hiçbir zaman vatan aşkıyla çarptığı gibi. Onun Leyla'sı dava, Aslı'sı vatandı. Emredenlerden olmadı hiçbir zaman ama onun sözleri emirden öte yer etti gönüllerde. O sanki Rahman'dan bir hediye, değeri bilinmeyen bir cevherdi. Hiçbir mürekkep onun içindeki vatan aşkını, dava aşkını ekemez kâğıda. Anlatamaz onun düşüncelerini, aktaramaz yok olmak bilmeyen geleceğe.

Bugün belki senin gibisi yok ama açtığın yolda yürüyen onlarca temiz yürek var. İstiklal şairimiz Mehmet Âkif Ersoy'u yâd ediyor, mekânı cennet olması dileğiyle rahmetle anıyoruz.

Fatih TURAN
Aydıntepe Çok Programlı Anadolu Lisesi
11/C Sınıfı

BİR İNANÇ ADAM

Bir denizdir Mehmet Âkif. Uçsuz bucaksız bir tarafından fırtınalar koparken diğer tarafı sül liman olan koskocaman bir deniz.

Kalbimizin en derinindeki duyguların tercümanıdır Mehmet Âkif. O şiirlerinde kimi zaman kızgınlığını kimi zaman üzüntüsünü kimi zamansa kanlı bir siperin arkasındaki bir kahramanlık hikâyesini en acı noktalarını anlatır. Duygular gözyaşları, feryatlar, savaşın en acı anları onun mısralarında saklıdır.

Mehmet Âkif milletin en acıklı günlerinde, bütün dertlerine ortak olmuş, onlarla birlikte yaşamış bir gönül adamıdır. O, düşman karşısında mısralarıyla, inancı ve milletin çektiği acılarla, haykıran bir şairdir. O, milletin içinden çıkmış, milletin hislerine tercüman olmuş vatansever bir şahsiyettir.

Kah tek göz bir odada Allah'a yakarışlarına şahit oluruz. Kah nur yüzlü bir fakirin evine konuk oluruz. Kah hayallerindeki Asım'ı görürüz, Asım'ın neslini...

Mehmet Âkif bir fikir adamı olduğu kadar, bir din adamıdır da. O, bir İslam şairidir. Dini ayaklar altına alanları, Kuran'ı unutanları hiç acımadan şu mısralarla eleştirmiştir. *“İnmemiştir hele Kur'an şunu bir kere bilin/Ne mezarlıkta okunmak, ne de fal bakmak için.”*

Mehmet Âkif kişiliğiyle bizlere örnek olmuştur. O, milletin bağımsızlığını, millî mücadelesini gözyaşlarını, acılarını muazzam dizelerle kaleme almış, Türk milletin kahramanlığını, dökülen kanlarını mısralara dökmüş ve buna *“İstiklal Marşı”* adını vermiştir. Ancak buna karşılık hiçbir şey istememiştir. Bu marşı kendi şiirleri arasına almamış *“İstiklal Marşı, Türk milletin malıdır.”* demiştir.

Mehmet Âkif yaşamı boyunca hep mütevazı bir hayat sürmüş ve bunu “*Rahmetle anılmak, ebediyet budur amma /Sepsiz yaşadım, kim, beni nerden bilecektir.*” dizeleri ile anlatmıştır.

Türk Milletine hayatını adanmış, zafere kalbi ile inanmış bu fikir adamını unutmayaçağız. Bize hediye ettiğı İstiklal Marşı’mızla kalbimizde hep yaşayacak. Ruhun şad olsun Mehmet Âkif, emanetin bizimle...

Nilay AVCIOĞLU

Farabi Mesleki ve Teknik Andolu Lisesi

11/A Sınıfı

ÜSTAD'IM

Biliyorum bana kızgınsınız. Aslında bu mektubu yıllar öncesinden ve hiç aksatmadan size yazmalıydım ve belki de yanınıza gelip sizinle olmalıydım. Ama zamana ve duygularıma yenildim Üstad'ım...

Şimdi çıkıp gelsen açıp kollarını: "Hadi Veysel gel, seni bekliyorum!" diye seslensen, bütün dünyaya ve bana küskünlüğünü bitirip gelsen uğruna neleri feda etmezdim ki Üstad'ım. Şu karanlık dünyama bir ışık olup yürüsem o yollarda bir ömür boyu. Bozup tüm sessizliği insanlığa adım adım yürüsek beraberce. Tıpkı daha önce bizlere, Türk milletine, ecdadımızın yürüdüğü gibi.

Bugünlerde herkesin gönlünde bir kıpırtı bir ritim artışı görülmekte. Bunlar sana özlemin sesleridir Üstad'ım. Bir görsen "Mehmet Âkif Ersoy" denince yüreklere sığmayan o coşkuyu, o özlemi belki o zaman gelip gurur duyarsın geri de bıraktıklarınla gözün arkada kalmayacak hiçbir zaman böylece ben de o saflarda yerimi aldım ve almaya da devam edeceğim Üstad'ım. Geride bıraktığın meşaleyi yere indirmeden elden ele, gönülden gönüle taşıyacağım.

Küçükken hep anlatırlardı seni Üstad'ım. Yüreğinin vatan aşkıyla nasıl yanıp tutuştuğunu, al kanlara boyanmış ay-yıldızlı bayrağımızın göklerde dalgalanması için ne mücadeleler verdiğini bu güzelim Anadolu toprağını karış karış gezip yek vücut olduktan sonra bir küheylan gibi düşman üzerine yürüdüğünüzü bir ninni gibi bir masal gibi dinlerdim her gece. Sen benim masal kahramanım, Kaf Dağı arkasındaki Anka kuşum oldun Üstad'ım.

"Bedr'in Aslanları" deyip gürlerdin sahabeler için. Benim de "Anadolu Aslanım" sen oldun Üstad'ım. Beynime saplandı adın bir ok gibi. Ne yere sığıdın ne de göklere çünkü sen gözü tok bir insandın üzerinde giyecek bir cekettin bile yokken, sen hazinelere değişmedin kâğıda döktün duy-

gularını. O duygular ki, şimdi milletin içini titretiyor. Bizim geleceğimizi bağımsızlığımızın simgesi oldu sözlerin Üstad'ım.

Haftanın ilk gününde okula giderken mahşeri bir kalabalık saf saf dizilip senin eşsiz ve unutulmaz duygularla kaleme aldığın "İstiklal Marşı"ımızı yürekten gelen bir sesle; hep bir ağızdan okuyoruz. İşte o an o kalabalıkta herkesin yüreğinde tek tek gezdiğini biliyorum Üstad'ım. Ama bilmeni istediğim bir şey daha var. Bedenimde taşıdığım bu küçük yürek sadece o gün değil, her gün senin özleminle atmaktadır Üstad'ım. Bu küçük yüreğimin özlemini gidermen dileğiyle...

Veysel GÖKDEMİR

TBMM Vakfı Bingöl Fen Lisesi

10/C Sınıfı

DAVASININ HAS ADAMI MEHMET ÂKİF

Tarih, sırası gelenin sahneye çıkıp bazılarının ön sırada rol alarak kendini gösterdiği bazılarının da arka sıralarda normal vatandaş rolünü üstlendiği seyircisiz, alkışsız bir sahnedir. Kimileri kanlı sahneler yaşanırken, zor unutulacak kan izleri yerde bırakarak karışır tarihin tozlu sayfalarına, kimileri de tiyatro salonunun duvarlarında sonsuza kadar yankı yapacak fikirlerini duyurur ve tarihin aynı tozlu sayfalarında kendilerine ayrılan yerde inzivaya çekilir. Bunlar, ellerine verilen senaryodaki yanlışları görüp cesurca kâğıdı yırtarak bu yanlışlara başkaldırabilen insanlardır. Şüphesiz ki bunlardan biri de yıllar önce yaşamış ama hâlâ hayatın tiyatro salonunun bilinmeyenler ve esrarengizlik kokan yorgun ve ihtiyar duvarlarından kulaklarımıza, hâlâ ilk günkü güçlülüğünde ulaşan sesiyle, “*dava adamı*” vasfını sonuna kadar hak etmiş olan Mehmet Âkif’tir.

Bu usta kalem, vatan ve iman sevgisi kokan satırlarıyla günümüze ulaşmıştır. Eserlerinde ısrarla vurguladığı medeniyet ve özentî arasındaki ince çizginin aşılması konusunda yolumuza ışık tutar. Ülkesini İslamiyet benliğinde barındırarak geleceğe emin ve güçlü adımlarla yürümesini kendine gaye edinmiş ve bu gayesi uğruna her şeyi göze almış vatan sevdalısı bu adam, iman dolu yüreğini ve cesur kalemini koymuştur ortaya davasına hizmet için.

Onun yazıları harf ve tümce bütününden çok daha fazlasıdır. Onun yazılarında kendi davasının ruhu vardır. Her satırda kalpleri okşayan, “*Sen Türk evladısın, yaparsın!*” deyip sırtımızı sıvazlayan, ecdadımızın soluklarını ensemizde hissedercesine dün ve bugün arasında köprü olan, memleket kokan, iman kokan bir ruh...Ve bu ruhu kendi benliğine katıp davasını, yeni alınmış ve her türlü leke ile tehlikeden gözü gibi sakınılan değerli bir elbise gibi üzerinde taşıyan bir insan, büyük dava adamı, davasının has adamı Mehmet Âkif... Kalp ritimlerimizi değiştiren bir kalp yatar kaleminde bu cesur yüreğin. Kah “*Azmine sarıl sımsıkı! Bak ne olursun!*” der, umuda yelken açmamızı sağlar, kah

“*Ey dipdiri meyyit, iki el bir baş içindir. / Davransana... Eller de senin, baş da senindir!*” der, bu aciz yüreğimize ayağa kalkıp dimdik yürüyecek dermanı verir. Kurtuluş mücadelesi yıllarında, yüreğini kalemine mürekkep yapıp hiçbir karşılık beklemezsin sadece davası uğruna yazdığı İstiklal Marşı ile binlerce cesur neferin ruhuna işleyip umutsuzluğu ve kara bulutları kovar.

“*Allahuekber*” nidalarıyla korkusuzca düşmana karşı taarruza geçen her erin kalbinde onun kalbi atar, onun ruhu yaşar. Amansız bir kurşunla toprağa düşerken ayrılık acısının yanında vatana hizmet etmenin ve onun mükâfatı olan şehitlik makamının vermiş olduğu buruk hüznle gülümseyen her kınalı kuzunun tebessümü bir parça Mehmet Âkif kokar. “Bu devlet de, bu iman da diridir, biz ölsek de onlar hep var olacaktır.” düşüncesiyle dünyaya meydan okuyan her beden, ondan bir parça barındırır. “*Hakkıdır, Hâkk’a tapan milletimin istiklal!*” diyerek sesini göklere ulaştıran ve vatana hizmet için her şeyi göze alıp geleceğe ışık tutan her meşalede, Âkif’in davasına hizmet aşkıyla yanan yüreğinden bir kıvılcım vardır. Mehmet Âkif, karanlığı cesurca yırtan ışık huzmesidir. MehmetÂkif, mücadeleden vazgeçişin üzerine doğan umut güneşidir. “*Müslümanlık sizi gayet sıkı, gayet sağlam bağlamak lâzım iken, anlamadım, anlayamam. Ayrılık hissi nasıl girdi sizin beyninize!*” diyerek kin tutmuş, katılmış yüreklerimizi şöyle bir silkeler, ruhumuzu kendine getirir. Ve vatan sevgisiyle harmanlanmış iman dolu en son kalp de duruncaya dek onun koruyucuları bitmez.

Birçok misal ile davasını tasvir ve tasdik adına göstermiş olduğu özveri, cesaret ve başarı; Âkif’in davasını, zaman ve mekân kavramlarından sıyrıp her yere ulaştırmıştır. İslamiyet’in girdiği her kalpte, başka devletlerin, vatanımıza imrenerek söylediği her övgüde onun imzası var ve olacaktır.

Ey yüreği iman dolu, vatan için kendinden vazgeçmiş büyük dava adamı! Bize devrettiğin bu iman ve vatan bayrağını, semanın mavi sonsuzluklarında, en yüksekte dalgalandıracığımızı dair, yürekten söz veriyoruz. Bize emanet ettiğin bu davaya sahip çıkacağız. Şayet olur da gayemizi ve Türk evladı olduğumuzu unutup damarlarımızda senin de kanının aktığını hatırlayamazsak, dizelerin, şiirlerin hatırlatsın bizlere bizi, kendimizi. Sıvazlayıp yüreklendirsin aciz ve yorgun bedenimizi.

Sen merak etme. Doğan her Türk evladı, ruhunda, kalbinde bir parça senle doğacak. Dn, bugüne bağlamak için kurduğun köprüyü, biz de bugünden yarına bağlayarak devam ettireceğiz. Her solukta seni yaşatacağız, toprağın kahverengi, gök kubbenin mavi örtüsüne devamızı nakşedeceğiz. Sen rahat uyu, bu dava bizimle beraber yaşayacak, bizden de sonraki nesillere miras kalacaktır.

Rumeysa DOĞAN
Hikmet Kiler Fen Lisesi
10/ B Sınıfı

DAVA ADAMI MEHMET ÂKİF ERSOY

Davası, derdi kadar büyük; şiiri davası kadar içten olan “Milli Şairimiz Mehmet Âkif Ersoy.” Arnavut kökenli bir baba ile Özbek asıllı anneden, bir ucu Avrupa, bir ucu Asya olan, dünyanın kalbi, İstanbul’da dünyaya gelmiş; Hicaz’ı, Anadolu’yu, Horasan’ı, Mısır’ı âdeta gönül potasında eriterek “bir olmakta, birlik olmakta” karar kılmış İslam büyüklerindedir. Ki o “Birlik” adlı şiirinde şöyle der:

*“Değil mi cephemizin sinesinde iman bir,
Sevinme bir, acı bir, gaye aynı, vicdan bir
Değil mi ortada bir sine çarpıyor, yılmaz
Cihan yıkılsa emin ol bu cephe sarsılmaz.”*

O, tarihin yeniden yazıldığı bir dönemde geldi dünyaya. Umutların tükendiği bir dönemi yaşadı. Tüm bunlara rağmen, göğsündeki imanla davasının bayraktarlığını yaptı. Evet, o bir dava adamıydı. Dava adamı olmak demek, davası uğrunda gerektiğinde malını ve hayatını feda edebilmektir. Mallardan ve canlardan düşünmeden vazgeçebilmektir. Dava adamı olmak için güce de, zengin olmaya da gerek yoktur. Mehmet Âkif’in de yaşadığı sürece mala ya da klasik anlamıyla güce sahip olmadığını biliyoruz. Onun gücü, sözüydü.

Elindeki sermaye, sadece imanla beslenmiş sözüydü. Ve işte o, tüm enerjisini İslam davasına, Hak davasına sebil etmekten asla çekinmedi.

Âkif’in davası, vatanının ve milletin işgalden kurtulması, ümmetinin içinde bulunduğu zillet ve esaretin son bulması ve yeniden bir birliğin sağlanmasıydı. Bunun için öncelikle millî mücadeleye destek vermek, halkı aydınlatmak ve bilinçlendirmek amacıyla hutbeler okuyup vaazlar verdi. Gece gündüz demeden vatanın işgalden kurtulması ve millî mücadele karşısı ayaklanmaları önlemek için ümit verici konuşmalar yaptı.

Âkif, içinde yaşadığı topluma asla yabancı olmadı. O milletin daldığı uykudan uyandırılması gerektiğini, tüm yaraların şifasının, içinde vicdan olan bir irfandan yani eğitimden geçtiğini biliyordu. Bu yüzden milleti, sadece milli mücadeleye teşvik etmekle kalmadı. Toplumun içinde bir ur gibi büyüyen cehalet, vurdumduymazlık ve tembelliği; özellikle aydın sayılan kesimdeki batı hayranlığı ve taklitçiliğini şiirlerinde kıyasıya eleştirdi. O, hayal ettiği geleceğin mimarı olacak bir nesil idealinden bahsetti. Bu nesle “*Asım’ın Nesli*” dedi. Öyle bir nesildi ki; asla namusunu çiğnetmeyen, savaş meydanında gösterdiği mücadeleyi ilim sahasında da gösteren, batılla hurafeyle mücadele edip, batının ilmini fennini alıp aynı anda kendi değerlerine de sınımsız sarılmış bir nesildi.

Bütün bu mücadelelerinde ve hayatının her anında o, Allah’a adanmıştı. “*Emir olunduğunuz gibi dosdoğru olunuz.*” ayetini hayat hikâyesinin her noktasına dayanak yapmıştı. O bu ayete uygun bir hayat yaşamayı kendisine düstur edinmiş bir kişiydi. Mesela hayatı boyunca hiç yalan söylememiş örnek bir insandır. Peygamber Efendimizin “Haksızlık karşısında susan dilsiz şeytandır” sözüne dayanarak haksızlıklar karşısında hiç susmamıştır. Düşmanından bile intikam almayı mertliğe aykırı bulan derin bir fikir insanıydı. O, milletin içine etnik kökenlere dayalı ayrılıkların girmemesi gerektiğini savundu. İnsanları kökenlerine bakarak tanımlamadı ve milletin fertlerini kökenlerine göre ayırıştırmanın ırkçılık denilen parçalayıcı ve hatta öldürücü bir zehir olduğunu gerek şiirlerinde gerekse hitabetlerinde haykırmıştır. O, insanları içinde yaşadıkları ilim ve irfan iklimine göre niteledi, değerlendirdi.

Âkif, ülkemizin yetiştirdiği nadir şairlerarasında yer almaktadır. İstiklal Marşı’mızı onun yazması “Millî Şair” olarak adlandırılmasına neden olmuştur. Bağımsızlığımızın en önemli simgelerinden birisi olan İstiklal Marşı ile nesiller boyunca unutulmayacak bir isim olmayı başarmıştır. İstiklal Marşı’mızın yazılması için ödüllü bir yarışma düzenlenmişti. Kazanan, o zaman için çok büyük bir rakam olan beş yüz lira ödülünü alacaktı. Mehmet Âkif, bu yarışmaya ödüllü olduğu için katılmak istemedi. Daha sonrasında, o zamanın Millî Eğitim Bakanı olan Hamdullah Suphi Bey’in ödülün kal-

dırılacağına dair söz vermesiyle Âkif yarışmaya katılmaya karar verdi. İstiklal Marşı kırk sekiz saatte yazılıp 725. şiir olarak imzasız bir şekilde Millî Eğitim Bakanlığının seçici kuruluna sunuldu ve kısa sürede sonuç bildirilip kalemi güçlü olan Âkif'in şiiri birinci oldu.

İstiklal Marşı, Türkiye Büyük Millet Meclisinin 12 Mart 1921 tarihli oturumunda, meclis kürsüsünden Hamdullah Suphi Bey'in okumasıyla kabul edilmiştir. İstiklal Marşı okunurken milletvekilleri ve dinleyiciler heyecanlarına dayanamayıp gözyaşları ve yoğun alkışlarıyla karşılık vermişlerdir. Âkif ise utanmış başını kollarının arasına koymuş, sıranın üstüne yumulmuştu. Marş'ın kabulünden sonra, kendisine getirilen bu beş yüz lira ödülü "*Ben yarışmaya girmedim. Bu para benim değildir.*" diye reddetmiştir. Meclis kasasında kalmaması için usul gereği teslim alması gerektiği söylenince almış ve hayır kurumu olan Darü'l Mesaiye bağışlamıştır. Dolayısı ile Millî Marşımız para karşılığında yazılmamıştır.

O zamanlar Âkif maddi sıkıntılar içerisindeydi. Soğuk kış günlerinde ceketle dolaşıp, çok zorda kalırsa Baytar Şefik Bey'in yağmurluğunu ödünç alırdı. Hatta cebinde parası bulunmadığından Zonguldak Milletvekili Hayri Bey'den iki lira borç almıştır. Âkif bu esnada beş yüz liraya cidden muhtaç bir adamdı. Fakir idi, parası yoktu. Lakin bilindiği gibi onun gözü tok, gönlü çok zengindi. İşte Âkif, İstiklal Marşı'nı niye Safahat'a koymadınız, sorusuna "Ben onu milletime hediye ettim." diyen ve Türkçemizi şiirlerine nakış nakış işleyen "Millî Şairimiz" dir. İşte bu yüzden İstiklal Marşımız Mehmet Âkif ERSOY tarafından kaleme alınan, tarihî mücadelemizin en güzel ifadesidir. Onun sanatının hayatı ile bütünleşmiş olduğunu görüyoruz. Ülkemizde kendi alanındaki eserlerle kıyaslandığında Safahat kadar çok basılan ve okunan başka bir eser yoktur. "*Hakkıdır hür yaşamış bayrağımın hürriyet, / Hakkıdır Hakk'a tapan milletimin istiklal*" diyen Milli Şair'imiz Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırtmasın." dileğinde bulunurken hürriyet aşkını ve millî bir heyecanı dile getirmiştir. Âkif, milleti için para karşılığında şiir yazılamayacağını yüzlerce şaire anlatarak göstermiştir.

O, asla unutulmayacak olan bir dava adamıdır, “Millî Şairimiz”dir. Onun adı tarihe altın harflerle yazılmıştır. Yeni yetişen nesil için, en güzel örneklerden biridir. İşte bizler de onun hayali olan “Asım’ın Nesli” olmalıyız. Tabutuna omuz vermemiş olsak da onun kutlu mücadelesini başımızın üstünde taşımalıyız. “Millî Şairimiz”i minnet ve şükranla anıyorum. Mekânı Cennet olsun.

Aslıhan BALTA

Ankara Altındağ Belediyesi Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

10- B Sınıfı

BİR MEHMET ÂKİF GEÇTİ BU DİYARDAN

*“Ağlarım, ağlatamam; hissederim, söyleyemem:
Dili yok kalbimin, ondan ne kadar bizarım!”*

1873...

İstanbul’da soğuk sonbahar aylarından biri yaşanmaktaydı, fakat o gün Mehmet Tahir Efendi’nin evinde yaz havası vardı. İşte o gün güneş doğmuştu Sarıgüzel Mahallesi’ne. Tek Sarıgüzel Mahallesi’ne mi? Hayır! Tüm Anadolu aydınlanmıştı.

Babası Ragif ismini vermişti ona. Ragif babasının vefatına kadar kullanılan isimdi. Sonradan Âkif kullanıldı.

Bu minik misafir, minik gönül büyüyecek, karanlığa ışık olacak, aydınlatacaktı dört bir yanı. O, Mehmet Âkif’ti! Küçük bir fidanken bile koca bir çınarın izleri gözlenirdi. O, Mehmet Âkif’ti! Şairliğin mesuliyetini hakkıyla yerine getirmiş, milletine ümit, azim ve sevinç taşımıştı. O, Mehmet Âkif’ti! Vatanına aşıktı. Anadolu sevdalısıydı. Harp zamanı bile cephe cephe yankılanırdı sesi.

Mehmet Âkif yalan konuşmazdı. Sahtekarlıktan haz etmezdi. Sözüünün eriydi. Sözüünde durmayan insanlarla ilgisini keserdi. Zira tüm benliğiyle yaşamaya çalıştığı dini sözünde durmayı en önemli bir kural olarak görüyordu Haksızlık varsa o yoktu.

*“Yumuşak başlı isem kim dedi uysal koyunum,
Kesilir belki, fakat eğmeye çekmeye gelmez boyunum.”*

O kocaman yüreği Allah ve Peygamber aşkıyla yanar kavrulurdu. Rotası, Allah yolundaydı. Her işini Allah’ın rızasını kazanmak için yapardı. Peygamberine en ufak söz gelsin istemezdi. Öyleki sıkıntılı dönemlerinde ders verdiği bir talebesi Peygamberimiz hakkında ileri geri konuştuğu için öğrencisine ders vermeyi bırakmıştı. Yeminli cümleler kurmaz; sadeliği sever ve evinde pek eşya bulundurmazdı. *“Azıcık aşım, kaygısız başım”* diyenlerdendi galiba.

Hem güldürür hem düşündürürdü. Övülmekten hoşlanmazdı. Bu yüzdendir ki vatani için yazdığı İstiklâl Marşı, Meclis'te okunurken utanıp orayı terk etmişti.

Onun asıl davası vataniydi. Vatanını çok severdi. Uğruna sayfa sayfa şiir yazdığı, elinden geldiğince koruyup kolladığı, taşına toprağına kurban olduğu vatani her zaman öncelik taşımıştı onun için. Savaş yıllarında halkı bilinçlendirmek için çaba sarf etmişti.

“Sahipsiz vatanın batması haktır.

Sen sahip çıkarsan bu vatan batmayacaktır.”

Önce Balıkesir'e hareket etti. Balıkesirliler, Âkif'i büyük bir coşkuyla karşıladılar. Âkif derin bir nefes aldı ve gür bir sesle:

“-Ey Müslümanlar!

Cihan alt üst olurken seyre baktın, böyle durdun da

Bu gün bir serserisin, derbedersin kendi yurdunda.”

Âkif'in mısraları, Balıkesirlilerin düşmanı yurttan atacaklarına olan inancını bir kat daha artırdı. Bir de Asım'ın nesli... Hayal ettiği ideal gençliğe verdiği addı bu.

“Asım'ın nesli diyordum ya, nesilmiş gerçek

Çiğnetmedi namusunu çiğnetmeyecek.”

Vatanımız uğruna canını ortaya koyan askerlerimize sevgisi ve saygısı tamdı.

“Vurulup tertemiz alnından, uzanmış yatıyor;

Bir hilal uğruna, ya Rab, ne güneşler batıyor!

Ey, bu topraklar için toprağına düşmüş asker!

Gökten ecdat inerek öpse o pak alnı değer.

Ne büyüksün ki kanın kurtarıyor tevhidi...

Bedri'n aslanları ancak, bu kadar şanlı idi.

Sana dar gelmeyecek makberi kimler kazsın?

Gömelim gel seni tarihe desem, sığmazsın.”

Her dalgalanışında varlık ve beraberliğimizi dünyaya ilan eden bayrağımızın kanat sesleri eşliğinde, hep bir ağızdan söylediğimiz “İstiklal Marşı” onun ruhuna okuduğumuz bir Fatiha gibidir âdeta.

Mehmet Âkif ERSOY, davasını İstiklal Marşı’nın dizeleri arasına serpiştirmiştir. Türk’ün asla esir yaşayamayacağını haykırmıştır.

*“Ben ezelden beri hür yaşadım hür yaşarım.
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!”*

Ümitsizliğin en büyük korkaklık olduğunu anlatmıştır.

*“Doğacaktır sana vadettiği günler Hakk’ın...
Kim bilir belki yarın, belki yarından da yakın.”*

Tüm iman gücünün semaya yükselip bir rahmet gibi yağdığı, uluyanların böyle bir imanı boğmaya gücünün yetmeyeceğini anlatmıştır.

*“Garbın afakını sarmışsa çelik zırhlı duvar,
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imanı boğar,
“Medeniyet!” dediğin tek dişi kalmış canavar.”*

Ve Asım’ın nesline seslenişi:

*“Bastığın yerleri “toprak!” diyerek geçme tanı:
Düşün altındaki binlerce kefansız yatani.
Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır, atanı:
Verme, dünyaları alsan da bu cennet vatanı.”*

Ey Türk milleti! Ey Nene Hatun! Ey Kara Fatma! Ey Kınalı Ali! Ey daha nicesi! Bizler! Asım’ın nesli!..Bu millet bağımsızlığımızı zedeleyecek hiçbir güce boyun eğmedi, eğmeyecek!

Ve Mehmet Âkif ERSOY! Büyük Üstat! Aziz insan! Yattığın yerde rahat uyu. Ruhu şad olsun.
Rahmet ve saygıyla anıyoruz.

*“Dalgalan sen de şafaklar gibi ey anlı hilal!
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helal.
Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlal:
Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet:
Hakkıdır Hakk’a tapan, milletimin istiklal!”*

Canan KORKUT

Göller Yöresi Anadolu Lisesi

11/D Sınıfı

BURDUR

ASIM'IN NESLİNDEN MEHMET ÂKİF'E

“Ağlarım, ağlatamam. Hissederim, söyleyemem. Dili yok kalbimin, ondan ne kadar bizarım.”

Herkesin kalbinde türlü türlü acılar, sıkıntılar, dertler... Söylenemeyen, paylaşılamayan, içimizde büyüyen... Dışarıdan bakılınca herkesin yaşadıkları aynıdır hemen hemen. Fakat olayların bizdeki etkileri değişir. Kimi vardır ki; ilk engelde çekilir oyundan, önce umudunu kaybeder, sonra hislerini, sonra yavaş yavaş kendisini. Derin bir ümitsizliğin içinde kıvranır, durur. Direnmeye, mücadele etmeye gücü yetmez. Pes eder zorluklar karşısında, havlu atar. Lakin kimisi de vardır ki, öyle sıkı tutunur hayata: *“ Yüce Rabb'im in küçük bir sınavıydı.”* der, her şeyin değerini daha iyi bilir ve var gücüyle gülümser, güçlü kalır hayatın dikenli yollarında. Roller değişir, dizginler artık onun elindedir. Kolay değildir öyle hayatla mücadelede galip gelen taraf olmak. Zor iştir. Cesaret işidir. Mangal gibi yürek ister, bükülmez bilek ister, haksızlığın karşısında susmayan dil ister.

Hayatımızda insanlık namına elinden geleni yapan birkaç kişiyi hepimiz tanırız elbet. Tanıdıklarımıza gıpta eder, onlarla konuşuruz, feyz alırız hayata karşı duruşlarından. Yanlarında durur, ışıklarından faydalanmak için talebe oluruz. Bazıları da vardır ki, hiç görmemiştir onları, adlarını kitaplardan okumuş, büyüklerimizden, öğretmenlerimizden dinlemiştir meziyetlerini. İşte beni de böyle birinin hayat mücadelesi, davası, felsefesi derinden etkiledi. O, davasının arkasında durmuş bir dava adamı... O, İslam'a kendini adanmış samimi bir Müslüman... O, vatanını canından çok seven bir vatanperver... O, milletinin derdiyle dertlenmiş içli bir adam... O, gönlündeki yangınları, sevinçleri, acıları, kahramanlığı dizelere ustaca dökmüş asırlara uzanan bir şair... Ve o, her duyduğumuzda yüreğimizdeki vatan, bayrak, millet aşkını yeniden alevlendiren İstiklal Marşı'mızın yazarı Mehmet Âkif ERSOY...

Âkif, çok şey yaşamış, çok sıkıntılı günler geçirmiş, yokluğa, sefalete göğüs germeyi bilmiş. O, kolay adam değil, zor adam olmayı seçmiş. Dört dörtlük olmayı tercih etmiş. Belki bu devirde

bulmak zordur kişiliği oturmuş birilerini. Mutlaka bir şeyler eksiktir: haysiyet, namus, karakter, cesaret, doğruluk, dik duruş, doğru bildiğin yoldan ayrılmayış... Ama Mehmet Âkif bütün bu hasletleri kişiliğinde toplayabilmiş nadir insanlardan... Birçoğumuz olmak istesek de olamayız onun gibi. Ama onun yolunda ilerleyebiliriz eğer çok istersek. Öncelikle azla yetinmeyi bilmeli. Az varken bol paylaşmayı... Fedakâr olmayı, daha sonra kendinden asla taviz vermemeyi... İçini kıvılcımlar kaplasın, koca bir aleve dönüşsün vatan aşkı, Allah aşkı. Susmamalı vatan için, Hak için. Haykırmalı doğruyu yalanın yüzüne. Çarpmalı hakikati, rıyanın suratına. “Asım’ın nesli” olabilmeli yani

Dedim ya kolay değildir Mehmet Âkif olmak, onu anlamak... Zira çıkarıcı dostluklar, sahte ve sırf gösteriş amaçlı sevgi, bir karşılık beklediğimiz yardım ve fedakârlıklarımız bu durum için adeta bir küfür niteliğindedir. İnsan önce ruhunu doyurmalı ‘gerçek sevgiyle’. Sonra gözünü doyurmalı. Varsın karın aç kalsın. Sen önce çevreni doyur da, Allah sana senin diğerlerine verdiğinin katlarını verir korkma. Böyleydi işte Mehmet Âkif, mükemmel bir hayatı yoktu ama kendi mükemmeldi, dönemin ileri gelen zenginlerinden de değildi ayrıca. Gönlü zengindi, ahlaklı bir şairdi. Söz yazardı, kendini yalnız hissetmezdi. Belirli bir uğraşı vardı çünkü. Geçmişine yazardı belki de, evlerinin yandığı günü, belki de çocukluğunu yazardı, ama mutlaka yazardı.

Mehmet Âkif, samimi bir Müslümandır. Hakk’ın, hakikatin yanındadır. Batı’nın taklitçiliğini, samimiyetsiz softaları, vatanını satan hainleri korkmadan yazmıştır dizelerinde. Onun davası Türk ve İslam dünyasının ebediyete kadar var olmasıdır. İslam bahçelerindeki bülbül inleyip ağlarken, milletin bağırında kara bir hançer saplı duruyorken Türk’ün ve İslam’ın kara kaderini değiştirecek bir kahramanın çıkacağını bilir. O kahraman, milletin ta kendisidir. Çünkü ezelden beri özgür olan milletim, zincirlerini kırarak gücü kalbindeki imanda bulacaktır elbet. Arkada kalan yiğit, bağımsızlık bayrağını alıp ön safa koşacaktır elbet. Topraktan fıskıran ceddinin saçlarını, toprağı sıksan fıskıracak şehadet kanını yerde bırakmayacaktır elbet. Vatanın sahipsiz kalmayacağını, kalırsa batacağını bilecektir elbet. Ecdadını kötüleyenlere yüz verilmeyeceğini gösterecektir elbet. Medeniyeti yanlış

anlayanlar, görünüşe değil ilme değer verileceğini anlayacaktır elbet.

Unutma, eğer sen istikbalini kendinde arıyorsan istiklalin ne fedakârlıklar gerektirdiğini bileceksin Asım'ın nesli. Boşuna demiyorum, her ulusa denk gelmez Mehmet Âkif ERSOY gibisi. Kalbi güzel, ruhu güzel adam... Nur içinde yat, bu vatan asla bölünmeyecek, millî marşımız dillerde dolaşacak, sen rahat ol dev adam. Senin davayı devam ettirecek bir gençlik var çok şükür. Kemiklerini sızlatmayacak, seni mezarında ağlatmayacak bir gençlik... Hep de olması dileğiyle...

Merve MADEN

M. Kemal Coşkunöz Meslekî ve Teknik Anadolu Lisesi

9/D Sınıfı

DESTAN YAZAN KELİMELER

Her insanın hayatına anlam katan bir amacı vardır. Tüm ömrü boyunca bu amaca ulaşabilmek için çalışır, hayatının bütün yollarını bu amaca yönlendirir. Bu amaç, o kişi için kutsaldır. Yaptıkları ve yapacakları her şey bu amaçtan izler taşır. Kısaca bu kişi amacı için yaşar.

Mehmet Âkif, neydi onun hayatının amacı? Bazı gözü doymayacak insanlar gibi zenginlik mi? Yoksa sadece kendini kanıtlamak uğruna herkesin beğenisini kazanmaya çalışanlar gibi şöhret peşinde koşmak mı? Ya da dünyada sadece kendini önemseyen biri için hayatı boyunca mutluluğu aramak mı? Hayır, hayır. Böyle boş hevesler; Mehmet Âkif gibi bir aydınının yer aldığı yazıda dile getirmek onun anısına çok büyük bir saygısızlık olurdu. O, dünyadaki amacını o kadar eşsiz belirlemiştir ki bu amacın değerinin para gibi ucuz bir şeyle ölçemezsiniz. Bu amaca giden yolların size getirdiği şeyleri şöhret olarak tanımlayamazsınız. Çünkü bu yollar o kadar uzun o kadar engellidir ki şöhretin altın kanatları bu yolları aşamaz. Bu yolun sonunda elde ettiğiniz hediye ise şöhretin narin kanatları taşıyamaz. Bu hediye anlamını kimse anlayamaz. Peki, mutluluk? Bu zorlu yollardan bin bir badireyle geçmiş, amacı için pek çok şeyi feda etmiş biri için ne anlam taşır. Bu kişi bu yollara adımını atarken gerçekten mutluluğa ulaşabileceğini düşünmüş müdür? Bence kesinlikle böyle bir şeyi düşünmemiştir. Bu dünyada sadece kendimiz için mutluluğu beklemek çok büyük bir bencillik olurdu. Yeryüzünde bu kadar acı varken kendisi için mutluluk dilemek zaten Mehmet Âkif'e yakışmazdı. O mutluluğundan vazgeçti tüm bu yaşanan acılar için. Çaresiz insanların acı çığlıklarına kapatmadı kulaklarını. Çevresindeki herkesin derdini kendi derdi gibi bildi hep, onlara çözüm aradı. Tüm bu yolların sonunda amacına ulaştığı an, Mehmet Âkif'in hissettiği mutluluk neydi biliyor musunuz? Dünyadaki, özellikle vatanındaki acılara bir umut olup, bu acılara ortak olup onlara son vermek çabasının verdiği o ağır yorgunluk ancak bu sayede kazanılan vicdani rahatlık. Tüm bunlar kesinlikle her şeye değerdi. Çünkü mutluluk yaşadıklarımızda değil yaşattıklarımızda gizlidir.

Bir amaçtan söz ediyoruz. Ona ulaşmanın ne kadar zor olduğundan ancak Mehmet Âkif'in ona ulaştığında kazandığı maneviyatın kutsallığından bahsediyoruz. Peki, onun amacı neydi? Mehmet Âkif tüm hayatı boyunca vatanını düştüğü karanlık çukurdan kurtarmaya, aynı topraklar üzerinde yaşadığı kardeşlerinin acılarına son vermeyi amaçladı. Yanı ömrünü vatanına milletine adanmış, onların dertlerine derman olmaya çalışmıştı. Ülkenin içinden bir türlü çıkmadığı savaşlar, herkesin elinden birçok şeyi almıştı. Bu uğurda feda edilen canlar, gencecik evlatların kendileriyle beraber toprağa karışan hayalleri, en önemlisi de güzel günler yaşamaya olan inancın kaybedilmesi idi. Kimsenin ne umudu ne de gücü kalmıştı bu acılara.

Bir de toplumun düştüğü cehalet vardı. Bütün gözleri karartmış, zihinlere perde çekmişti. Devletin önde gelen büyük adamları tüm olanları oturup seyrederken Mehmet Âkif gibi birçok aydın ise bu acılara son vermenin yollarını arıyorlardı. Mehmet Âkif'in sadece kalemi vardı. Bir de sakın unutmayalım vatan ve millet sevgisiyle dolu ruhu... Bu ruh ile birleşen kelimeler; Türk milletinin yorgun bedenine tazelik, umutsuz bakışlarına ışık, çaresiz acılarına ilaç olmuştu. O şanlı Çanakkale Destanı'nı Mehmet Âkif'e yazdıran nedir? Çanakkale Savaşı sonrasında kaleme aldığı bu satırlar bir başkasının elinden böyle çıkabilir miydi? Hayır, bu kesinle mümkün olamazdı. Mehmet Âkif zafer haberini aldığı anda kelimeler vatan sevgisiyle dolu ruhundan kâğıda akmıştı. Bir annenin evladını cepheden sağ salim döndüğünde hissettiği sevinci yaşamıştı. Onun evladı ise işte şu kara toprak, şu cennet vatandı. Vatanının sağ salim olduğu haberi onun kalbinden akıp gitmişti kâğıda ve kâğıt taşıyamadı bu tarifsiz sevinci, gururu. Böylelikle taşı kelimeler kâğıttan ve her biri merdiven gibi gökyüzüne yükseldiler.

Kendisi içinde milleti ve vatanı gibi zor zamanlar bitmiyordu. Fakirlik, hastalıklar, kayıplar, ihanetler ardı arkası kesilmeden geliyordu felaketler. İşte böyle zamanlarda Millî Marş için bir yarışma düzenlendi. Tıpkı Mehmet Âkif gibi ülkesi de küçük umutlar arıyordu. Yarışmanın kazananına ödül verileceğini duyunca tüm isteği söndü. O vatanı için yazdığı şiire bir de fiyat mı biçecekti? Bu

görev Mehmet Âkif için milletine yapacağı en büyük hizmetti. Daha sonra arkadaşlarının ısrarı ile kazanırsa ödülü bir hayır kurumuna bağışlayacaktı ki bu zamanlarda Mehmet Âkif'in yiyecek tek bir lokması yoktu, hatta yazacak kâğıdı bile. O da duvarlara yazmıştı. Ve eserine İstiklal Marşı adını koydu. Bir millet tutsak olacağına yok olmalıydı. Ve Türk milleti bağımsızlığı için her şeyden vazgeçti. Canlarından, hayallerinden, ailelerinden kısaca neleri varsa onları vatan uğruna feda ettiler. Sırf Türk milletinin ruhu bu topraklardan silinmesin, gelecek nesil de bu ruhu taşıсын diye.

Mehmet Âkif İstiklal Marşı'nı tüm şiirlerini topladığı kitabına, Safahat'a, almadı. Çünkü bu eser artık Türk milletine aitti. İstiklal Marşı şehitlerimizin aziz kanlarıyla bu topraklara yazılmıştı. Mehmet Âkif sadece milleti böyle acıları tekrar yaşamasın, İstiklal Marşı'nı tekrar yazacak duruma düşmesin diye dua ediyordu.

Feda edilen canlar vatana hayat verdi, Âkif'in kalemi de bu şiire. O zamanlar yazacak kâğıt bile bulamayan şairimiz şunun farkına varabilmiş midir acaba? Onun yüreğinden kopup gelen kelimeler için kâğıda gerek var mıydı? O kelimeler canlanıp her birimizin ruhuna kondular ve orada sonsuza dek yeni destanlar yazmaya devam edecekler.

Betül GEYİK

Çanakkale Sosyal Bilimler Lisesi

11/C Sınıfı

İSTİKLAL SAVAŞÇISI MEHMET ÂKİF

Hayatta çıkmaza girdiğimizi düşündüğümüz anlarda bir çıkışın kalmadığı hissiyatına kapılırız. Oysa bitmeyen bir şeyler vardır: umut, kazanılacak bir savaş, yol gösterecek birileri... Biri çıkıp gelir; ses olur, el olur, ayak olur. Karanlığın içinden söküp ışığa çeken bulunur. Lügatteki kelimeler tükendiğinde bir kaleme yazıveren birileri bulunur. Işık olur.

Dava adamı olmak, savundukların uğruna geri kalan her şeyden vazgeçmektir. Dava adamı olmak; uğruna hiçbir şekilde kendi çıkarını düşünmemek, ömrünü hizmete adanmak ve karşılığında maddi ve manevi hiçbir çıkar beklememektir. Bu yüzden zordur dava adamı olmak. Cesaret, kabiliyet ve emek ister. Bu yüzden zordur Mehmet Âkif olmak.

Şiir yazmak, edebiyatın ötesinde bir sanattır. Öyle bir sanattır ki histen yoksun olan yazmaz. Gerçek şair, gerçek millet sevdalısı ve mücadeleci ruh; vatan aşkını da millet sevdasını da zulmün karşısında olup haksızlıklara boyun eğmeyişi de şiirle anlatmıştır.

Millet aşkıyla yanıp tutuşan Mehmet Âkif Ersoy, milletin en zor zamanında yanında olmuş, zulmün karşısında eğilmemiş, sapasağlam durmuştur. Mehmet Âkif, kırmızıya beyaz, beyaza kırmızı olan Üstad; milyonlarca kişinin duygularına tercüman olan koca yürekli adam. İmanı ve millet sevgisinden olacak ki mısraları yüreğine dokunuyor insanın. Vatan, millet, bayrak onun kalemiyle güzelleşiyor yeniden, hayat buluyor ruhlarda. Mısralarındaki coşku ve inanç cesaretlendiriyor milleti.

Türk-İslam ahlakını ömrünce yaşamış İstiklal Şairi; fikirlerinden dönmeyi Allah'a isyan ve millete ihanet saymış, Türk milleti için çalışmış ve Türk milleti ile Türk milletin istiklâli için yazmıştır.

Mehmet Âkif'in küçüklükten gelen şiir sevdası, millet ve vatan aşkını oluşturuyor manalıca. Işıklar büyüyor git gide. Biz oluyoruz, millet oluyoruz, bayrak oluyoruz, hepimiz birer küçük

Mehmet Âkif oluyoruz. Yazdıklarının, fikirlerinin önünde saygıyla eğiliyoruz. Aynı şiiri, defalarca farklı göz okuyor, farklı kulak dinliyor, farklı anlamlar çıkarıyor. Onca farklılıktan ortak bir payda çıkıyor: İstiklâl, milletin!

Mehmet Âkif, istiklâl ve istikbal savaşçısı. Asıl silahı kalem. Vatanın her karış toprağı hazinen, mısralarında öğüt; şiirlerinde memleket... Kalemin hep haksızlığa karşı. Tek bir şiirle koca bir milleti birleştiren şair, “ *Gömelim gel seni tarihe’ desem sığmazsın.*”

Aynur YAZICI

Ilgaz Atatürk Çok Programlı Anadolu Lisesi

12/B Sınıfı

BİR DAVA ADAMI MEHMET ÂKİF

Dava adamı olmak toplumun ıstırabını, çığlıklarını sırtına alıp insanların ebedi kurtuluşları için kendini adamaktır. Bu yüzden zordur dava adamı olmak. Cesaret, kabiliyet, özgüven ister. İstiklal şairimiz Mehmet Âkif ERSOY’u böyle bir dava adamının hak ettiği saygıya kavuşturmak için Âkif’in dediği gibi Asım’ın nesli olarak bize düşüyor

Aziz milletinin karamsarlıkları, umutsuzlukları karşısında milletine cesaret veren bir adamdır, Mehmet Âkif ERSOY Şairliğin tüm görevleriyle yerine getirmiş, Türk milletine umut ve sevinç aşılamıştır. İsmi anıldığında tüyler ürperten, karakter anıtı olarak yüreğimizde yaşattığımız bir kişiliktir. İslamiyet’i ve Türklüğü bir gövde gibi görmüş tam manasıyla Türk-İslam şairi denilebilecek yüce bir şahsiyettir. Bütün zulüm ve sömürgeciliğin altında kalan milletinin karşısında azim ve kararlılıkla, atalarımızın kanlarıyla sulanmış mübarek topraklardan, hilal ve yıldızdan esinlenerek umut olmuştur. Her mısradaki bağımsızlığın yakın olduğunu, kötü günlerin geride kalacağını, kurtuluşa karşı duyduğu o imanlı inancı şu sözlerle haykırmıştır.

*“Korkma! Sönmez bu bu şafaklarda yüzen al sancak
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.”*

Ve o mübarek şehitleri o kadar yüceltmıştır ki, “Çanakkale Şehitlerine” şiirinde

*“Sana dar gelmeyecek makberi kimler kazsın?
Gömelim gel seni tarihe desem sığmazsın!”*

diyerek Peygamberimizin övgüsüne mazhar olmuş mübarek vatan evlatlarını onurlandırmıştır. Bütün bir millet karamsarken, vazgeçmişken, o hiçbir zaman vazgeçmeden davasının, milletinin her zaman arkasında gerektiğinde canını bile düşünmeden feda edebilen şehitlerimizi her mısradaki semalara

yükseltmiştir. Türkün gücünü, kudretini bildiği için inancını hiçbir zaman yitirmemiştir. İnancından geriye dönmeyi millete hakaret saymış istiklal gayesi uğruna çalışmıştır. İyi kalplilerin ve güçlerin beraber olduğunda sonuçların hep güzel olacağını cephelerin sarsılmayacağını müjdeleyen Âkif;

“Cehennem olsa gelen, göğsümüzde söndürürüz;

Bu yol ki Hak yoldur, dönme bilmeyiz, yürürüz!”

diyerek milleti cesaretlendirmiştir.

Bu inancıyla, felsefi görüşleri, ebedi şahsiyeti ve kendini millete adanmışlığıyla onu, kalbimizde sonsuza kadar yaşatacağız. Hele, her dalgalanışında varlığımızı bütün dünyaya dalga dalga ilan eden bayrağımızın kanat sesleriyle hep bir ağızdan söylediğimiz “İstiklal Marşı” onun ruhuna kalbimizden koparak ulaşan birer Fatiha’dır aslında, Mehmet Âkif’in Safahat adlı kitabında bütün eserlerin toplanıp yazıldığı hâlde İstiklal Marşı’nın bulunmaması onu Türk milletine armağan ettiğinin de bir kanıtıdır.

Bu kitabının defalarca basılması Türk milletinin Mehmet Âkif ERSOY eserlerine karşı gösterdiği kıymet bilirligidir.

Ne kadar anlatmaya, yazmaya çalışsak da o kelimelerin anlatamayacağı kifayetsiz kalacağı bir şahsiyettir. Kısacası en başta söylediğimiz gibi böyle kudretli dava adamının hak ettiği saygıyı birkaç kelimelik cümlelerle ifade edemeyiz. Her zaman en başta bağımsızlığımız olmak üzere milletimiz ve devamızdan hiçbir zaman vazgeçmeyerek bizi bugün bu durumlara getiren şehitlerimize ve Mehmet Âkif gibi büyük fikir ve irşat önderlerimizin izinden giderek onları onurlandırmalıyız.

“Asımın nesli diyordum ya nesilmiş gerçek

İşte çiğnetmedi namususun çiğnetmeyecek”

dediği nesilden istediği beklentileri karşılayacağız ve Asım’ın neslinin devamı gençler olarak Mehmet Âkif ERSOY gibi bir dava adamı olup, bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmayacağız! Ruhun şad olsun Millî Şairimiz. Biz sözümüzü tutacağız.

Esmanur TOPAL

İsmail Karataş Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

10/A Sınıfı

SÖNMEYEN ATEŞ

Parçalanan bir vatanın bağrında doğan ve gönlünde yangınları asla sönmeyen bir adam: Mehmet Âkif.

Mehmet Âkif, destanlaşan bir bağımsızlık savaşını muhteşem mısraları ile tarihe kazıyan büyük şair... O ki Çanakkale'nin kurtulduğunu duyunca hıçkırarak ağlayan adam.

Savaşta yetim kalan çocukla yetimleşen, onun gözünde yaş olan Âkif. Gecenin ayazına korkunç çığlıklar karışırken onun da yüreği sökülür yerinden. Her çığlıkta kalbi yerinden çıkmak ister, sığamaz olur o iman dolu göğüs kafesine. Savaş alanında şehitlerle konuşur, ruhları cennet ile müjdelenmiş o erlerin arasında dolaşırken aldığı her nefes bıçak gibi saplanır yüreğine. İçinde ne yangınlar büyütür de söndüremez. Bilmem Yunus'un şu sözü olmasa içindeki kor alevlere nasıl dayanırdı?

“Ölürse tenler ölür,
Canlar ölesi değil.”

Anadolu'nun yüreği kan ağlarken, şanlı Türk askerinin ahvali onlardan farklı mı? Ayağında yırtık çarık, gönlünde vatan yarası... Durum bu iken askeri, halkı canlandırmak farz olur Mehmet Âkif'e. Asker cephede düşmanla savaşırken Âkif de içindeki yangında, kelimelerle savaşır. Millî mücadele ruhunu alevlendirmek için haykırır geçmişe, şimdiye, geleceğe: Korkma! Bu iç titreten haykırışın Türk milletinin yas tutmaktan ve ümitsizlikle nefes almaktan harap düşmüş kalplerinin canlanmasına ve şaha kalkmış bir at gibi kendine gelmesine vesile olur. O ki büyük bir şair olmasının yanı sıra insani yönüyle de abideleşmiş bir şahsiyet. O ki davasına her şeyden daha fazla kıymet veren, hiçbir şeyin inancına zarar veremediği bir gönül insanı. Söndürülmesi mümkün olmayan ateş. Ve bu yangını, mısraları ile bütün yüreklere ulaştıran millî şair... Denilebilir ki; küçüğünden büyüğüne bütün Anadolu insanının, her dönem büyük bir coşkuyla mısralarını tekrarladığı tek insan...

“Allah bir daha bu millete İstiklâl Marşı yazdırmasın!” Tek bir cümle ile yürekleri, içindeki yangının koruyla yakıp geçen büyük şair Mehmet Âkif Ersoy’u rahmetle anıyor; davasının davamız olduğunu, yaktığı ateşin ilelebet sönmeyeceğini bir Türk genci olarak tüm dünyaya haykırıyorum.

Ümmühan AYBÜKE

Özay Gönlüm Fen Lisesi

9/D Sınıfı

BİR İSTİKLAL MÜMESSİLİ ÂKİF

Bir mürşidin cereyan ettiği yürekte; bütün bir milletin, yurdun adresi vardır.

Mehmet Âkif tıkanmış bir damarı yenilemeye baş koymuş vahdet ruhuyla kalbi damarlarında nabza dönüştüren bir cerihanın hekimidir. Bir davanın temsilcilerindendir o. Vatanın kısıpaca alındığı kanların toprağı su gibi aktığı hürriyetin zafiyete düştüğü cihanşümül bir savaşın volta attığı düşman çizmesinin vatanın her karış toprağını ezdiği bir vakit korkusuz, inanç dolu bir adam cepheden cepheye cevelan tuttuğı yolları arşınladı.

Sınırlar tanımayan gönüllü bir askerdi, kamplarda rastladığı Müslüman esirlerin çöllerinde aradığı Necid'in hizmetine tabi olduğu direnişin taahhüdünü omuzladığı, uğrunda ailesini arkasında bıraktığı bir dava adamıydı.

Anadolu'nun cami minberlerinde bir vaaz yoktur ki onu yapan Âkif olmasın. Muhtelif sokaklarda görürdünüz köhne minareleri mamur etmeye yetecek imanla vecde olmuş hâlde kimi zaman da müteessir bir günün sirayet ettiği çehresinde emaresine rastlardınız. Ama gördüğünüz aynı zamanda ümidini kesmeyen yalnızca dehaleti Allah'ta arayan vatanseverin felah çabalarını.

Riyat çöllerinde duyduğu geçilmez olduğunu Çanakkale'nin gözyaşı kurumadan mürekkebinin Çanakkale şehitlerine adadığı şiirde bulurdunuz. Bütün bir millet acısını, sevincini gün gelip istiklâl zuhur edince, vatana fer dolu al dolu bayrağı, ayağında çarığı belinde silahı çıkınında bir kuru ekmeğı dâhi olmayan askere, vefakâr kadınlara, kaleme silahı ve süngüyü tercih eden çocuklara ithaf edecekti... Asla bir karşılık beklemeden yalnızca kahramanlara vefa borcunu marşla ödercesine...

Bir derviştir inzivaya çekilmiş odasında, hokkasında yazacak mürekkep olmayınca sönmüş kömürle bembeyaz duvarda karaladığı dizelerdeydi aklı. Sabaha karşı bir lambaydı odayı aydınlatan ay. Bağımsızlık hüviyetini süslediğı marşın dillerde dolaştığı istiklâlin ardı sıra vatana cüda olmuş Âkif'in hasret yıllarından sonra bir dönüştür. Beklenen dönüş bir göçüşü de beraberinde getirdi. Ru-

hun teslimiyetinde bir evlat göç etmek üzereyken, müzmin ölümsüzlük ruhu teşkil etti. “Sessiz yaşadım kim beni nerden bilecektir?” diyen Âkif’i bağrına basınca, sevilmiş olduğu bir kez daha peyda oldu. İstiklâl Marşı nidalarıyla bayrak ve Kâbe örtüsü sarılı tabutu omuzlarda bengi bir diyara uğurlandı.

Gülistan AKTAŞ
Diyarbakır Anadolu Lisesi
11-F Sınıfı

BİR DEVRİN MİMARİ: MEHMET ÂKİF ERSOY

Yıl 1918... Birinci Dünya Savaşı bitmiş. Osmanlı ve müttefikleri yenilmiş ve Osmanlı düşman devletlerince ağır şartlar içeren antlaşmaya maruz bırakılmış. Halk zor durumdaydı, ordu terhis edilmişti. Ama bu durum fırtına öncesi sessizlikti.

Yıl 1921... Türkiye Büyük Millet Meclisi bu zor durumu görmüş. Halkın millî duygularını canlandırmak ve askeri motive etmek için bir yarışma düzenledi. Bu yarışmaya onlarca, binlerce kişi şiirleriyle katıldı. Ama biri vardı yazmayan. Bu, kötü gibi görünse de o, yarışmaya para ödülü konmasını uygun bulmuyordu. O kişi Mehmet Âkif Ersoy'du. Para ödülünün olmadığı ona söylenince ikna oldu. Bu durum halkı ve devleti düşman zincirlerinin kırılmasında, işgal bataklığındayken uzanan tutunacak dal olmasında ve halkın etrafını saran sisin dağılmasında âdeta bir bebek adımıydı.

Kapandı Mehmet Âkif Ersoy. Türk halkını düşünerek o anlam yüklü kelimelerle yazdı şiirini. Meclise gönderdi. Yazdığı şiir mecliste okununca bu şiir dakikalarca ayakta alkışlandı ve birinci seçildi.

İşte, İstiklal Marşı bu! Ama marştan çok, bu marşı yazan Mehmet Âkif Ersoy önemli. İnsanların içlerinde saklı olan kudretin, kilitli kapılar ardında patlamaya hazır bir volkan gibi bekleyen milli gücün anahtarıydı. İşte bu özellikleri Mehmet Âkif Ersoy'u bir mimar yapıyor. İnce dokunuşlar, kelimelerin birbiri içindeki uyumu o halkı bağımsızlığa çağıran seslenişleri, askerleri diri tutan, bire bin de olsa bir vücut olup düşmanı ezip geçecek o gücü veren seslenişleri... İşte onu Mehmet Âkif Ersoy yapan değerler bunlardır.

Mehmet Âkif Ersoy'a minnet ve şükran borçluyuz.

Ruhu şad, mekânı cennet olsun!

Ömer YATKIN

Düzce Turgut Özal Anadolu Lisesi

11/C Sınıfı

DAVA BİZİMDİR

“Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak.”

Makûs bir tarihin adım sesleri duyuluyordu karanlıkta; dört bir yandan yükselen ezan sesleri gönüllere infilak ediyordu. Üzerinde oyunlar oynadığı bu toprak parçası, son nefesini veren ruhların kanlarıyla beslenen bir canavar gibi karşısına dikiliyordu.

Kırçıl saçlarının arasında gizlenen sözcükleri gömüldükleri yerden çıkarmaya çalışırken, bir yandan da içinde bulunduğu hakikatin mesuliyetini omuzlarında taşıyordu. Bir ses dağıldı semaya; üzerine güneş gibi çöken bu ağırlık göğsündeki kör odaları aydınlatıyordu. Dudaklarından bir pınar gibi dökülen kelime-i şahadet, dizelerindeki yansımasıydı İstiklal Marşı'nın.

Duvara nakşettiği harflerden yayılan inanç şah damarını okşayacak kadar keskindi.

Bu toprakların, milletin azim ve kararlılığı sayesinde temizleneceğine dair olan inancıyla kalem aldığı bu dizlerin bir sureti olsaydı eğer; ay yıldızı taşırdı göz bebeklerinde.

Yolundan dönmeyi Allah'a hakaret sayan bir adamın, inancının gölgesi altında yetişen dizelerden bir kule yapıp, onu ayetlerle şerefliendirdiği bir destandır Safahat. Bir tek İstiklal Marşı yetecekken onu yüzyıllar sonrasına taşımaya, o başka bir destanla adını tarihimize, dilimize ve edebiyatımıza kazımayı başarmıştı. Evet, bir destan daha yazmıştı bize. “*Safahat*” bir destandı. Hem coşan, hem davasının düşüncelerini yayan, ayetler ile halka ulaşmaya çalışan bir destan. Bir davanın destanıydı o. Başkahramanı Asım olan bir davanın destanı.

Aruz ölçüsünü anne titizliğiyle kullanan bu yüce mimar bizler için güzel, ahlaklı ve adil bir gelecek istemişti. Vatanını bu denli sevmesi onun sahiplerinin “*Asım'ın nesli*” olmasını istemesi de yeni doğan çocuğun gözyaşları kadar doğaldı. İnsan yakınından başlamalıydı ki dalgalansın ahlak ve

yeşersin kuru dallardan yaprak taşmış erik çiçekleri. Çünkü söz konusu vatan olunca cemreler düşerdi elbet havaya toprağa ve suya Nice canlar şehit olurdu bu dava uğruna. Diyorum ki, hangi avukat savunurdu böylesi bir davayı? Bu davayı haykıracak bir seda kimden yükselebilirdi? Gönülleri infilak eden bir söz Âkif'in dudakları arasından özgürlüğe kavuştu. Secde eden göz kapakları arasında Asım'ı düşündü.

“Asım'ın nesli! O geçmişin buğulu camlarına düşen yansımalarda hapsolmayacak; bir ezan sesinde kaybolacak kadar küçük, ahlaki aynalara sığmayacak kadar büyük olmalı.” Bu öyle bir davadır ki parayı pulu unutturur. En büyük miras ay yıldızın gölgesindeki vatan toprağı olur. Bu vatanın sesine de marşına da hiçbir ödül iliştilerilemez. Zaten ödüle armağandır o marş.

“Korkma!” diye haykırışları bize cesaret vermek içindir hep;

“Korkma!

Cehennem olsa gelen, göğsümüzde söndürürüz;

Bu yol ki Hak yoludur, dönme bilmeyiz yürürüz.”

Davası Hak yoludur, vatanını seven, onun uğruna canını veren, göğsünü siper eden şehitlerimizin toprağını çiğnetmeme davası. İslam'ın harem-gahında na-mahremleri dolaştırmama davası.

Ey Âkif! Hangi kitap toplar senin hissettirdiklerini? Hangi şair dizelerde gömer şehitlerini? Hangi anne sular şehadet şerbetiyle papatyalarını? Bilinmez. Ama merak etme Asım'ın nesli secdesi dışında başını yere eğmez.

“Asım'ın nesli diyordum ya... Nesilmiş gerçek:

İşte çiğnetmedi namusunu, çiğnetmeyecek.

Şüheda gövdesi, bir baksana dağlar, taşlar...

O, rükû olmasa, dünyada eğilmez başlar.”

Bugün nisyani es geçen sözcükleri ve yalnız rükûda başını eğen Asım'ın nesliyle hatırlıyoruz
Mehmet Âkif'i.

Ruhun şad olsun milletimin büyük şairi, dava bizimdir!

Zeynep ŞAHİN

Edirne Lisesi

11/E Sınıfı

EDİRNE

DEDEM'E MEKTUP

Köhne, tuzlu bir yaşamdan yazıyorum. Merhaba diye başlamak istiyorum. Bir asır sonrasından bir asır evveline, kucak dolusu selamlar göğsümde, taştan ağır bir minnet yüküyle sırtımda. Bu ecdadının sana teşekkürüdür dedem. Cennet-i aladaki ruhuna yolladıkları bir Fatiha'dır. Kalemimden sana kopup gelen bir mektuptur. Belki Ezinelî Yahya Çavuş'a, belki Seyit Onbaşı'ya, belki Kınalı Hâsan'a... Belki de adını hiç bilmediğim fakat şanını tarihin en yüce destanında ezberlediğim bir başka kahramana...

Öncelikle gözün aydın dedem, gözün aydın! Hayallerin gerçek oluyor. Sen ne mübarek bir insanmışsın ki Allah makamını cennet, hayallerini gerçek kıldı senin. Çiğnetmedi üç beş soysuza emanetini. Bakma sen öve öve bitiremedikleri orduları bilmez, en güçlü silahın göğsündeki iman olduğunu.

Sana bu satırları yazarken pek çok şeyde geçiyor aklımdan. Mesela şaşır kalıyorum. "E, be dedem!" diyorum. Hiç mi korku hissetmedin o sıcacık yüreğinde soğuk savaşı ağırlarken? Nasıl dayandın can parçaların, yoldaşların bir bir solarken? Daha ölmeden ölümün soğuk yüzüne nasıl kafa tuttun? Fakat utaniyorum sana korktun mu diye sorarken. Çünkü sen ölüme gittiğini bildiğin bir yolda koşarak ilerleyensin. Daha hayatının baharında, belki henüz yirmili yaşlarında... Helal olsun sana dedem! Senin gibi yiğit tüm vatan evlatlarına... Savaşa değil, şehadete koşan binlerce ana kuzusuna. Kul Mehmet'e, Molla Abdullah'a, Musa Fatih'e... Tabi yalnız sizlere değil dedem, ninelerime de teşekkürü borç bilmek lazım. Gece gündüz, kar kış demeyip cepheye cephane taşıyan Şerife Bacı'ya, ardında kundaktaki bebeğini bırakıp Çanakkale'ye koşan Nene Hatun'a... Unutma dedem, vatan size minnettar! Daha nice yiğitler... Saymakla sığmaz satırlara, kalem yetersiz, sayfa yetersiz... Öyle yüce bir destan, öyle kutlu bir direniş seninki. Çanakkale adında yankılanan apayrı bir övgü...

Getirirse iki şehir getirir insanı kendine. Biri Mekke-Medine ve bir de Çanakkale! Hâlâ adı

geçer, nazı geçer, hükmü geçer ve bir de hüznü yüreklerde! Nasıl ki saklar Medine göğsünde Resul'ü, saklar Kudüs İsa'yı, Musa'yı... Onun da bağında saklıdır bir Mehmet, bir Seyit, bir Müstecip... Zira geniştir göğsü. Sarıp sarmalar ana gibi tüm ecdadı. Kimi Karadeniz'in dalgaları kadar hırçın, kimi Anadolu'nun güneşi kadar sıcak ve hepsi birer Zümrüd-ü Anka. Çanakkale için küllerinden yeniden doğan... Sırtlarınızda parkalarınız, ayaklarınızda postallarınız yoktu belki ama memleket aşkı için çarpan yürekleriniz vardı sizin. Tertemiz yürekleriniz...

Ah gözümün bebeği, canımın cananı dedem! Söyle, şimdi hangi acısın bir yürekten arda kalan? Hangi hikâyesin sonuna nokta konmayan? Söyle! Ne yüce insansın ki hesabın huzur-u mahşere kalmış...

Ah yürek! Ah dedem! Sende ki ne yürek? Küffara karşı elif gibi dik, Rahman'a karşı vav kadar sadık bir yürek... İçinde incinmiş bir çocuk ağıdı. Yarının doyumsuz acılara gebe. Fakat duyuyorum bir ayetin sıcaklığı sarıyor ömrünü, öyle direniyorsun bunca acıya. "La Tahzen! İnnallahe meas'sabirin..." Sen de duyuyor musun dede? Ölümün sessiz çığılığı birkaç ayetle lezzet buluyor. Korkma diye haykırıyor Çanakkale! Yüreğin ne kadar engin... Ama Mehmet olmak zor, yürek ister. Acılar içindeki Anadolu'ya şeytan ruhlu bozguncuları sokmamak... Gözünün önünde tazecik bedenlere kıyan zalimlerden korkmamak! Yamalı paltolarla, eskimiş çarıklarla direnmek, direnmek, direnmek!

Dedim ya, Mehmet olmak kolay değil. Ölümü sevgiliye kavuşmak istercesine severek karşılamak... İman, haysiyet ve şerefın nişanesi olan, küfür nizamını bağındaki kanla yıkansın dedem... Bedr'in Arslanları kadar şanlı, Muhammed Muhtar torunları gibi cesur olansın... Ne güzel diyor Âkif:

*"Eşele bir yerleri örten karı,
Ot değil onlar, dedenin saçları,
Dinle, şehit sesleridir rüzgârı,
Haydi, git evladım, uğurlar ola."*

Ey dedelerimin saçlarının, asrın acılarının ve tarihin destanının ev sahibi Çanakkale! Heyhat Çanakkale! Heyhat dedem! Gafillerin susturmaya çalıştıkları ezanlar göğü delip yankılanıyor semalarda, indirmeye çalıştıkları bayrak kudretle dalgalanıyor gönderde ve sahip çıkıyor tüm torunların kutsal emanetlerine. Tez ilet havadislerimi diğer kahraman dedelerime. Bilsinler ki altında yattıkları toprak artık annelerin acı feryatlarının göğsümüzü deldiği, babaların evlatlarını elleriyle gömdüğü toprak değil. Onlar gibi yiğit torunları var çünkü. Ezan dinmez, bayrak inmez, şehit ölmez diyerek ahiret yurdunda şefaatin bekleyen torunun...

Zeynep Nur ETÖZ

Atatürk Anadolu Lisesi

10/C Sınıfı

BİR MEMLEKET İNŞA ETMEK

Âkif'in başı yastıkla buluşmadı tüm gece, uyku gözlerine hiç uğramadı. O yine memleket aşkıyla tutuşmuş kalbini kalemine döküyordu. İslam aşkıyla akan gözyaşları kaleminin mürekkebinin suluyordu.

Tabi kolay mıydı, Asım'ın neslini yazmak? Değildi elbet. Her düşüncede bedenini farklı bir insanda buluyor, her kelimedede yeni bir pencere açıyordu puslu hayatlara. Cephede silah tutmayı bilmeyen bir çocuk oluyor, bir şehidin gözü yaşlı anası, savaş sesleriyle dünyaya gözünü açmış bir bebek ve en sonunda memleket aşkıyla yanıp tutuşan bir yürek oluyordu. Sonra içinde bir ateş yanıyor, alevler vücuduna sığmıyor, taşıyordu. Derin derin nefes alıyordu milletini düşündükçe. Kalemi durmuyor, ağlıyordu. Dört duvar Âkif'in İslam yağmuru ile sulanmış bu vatana olan aşkına şahit oluyor, Âkif yazdıkça içindeki aşk, büyüdükçe büyüyordu...

Saatın tiktakları durmuş, nefes almadan bekliyorlardı sabahı. Âkif 'in aklı yine derin düşüncelerde. Yıkılmış bir binayı yeniden inşa ediyordu içinde. İman dolu yüreklerden tuğlalar, İslam'dan bir çatı... Bir memleket inşa ediyordu, Asım'ın neslini çiziyordu önündeki kâğıda. Yiğitliğiyle ün salmış, vatanına canını adamış bir milleti, dininden vazgeçmeyen, namusunu çiğnetmeyen ümmeti yazıyordu. Kaleminin her çizdiği bir düşmanı kazıyordu vatandan...

Bir yarısı "VATAN", diğer yarısı "İSLAM" olan Âkif, milletine eşsiz bir armağan bıraktı o gün. O an cebinde duran iki lira bile borçken almadı ödülünü. Eserini beğenenlerin alkışlarını çok gördü kendine. Çünkü o bu kutsal görevi vatanına olan borcunu ödemek için üstlenmişti. Çünkü o davasından hiç vazgeçmeyen bir adamdı. Çünkü o bu vatanın sevdalısıydı...

"KORKMA!" diyerek başladı söze. Hakk'ın vadettiği günleri çizdi ufkuna. Kimse bu kadar âşik olamazdı vatanına, kimse bu kadar iyi anlatamazdı kahraman bir milleti. Rehberi Kur'an olan bir ecdada başka kim bu kadar sahip çıkabilirdi? Âkif'in kaleminden cümleler döküldükçe yutkunu-

yordu. Acı hissediyordu tüm bedeninde. Milleti gözünün önünde canlandıkça nutku tutuluyordu. Ne kadar da zordu bir milleti baştan inşa etmek. Artık o kadar sağlam atılmalıydı ki temeli bir daha sarsılmamalıydı yerinden. “Allah; bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmasın!” dedi içinden. Hâkk’a tapan bir milletin hakkı hürriyetti zaten...

*“İkinci kez sanma bir marş daha yazılacak;
Haşa! Bu sondu, ilelebet de son olacak.”*

Şeyda SARIKAN

Erzincan Sosyal Bilimler Lisesi

11-F Sınıfı

BİR DAVA ADAMI

Bir dava adamıydı Mehmet Âkif. Öyle bir dava adamıydı ki inandığı yoldan zerre şaşmayacak, dünyalığa itimat etmeyecek; yoksulluk içinde dahi kendinden çok devletini, milletini düşünecekti. Canından da cananından da geçmeye hazırdı her daim. Dava adamı dedim ya... Yetersiz kaldı belki de.

O na, Vatan Şairi denilmesi boşa değildi. Kendini her konuda geliştirmiş, her ne kadar bazı kesimlerce gerici, yobaz olarak görülse de modern ve çağdaş bir kişilikti. Kahraman milletin de böyle olmasını istiyordu. Lakin o çağdaşlığın, modernliğin; top sakalla, batıyı taklit etmekle olmayacağını çok iyi biliyordu. Çünkü farklıydı o. Düşüncesi, karakteri, yapısı sözde çağdaş olmasına izin vermezdi. Kendisine dayatılan tek dişi kalmış canavara boyun eğmezdi. Çünkü dava adamı olmak bunu gerektirirdi.

Tüm insanları Yaradan'dan ötürü sever, tüm Müslümanları kardeş olarak görür, kimseyi; siyah, beyaz, Türk, Kürt, Laz, Arnavut... diye ayırt etmezdi. Ayırt edecek vakti de yoktu zaten. Tek derdi vatanın bekası, Ümmet-i Muhammed'in refahı, Müslümanların kardeş olması idi. İşte ona İstiklal Marşı'nı yazdıran ruh buydu! Milleti için yazmıştı her bir harfini, kelimesini. En büyük hediyesiydi bu marş, Türk Milletine.

Âti'nin karanlık olması azmine engel değildi. En ümitsiz durumlarda bile ye'se kapılmaz, umudunu yitirmez bilakis daha da güçlenirdi. "İş bitti ... Sebatin sonu yoktur." demezdi, diyemezdi. Azmi ve kararlılığı yapıyordu onu bir dava adamı. Onu yaşatan azmiydi, ümidiydi. Bir kulak verin şu mısralara: "*Ümide sarıl sımsıktı, seyret ne olursun!/ Me'yûs olanın rûhunu , vicdânını bağlar./ Azmiyle, ümidiyle yaşar hep yaşayanlar;/ lânetleme bir ukde-i hatır ki: Çözülmez...*" O ki çalışıp, azmetmeyi öğütledi hep bize. Kendi yanardı lakin evlatlarının yanmasına razı olmazdı.

Mehmet Âkif günün şairi değildi. O bu yüzden muteberdi. Tam da bugünden bahsediyordu

şiiirlerinde. Biliyordu ki bir olursak, beraber kalırsak, karşıımızdaki ordular kudursa da çıldırsa da denizler ordu, bulutla donanma yağdırsa da güç yetiremezdi bu yüce millete! Ama hani nerede o birlik? Demiyor mu ki Âkif : “ Gelmezse eğer kendine millet, gidecektir! Zira yeni bir sadmeye artık dayanılmaz ; Zira, bu sefer uyku ölümdür uyanılmaz.”

Hiçbir ordu, donanma onu korkutamazdı. Ye’se denilen bataklığa batıramazdı. Eşref-i mah-lûkatın Ümmet-i Muhammed’in vicdanı birse, gayesi aynıysa, acısı sevinmesi birse; varsa göğüste iman, ye’se ne hacet vardı?

Âkif ki doğduğundan beridir âşıktı istiklale. Asla hürriyetinden ödün vermezdi. Gerekirse canından, cananından, sevdiklerinden vazgeçerdi ama tutsak kalmazdı başka bir milletin elinde, tıpkı diğer vatansever evlatlar gibi.

Zulme asla boyun eğmezdi. Ecdadına manevi değerlerine saldırılmasına tahammülü yoktu. Kanayan bir yara gördü mü yanardı ta ciğeri. O acıyı dindirmek için kendini feda etmekten çekinmezdi. Çifte yerdı, kamçı yerdı; yine de inandığı yoldan vazgeçmez, zulme rıza göstermezdi. Zalimin hasmıydı, severdi mazlumunu. Ezilenin yanındaydı hep. Zalimin tarafını tutsa, zulmü alkışlasa, aldırmasa acı çeken insanlara, belki daha rahat bir hayat yaşayabilirdi. Ama bu basit insanların işiydi. O böyle olmazdı. Çünkü Mehmet Âkif, Vatan şairi, bilge, en önemlisi gerçek bir dava adamıydı. Dava adamı olmayı o öğretmişti bize fakat Mehmet Âkif’e dava adamı demek yetersiz kalır. Lakin onu anlatacak, ona layık daha fazla kelime bulamıyorum. Ruhu şad, mekânı cennet olsun...

Fatih MehmetDAĞLI

Emel Çatal Anadolu Lisesi

12/C Sınıfı

MEHMET ÂKİF

Türk milletinin bağımsızlık öyküsünü mısralara nakış nakış işleyen Mehmet Âkif.

Benden seni yazmamı istediler. “Bir Dava Adamı Mehmet Âkif” dediler. Sen, kırk bir mısra-
da tüm milletin ruhundaki deli dalgaları anlatabildin ama benim aciz kalemim senin ummanında yol
alabilecek mi? Doğrusu, bilemiyorum. Seni hürmetle selamlıyorum.

İstiklal Marşı’mızın şairidir, Safahat adlı eser ona aittir, manzum hikayeler kaleme almıştır.
Bu kadar mı Mehmet Âkif? “Geçmişimizi bilmezsek boşadır gelecek diye inlemek...” demişti bize
oysa. Bu mısrasını özelleştirip sadece kendisiyle ilgili düşünelim. Onun yalnızca hayatını ve eserleri-
ni bilmek, onu anlamaya yeter mi acaba? Elbette ki yetmez. Onun nasıl ortamda doğduğunu, yetişti-
ğini, okul hayatında onu etkileyen siyasi ve askeri olayları, millî mücadeleyi bilmeden; Âkif’in bay-
tarlığı bir kenara koyup vatan, millet, bayrak, inanç uğruna Anadolu’yu adımladığını anımsamadan;
evde, camide, cephelerde, mecliste inancını ve kararlılığını yitirmeyip dimdik durduğunu görmeden
Âkif’i tanımak. “Mehmet Âkif’in hayatı, eserlerinden çok daha muhteşem bir şiiirdir.” diyen Hüseyin
Cahit’in bu söylediğine de katılmamak olur mu?

Doğduğu yıllardan itibaren savaşlar gören, Osmanlı’nın son yıllarını ve Türkiye Cumhuri-
yeti’nin kuruluşunu yaşayan bir kimse olarak, hassasiyetini bir edebiyatçı titizliğiyle ele almıştır. O,
zulme boyun eğmemiştir. Zalime boyun eğmeyen bir milletin evladı olduğunun bilincindedir. “Hak-
sızlıklar karşısında susan dilsiz şeytandır.” inancındadır. Bu nedenle susmamıştır. “Adam aldırma da
geç git” diyememiş, aldırmıştır. Kendisi çiğnense de “Hakkı tutar kaldırırım.” demiştir. O, bağlı oldu-
ğu milleti gibi “Kesilir belki, fakat çekmeye gelmez boynum” demiş ve “medeniyet denilen tek dışı
kalmış canavar”a karşı duracağını haykırmıştır. Bursa’nın işgalinde “Bülbül” ile inlemiş, Çanakkale

Zaferi ile “Bedri’n Aslanları ancak bu kadar şanlı idi.” diyerek övünmüştür.

Gururludur Mehmet Âkif. İstiklal Marşı’mızı para karşılığında yazmamış, olmayan paltosu için dert yanmamıştır. Onu, göğüslerini siper ederek topraklarını savunan kahraman ordumuza ithaf etmiştir. “Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmaz!” duasıyla bu denli büyük acıların yenilenmemesini dilemiştir.

Mehmet Âkif, yüce bir medeniyeti süzüp kâğıda akıtmıştır. O, gerek Türk milletinin yüreğinde, gerek yeniden yükselerek- sonsuza dek yaşayacak olan medeniyetimizin adamıdır. Savaşlardan ötürü yılgınlığa düşüp medeniyet ülküsünü bir anlığına unutan insanların manevi önderi olmuştur. O, dün de bugün de, tuttuğu meşaleyle yolumuzu aydınlatan bir aydındır. Bilge Kagan’ın “Ey Türk! Titre, kendine gel!” nidasını yüzyıllar sonrasında duyup tüm milleti kendi şiirleriyle silkelemiştir. Bin yıl öncesini bin yıl sonrasına taşıyan bir köprüdür Mehmet Âkif.

Çalışkandır Mehmet Âkif. Akla, bilime ve çalışmaya çok önem verir, cahillikle savaşır. “En cahil kavmiyiz biz Müslümanlar, şimdi dünyanın” diyerek eleştirisini yüksek sesle söylemekten çekinmez. Bilir ki bir medeniyet, yatmayla yücelmez. Milletini uyandırırken kendisi de davası ve inancı yolunda bir an olsun oturmayı düşünmez.

Gelecek nesillere seslenir Mehmet Âkif. “*Asım’ın nesli”ne olan inancını yitirmez. “İşte çiğnetmedi namusunu, çiğnetmeyecek.”* diyerek, bizlerin omzuna kutsal bir yük yükler. Evet, bizler Asım’ın nesliyiz. Fatih Sultan Mehmetlerin, Yavuzların, Kanunilerin, Mustafa Kemallerin, Mehmet Âkiflerin torunlarıyız. Bir an için rehavete kapılıp uyuşturulmaya çalışan zihinlerimiz ile bocalayabiliriz belki. Ama bize güvenin. Anka kuşu gibi defalarca küllerimizden doğduğumuzu çok iyi biliyoruz. Göktürkler gibi, Türkiye Cumhuriyeti gibi yeniden yeniden ve sonsuza dek var olacağımızı da çok iyi biliyoruz. İnanç ve kararlılıkla ilerleyen, devletler kurup medeniyetler inşa eden atalarımızın

yolunu takip ediyoruz. Bayrağımızı, marşımızı, dilimizi kısacası bağımsızlığımızı özenle koruyor ve asıl sahiplerine, yani bizim de torunlarımıza tertemiz teslim etmeyi bekliyoruz. Mehmet Âkif ruhuyla yaşayıp Mehmet Âkifler yetiştirmeyi görevimiz olarak görüyoruz. Mehmet Âkif de davası da bizimle birlikte geleceğe yürüyor. Bize güvenin.

Bilâl ÖZER
Alpu Anadolu Lisesi
10-A Sınıfı

HALKI UYANDIRAN ADAM

Yıllardır bitmemiş kanlı zulüm. Sokaklarda insan kalmamış. Ya şehit olmuşlar ya da şehit olmaya gitmişler. Kalanların da gözleri yaşlı. Boğazlarda bir yumru var ki gitmiyor, oturmuş kalmış öylece. Ağlamaktan yorulsa da gözler, bir ışık arıyor ümitsizce. Çelimsiz de kalmamış. Anadolu'nun genç fidanları; eşten, kardeşten, evlattan vazgeçmiş, vatanından geçmemek için. Siper etmiş gövdesini sırf bu hayâsız akını durdurabilmek için; ama fayda olmamış derdine, merhem sürmemiş yarasına.

Yıllardır bitmemiş bu savaşlar neden? Neden sokaklarda kimse yok? Her evden acı çığlıklar “Oğlum!” diye yükseliyor. Ama oğullarının pes etmeye niyeti yok. Yaşananlar ne kadar üzücü olsa da bir umut olduğunu biliyorlar, ufacık dahi olsa. Evet, belki geceleri uyumuyorlar ağlamaktan; ama şuralarında öyle büyük gurur var ki sadece yaşayan anlar. Evde oturan yaşlı amcalar düşünüyor: “Nasil kurtulacak bu vatan, bir yiğit yok mu ortaya çıksın da alsın bizi bu savaştan, hayasızca akınlardan...” O an bir ses duyuluyor. Bu ses ağlama sesi değil, gerçek bir vatanseverin sesi. Göklerde sesler kesilmiş, sadece onun sesi dinleniyor. Bağırıyor, haykırıyor zulme karşı:

“Arkadaş, yurdumu alçaklara uğratma sakın!” dikkat kesildi herkes. Neydi bu? Kimdi? Derken tekrar yankılanıyor aynı ses semada: “Garbın afakını sarmışsa çelik zırhlı duvar, Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.” O an, zaman durdu. Ne kuşlar ötüyor, ne rüzgar esiyordu. Tek bir gerçek vardı. O da “bu ses” ne diyordu bu adam? Kolay mıydı bu o kadar? Baş edilebilir miydi onlarla? Bir ses daha duyuldu sonra...

Evet, baş edilebilir. En son ocak sönene kadar, tek bir canlı bile kalmayana kadar baş edilebilir. O kahraman; her yeni mısraı söylediğinde, insanlar başını kaldırarak daha hızlı adımlarla o sese doğru yürüyor. Hıçkırıklar çoğalıyor, gözler ışıltıyor ve herkes ağlıyor. Ama ümitsizlikten değil, yüreklerindeki umut bir volkan gibi çoğaldığı için.

Tekrar haykırdı o eşsiz alıcı sesiyle: “Hakkıdır, Hakk’a tapan milletimin İstiklal!” Bu ses bitmeyecek miydi? Zaten bitmesin de o kadar güzel ki parıl parıl parlayan yeni bir güneş doğuyor sanki.

Bu adam insanlara tanıdık geliyordu sanki. Herkesin hayalindeki kahramandı. Bu adam ismi Ankara sokaklarında yankılanan kişi. Şiir yazmayı o kadar çok sevdiği hâlde sırf ucunda para var diye millî marşımızın yarışmasına katılmayan biri. O kadar mert ki şöhret desen umursamaz, para desen yüzüne bakmaz bu adam, bu kahraman.

Kış sokaklarında paltosunu yoksula veren biri. O soğukta paltosuz gezen bir yardımsever.

Evet! O Mehmet Âkif Ersoy. Yılların şairi, ismi kalbimizin ucunda kalan kişi. Batan güneşi doğuracak şair. İçimizdeki birikmiş pası alıp atacak, insanlara örnek olacak insan.

Bu adam; vatanının işgal edildiğini duyunca köy köy, kasaba kasaba, şehir şehir dolaşıp camilerde, kahvelerde sokaklarda konuşmalar yapan şair.

Zeynep Nur SEVER

Gaziantep Şehitkamil Belediyesi Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

9/A Sınıfı

RUHUN, GERÇEĞİN AYNASI

Edebiyat öğretmenimin dilinden düşürmediği bir sözü vardı: “*Gamsız insanlara eğlence gelirmiş yaşamak; yüreğin hisli mi; işkencedesin, talihe bak.*” Hiç düşünmemiştim manasını bu sözün, kime ait olduğunu araştırana dek. Hisli bir yüreği varmış ki şairin Asım’ın neslini dert edinmiş kendine.

Öyle gamlanıyor ki her insan için tek tek. Mektebe gitmeyip garip anasını geçindirmek için sırtında küfeyle dolaşan yavrucağın da, yaşı geçip güçten düşen ihtiyarın da, kocasından dayak yiyip ortalıkta kalan kadının da, tembelliği iş edinen adamın da kederini taşıyor şair; taşıyor da susup oturmuyor kocaman kocaman şiirler yazıyor.

Tacettin Dergâhında bir adam, bir sedirin üstünde şühedanın toprağını koruyacak mısraları dizmekte. Aşı ekmeği bir kenara bırakmış. Hakk’ın sancağını almış eline kürsü kürsü dolaşmış. “Uyan, ey Müslüman bu gaflet uykusundan uyan!” bağıriyor minberde bu koca yürekli adam. Süleymaniye’de, Fatih’te Konya’da, Berlin’de Mısır’da batıl karışan damarlara hak sesleri serpmekte. Sırat-ı Müstakim’den bir nida yükseliyor: “*Sahipsiz vatanın batması haktır. Sen sahip çıkarsan bu vatan batmayacaktır.*”

Umudu var, milletlere milliyet öğreten bir güneş nasıl olurda namahrem bir çamurla sıvansın. Nasıl olsun Çanakkale geçilmesin de Kars’ta, Ardahan’da Hıristiyan çanı çınlasın. Bir ecdad var arkada dörtnala gelmiş uzak Asya’dan; bir toprak var, bastığı yerde kanla sulanmış. Bir millet dua ediyor tek bir ağızdan: “*Hakkıdır Hakk’a tapan milletimin istiklal.*” Ezan sesi göğe yükseldikçe güveniyor davasına. Bu İslam sancağı yere düşmemeli arşın sahibinin bir hikmeti var biliyor. Ezan-ı Muhammedîyi önemsemesi bundan, bundan büyük saygısı, hürmeti bundan. İlahi adaletin de bir milletin ayakta durup hep bir ağızdan söylediği bir marş yazdırması da bundan.

Âkif, durmadan yorulmadan anlatıyor yazıyor, bir bilgin gibi durumdan vaziyet çıkarıyor. Nerede olursa, kimle karşılaşırsa karşılaşsın doğru bildiğinden vazgeçmiyor. “*Şudur cihanda benim en beğendiğim meslek; / Sözüm odun gibi olsun hakikat olsun tek!*” Gençlerin içine azim çalışkanlık ekiyor; durmak günü değil onun için, eylenecek vakit değil. Türk genci ya cephede olmalı ya bilimin içinde. Ya çarpışmalı topla, tüfekte, süngüyle; ya etmeli mücadele cehaletle, softalıkla büyük bir azimle. Zihninde var olmalı iki fikir: ben nereden gelmişim, gidişim nereyedir, yaratılış gayem nedir; millet benden ne bekler, ülküm ne? Bu vatan benim omzumda yükselecek ilimle fenle.

Şimdi bir amentü gibi bıraktın biz Türk gençlerine dev bir ‘Safahat’¹, öğütler kitabıydı sanki en bilindik sözlerle vatan aşkı da sende Hak aşkı da sende ey şair; sana sesleniyorum: Bu yürekle toprağın altında yatmak olur mu? Kalk da bir hutbeden tekrar tekrar anlat unuttuklarımızı. Belki hiçbir zaman Asım’ın nesline ulaşamadık; olamadık, olamadık. Bedri’n Arslanları gibi ama hâlâ hilal uğruna savaşıyoruz, hâlâ şühedalar fıskırıyor topraktan, hâlâ ölü indiriyor gökler, hâlâ namahrem gözler toprağımın üstünde ve bu hâlimizle senin elindeki sancağı bir adım da ileri götürmek için çabalıyoruz ve biz bu cennet vatanın uğruna feda olan evlatlarıyız.

Aleyna KESKİN

Yeşil Giresun Mesleki Teknik ve Anadolu Lisesi

10/ C Sınıfı

ŞAİRİMİN İSTİKLAL DAVASI

Gece yarısında vecde düşmüş bir gönül uyanır. Duvarlarda gezinir bakışları. Bir şeyler düşünür hisli yüreği. Bülbüller, seher vaktini karşılarken motif motif nakşolur duvarlara, sonsuzluğu anlatan ve sonsuzluğa uzanan mısralar.

Titrek bir kalemdir; duvarlarda bir gemi gibi yüzen, bir mukaddes davayla gezinen. Açık pencerenden tüm cephelerin seslerini, Mehmetlerin son sözlerini duyar gibisin, zafer rüzgârları eserken. Kızgın ateşin üstünde pişen bir aş gibidir yüreğin. Uzaklarda değilim dersin; görünen en yakın ufuktadır her şey, hissedersin.

Bir şiir yazarsın. Bahar özlemine içinde taşıyan, bir on iki mart günü duyulacak nice mısralar. Işıl ışıl parlayan, gönül ikliminde aydınlanan, zaferin müjdesine müjde veren mısralar, altın yıldızlı, ay yıldızlı bir parıltıyla parlar.

Korkma, diye başlayan haykırış, tüten ocakları hatırlatır. Bir tek ocak kalsa bile, her zaman bir umut vardır. Çünkü vatan, yârdır; yâr, vatandır. Bayraktır sonra çehresini millete çatmayacak ve ilelebet parlayan bir güneş gibi batmayacak olan. Ezelden beri hür yaşamış bir milletin hatırası canlanır gözlerde. Garbın afakında siyah bulutlar, demir zırhlılar... Ama sarsılmaz bir imanı hatırlatan bir marş vardır, nice zulümleri imanıyla boğan...

Vazgeçme, siper et gövdeni! Hakk'ın sana vaat ettiği zafer güneşi, bugün, yarın, elbet üstüne doğar. Binlerce kefensiz yatani olan bu topraklara, kim seve seve canını feda kılmaz ki diye sorar. Sonra dualara uzanır eller, ruhun özgürlüğüne bağlanır tüm emeller. Ezanlar okunur, her seherin güneşini müjdelerken uhrevi ikliminde; ebediyen okunacak, yurdumuzun üstünde.

Vecde düşer her şey. Bülbül şafak vaktinin vecde melodilerini söyler. Kalkar doğrulursak yerimizden, arşa degecek bir başımız olacaktır; hissederiz. Sonra dalgalan dersin. Şafaklar gibi dalgalan. O şanlı hilale, döktüğün kanlarını helal edersin. Ebediyete bir yok oluşun imkânsızlığını haykırırsın.

Her Şeye hakkını teslim edersin; bayraĝa, hürriyete, millete... İstiklal dersin sonra. Son sözün istiklal.

Bir yüce davanın en veciz ifadelerinde tanıdık seni. “Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmasın!” duana âmin dedik. Benliğimizi bulduk tarih sahnesine çıktığımızdan beri, uğruna nice savaşlar verdiğimiz mukaddes benliğimizi. Aşk ateşinde yanmayı; Taceddin Dergâhında pişip adam olmayı öğrendik senden, sonra bir dava adamı olmayı... Sonsuzluĝa uzayıp gidecek bir sevdanın mısralarını ezberledik önce. Sonra son nefesimize kadar istiklal dedik, istiklal şairim. İstiklal...

Neslihan AKÇARA

Ali Fuat Kadıbeyoĝlu Anadolu Lisesi

12/A Sınıfı

ÂKİF'İM SEN İSTİKLALSİN

Ey şehadet şerbetini içmeden de şehitlik mertebesine ulaşan Koca Âkif,

Bilmem ki seni anlatmaya sözlüklerdeki kelimeler yeter mi? Elbette hayır, seni anlatmak yıldızlara, kuşlara, dünyaya, insanlara öyle zor ki... Sen ki bir istiklal uğruna göz nuru döken bir yürek çırpıntısısın. Yazdığın marşı kendi insanına hediye edecek kadar da kudretlisin. Sen destan gibi olan bu marşı para karşılığı değil, gönül karşılığı yazmış bir kalemsin. Şu fani hayatta para hani her şeyi satın alır ya, yanlışı seni alamamış. Gönlü hür, vicdanı hür, aşkı sonsuz olan yüce gönül...

İşte sen bu yüzden Âkif'sin. Âkif olmak bilgin olmaktır, Âkif olmak insan olmaktır, Âkif olmak ötelere ötesindeki sesi duymaktır, Âkif olmak gönlü Allah, vatan, millet aşkıyla yanmaktır, Âkif olmak İstiklal Marşı'nı yazmaktır. O marş ki her mısrası tarihin tozlu sayfalarını aralamaktadır. O marş ki mezardaki ölüyü, gökteki güvercini, yerdeki karıncayı bile yerinden eder.

Her okunduğunda "İstiklâl İstiklâl!" diye haykırır. Hani sen hep dersin ya gönlü hoş şair, "Âtiyi karanlık görerek azmi bırakmak... / Alçak bir ölüm varsa, eminim budur ancak. / Dünyada inanmam, hani görsem de gözümle" diye. Bak işte bu gün bir bayrak altındaysak bu azmi bırakmadığımız içindir. Bu sana kulak verdiğimiz içindir. Bu aynı toprakta aynı kalpte yaşadığımız içindir. Bu gün bir bayrak, bir toprak, bir yaprak varsa ülkemizin güzide yerlerinde, duyduğumuz bu inançtır... Âkif'tendir... Mehmet'tendir. Bu yüzden Âkif olmak gerçek bir Âkiflik'ten geçer. Sen özü ve sözü bir olan gerçek bir âlimsin. Âlim olmak vatan aşkıyla sınanmaktır.

İşte bu yüzden sen dersin ya, "Ey bu topraklar için toprağa düşmüş asker, / Gökten ecdat inerek öpse o pak alını değer, / Ne büyüksün ki... kanın kurtarıyor Tevhid'i, / Bedr'in Aslanları ancak bu kadar şanlı idi" diye. İşte bu yüzden hediye ettiğin marş kıymetlidir. Çünkü her mısrasında şehidin kanı vardır. Çünkü o mısralarda peygamber kokusu vardır buram buram.

İşte toprakları toprak, bayrakları bayrak yapan marş. O marş ki her vakit göklere yükselir, “Korkma!” diyerek insanlarına. Yaz ve kış hiç susmaz onun iniltisi. Bu yüzden sen asla unutulamazsın. Seni unutmak bayrağa küsmektir, seni unutmak vatana küsmektir, seni unutmak aşkı unutmaktır. Çünkü sen inandığını yaşayan, yaşadığına inanan bir yüreksin. Saat olmuş gecenin yarısı. Uykuya girmez gözlerime. Bir iman sarmış bedenimi. Ey koca adam seni alkışlarken bile gözlerimden akıp giden yaşları bir görsen, gözlerim kıskanırdı senin imanını. Sen ki koca bir Mehmet’sin, sen ki koca bir Âkif’sin. Sana anlatmak niyetinde değilim seni. Adın her geçtiğinde herkeste bir sessizlik.

Medeniyetin boğmaya çalıştığı imanın yükü hesap sorar bizden. Sen işte bu yüzden şair kokulumsun. Sen işte bu yüzden memleket kokulumsun. Adını anlatan her hocaya kulak kesildim ben. Senden selam getirdi bayrak dün gece göklerden. İşte sen Âkif’sin. Sen Peygamber kokulu marşın mimarisin. İşte sen bu yüzden ölmedin, bu yüzden hep yaşamaktasın. Seni almaz bu tarih, sana kazılmaz mezar, seni bizden ayırmayan Yüce Rabb’ime selamım var. Seni kucaklayan peygamberlere şükranım var. Sen Âkif’sin, Sen Mehmet’sin, sen istiklalsin.

Ayşegül ÇELİK

Türk Telekom Sosyal Bilimler Lisesi

9.Sınıf

GAYE İNSAN

Büyük milletlerin kutlu şahsiyetleri vardır, muhtaç olduğunda ortaya çıkan. Kendini topluma adanmış bir ruhun bütün özellikleri, böylesi şahsiyetlerde toplanır âdeta. Bir elin parmaklarını geçmez bunlar.

Mehmet Âkif Ersoy da bu nadir inanlardan dediğimiz bir dava adamıdır. Milletine adanmış bir ruhtur o. Millî Marşı'mız başta olmak üzere hangi eserine bakarsak bakalım tek derdinin vatan ve millet olduğunu görürüz.

Vatan ve millet kavramı öyle bir anlayıştır ki; Asım gibi bir nesil, iman dolu göğüs gibi serhate sahip bir vatan.

Âkif'e göre vatan sahip çıkıldığında ancak vatan olarak kalabilir.

“Sahipsiz bir vatanın batması haktır,
Sen sahip çıkarsan bu vatan batmayacaktır.”

Bir bakıma namustur vatan onda.

“Asım'ın nesli diyordum ya nesilmiş gerçek
İşte çiğnetmedi namusunu çiğnetmeyecek.”

Böyle diyerek vatan kavramına çok büyük vurgu yapar. Vatanla özdeşleştirir insan ve topluma ait tüm değerleri. Ne de olsa vatansızlık, kaybedişlerin en büyüğüdür.

Safahat'ı ve İstiklal Marşı'nı dikkatlice incelediğimizde Âkif'e, bir dava adamı olarak davasının vatan olduğunu dikkate aldığımızda “Vatan Şairi” denmesi kadar hangi sıfat yakışabilir ki?

Büyük bir kudreti içinde barındıran imanıyla Anadolu'nun çektiği ıstırapı hissedebilen ve milletin derdiyle dertlenmiş Mehmet Âkif'i millî mücadele destanının duyguları her daim kaleminden dökülen en öncelikli davası olmuştur. Milletin adamı olmaktır bu. Derdi vardır Âkif'in. Öyle bir dert ki Âkif'i daha da kararlı kılar.

“Korkma! Cehennem olsa gelen göğsümüzde söndürürüz
Bu yol ki Hak yoludur; dönme bilmeyiz, yürürüz”

Peki,nasıl olacaktır bu? Bu yolda yürüyebilmek, cehennemi göğsümüzde söndürebilmek nasıl mümkündür? Bu ve benzeri soruların cevabı da yine Âkif'tedir ve nettir:

“Doğrudan doğruya Kuran'dan alıp ilhamı
Asrın idrakine söyletmeliyiz İslam'ı.”

İnancın ve fennin yoğurduğu anlayışın oluşturduğu bir fert ya da toplum, bu gücü kendinde bulabilir ancak. Çalışma merkezli bu anlayış, Âkif'in dizelerinde bir elmas olur, ışıltar âdeta:

“Bekayı hak tanıyan, say'ı bir vazife bilir
Çalış, çalış ki beka sa'y olursa hak edilir.”

Gayesiz dava olmaz. Sonsuzluğu gaye edilen bir dava adamının ruh ikliminin sac ayağını; “gayret, sebat ve ülkü” kavramları oluşturur.

Dahası mazlumun yanında, zulmün karşısında bir Âkif vardı:

“Zulmü alkışlayamam, zalimi asla sevemem;
Gelenin keyfi için geçmişe kalkıp sövemem”

Keyfiliğin doğurduğu aymazlık gibi bir marazilikle geçmişi inkâr ve ona küfretme garabeti, dalaleti ve hiyaneti içine düşmez. Hak ve hakikati tutup kaldırmayı asli görevi bilir Âkif.

Kısacası Mehmet Âkif davası, yaşantısı, sanatı, şahsiyetini şekillendirip onu dava adamı yapan hasletleriyle millî birlik ve beraberliğimize ruh katmış, ender yetişen abidevi şahsiyetlerin başında gelir, milletin zihni ve kalbi semalarında bir bayrak gibi dalgalanır. Böylece “Asım’ın nesli” yılgınlığa ve inkıtaa uğramadan “ufuk insan” olma yolunda ilerleyecektir.

Cansu HOROZ

Hacı Ali Nurlu Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

12/A Sınıfı

KUYRUKLU YILDIZ

“Allah beterinden saklasın.” denir ya hani, işte biz “beterin de beterini” yaşıyorduk o günlerde. Gökyüzünün kara, kapkara bulutlarla kaplı olduğu zamandı. Halk, sağanak yağmurun altında, fırtınanın ortasında kalmış, ıslak, ıpıslak, ayakta durmakta zorlanıyordu. Bitkindi, perişandı.

Karanlığın en koyu olduğu andır güneşin doğmaya başladığı an. İşte Mehmet Âkif’in sesi, gücüyle, kararlılığıyla bir “güneş” olmuştur Türk insanı için. “*Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak!*” diye sesleniyordu askere, gence, yaşlıya, kadına, çocuğa. Gururla başlarını kaldırıp ölüme gitmeye artık hazırlardı; çünkü iman ve güç vermişti Mehmet Âkif onlara. Kanayan yaraya merhem, görmeyen göze ışık olmuştu. Yorgun kalplere vatan, millet ve din sevgisinin tohumlarını serpmiştir.

Türk askerinin güçlü imanını, “Bu ezanlar-ki şahadetleri dinin temeli- / Ebedi yurdumun üstünde benim, inlemeli!” mısrasıyla dile getirmiştir. Yaşadığı sürece göklerimizde ezanların yankılanacağını söyleyerek güven vermiştir imanlı yüreklere.

Yorulmamış mıydı o da her yiğit gibi? Yorulmuştu elbet; ama vazgeçmemiş, yılmamıştı.

Âkif, tok gözlüydü, çok şey istememişti bu zamana kadar. Ta ki kara kara bulutlar gökyüzünü kaplayana kadar. Bir tek o an istedi hayattan bir şeyler: Her karışı şehit kanıyla sulanmış ve mücevher değerinde olan bu toprağa düşmanın ayak basmaması ve sonsuza dek Müslüman olarak yaşayabilmek.

İman gücünü, dava gücünü en çok da gençlere aktarmak istemiştir Mehmet Âkif. Gençlere, geçmişin tozlu yükünü değil, geleceğin berraklığını yüklemiştir.

Tüm emekleri karşılığında hiçbir çıkar beklememiştir Âkif. Vatan, millet ve din dışında hiçbir şeyde gözü yoktur. Hedefleri arasında “dünyalık” yoktur. Yolculuk bir hiçtir onun için. Yokluk içinde yaşamak da. Bunun için düşündüğü gibi yaşadığını gördüğümüz az sayıdaki kişilerdendir O. Bunun içindir ki “dava adamı” deyince akla gelen az sayıdaki kişilerdendir. Mevlana’nın sözünde dikkat çekilen olduğu gibi görünendir.

İstiklal Marşı'nı milletine bağışladığında her satırını halkın sayesinde yazdığını vurgularken “Allah’ın bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmamasını” dilemiştir.

Özetle, satırlara sığamayan bir dava adamı, yüzyılda bir dünyaya uğrayan, tek başına bütün ufukları kaplayan, akılları ve gönülleri yerinden oynatan bir “kuyruklu yıldız” dır o.

Betül CAF

Mehmet Murat İşler Sosyal Bilimler Lisesi

Hazırlık E

DAVA İÇİN MÜCAHİT, DAVASI İÇİN MUHACİR

Mehmet Âkif Ersoy, bağımsızlık marşımız olan İstiklâl Marşı'nı yazdıktan sonra "Millî Şair" unvanını almıştır. Ama bundan önce yazdığı eserlerle de kendisini kanıtlamış muhteşem bir şairdir. O, sanatı sanat için yapan şairlerden değildi. Mehmet Âkif bu yazı kabiliyetini; davasını, amaçlarını ve hayallerini bizlere miras bırakmak için kullanmıştır. Bu yüzden Mehmet Âkif Ersoy'u yalnızca şairlik yönünden ele almak ve yalnızca bu kabiliyetinden bahsetmek millî şairimize büyük bir haksızlık olur. O, davası olan ve hayatını davasının şekillendirdiği bir mücahittir.

Mehmet Âkif'in bir davası, her şeye katlandığı sevdası ve hayalleri vardı. Onun hayali, Asım'ım nesliydi. İmanı sağlam, bakışı ferasetli, düşüncesi derin, duyguları milli, hayatı cihat olan gençler hayal ederdi. Onun itirazı vardı. Onun itirazı yanlış olanaydı, zulmeydi, zulmü yapanaydı. Hani diyor ya şiirinde:

*"Zulmü alkışlayamam, zalimi asla sevemem;
Gelenin keyfi için geçmişe kalkıp sövemem."
Biri ecdadıma saldırdı mı, hatta boğarım!
-Boğamazsın ki!
-Hiç olmazsa yanımdan kovarım."*

Onun itirazı; Müslüman'a, İslam'ı yanlış anlayan Müslüman'a, yine şiirinde sesleniyordu onlara.

*"Ya açar Nazm-ı Celil'in, bakarız yaprağına;
Yahut üfler geçeriz bir ölünün toprağına.
İnmemiştir hele Kur'an, bunu hakkıyla bilin,
Ne mezarlıkta okunmak, ne de fal bakmak için."*

Mehmet Âkif Ersoy şiirlerini biz okuyup zevk alalım diye değil, ders alalım diye yazardı. Onun şiirleri dağdan, aşktan, kuştan değil gerçek hayattan, Müslüman Türk milletinin yaptıklarından bahsederdi.

Mehmet Âkif Türk denilince akla Müslümanlığın geldiği vakitte milletini çok seven, ümmetçi bir dava adamıydı. Davası şu şekilde daha net ifade edilebilir.

*“Doğrudan doğruya Kuran’dan alıp ilhamı,
Asrın idrakine söyletmeliyiz İslam’ı.”*

O, Müslüman Türk milletinin bu cennet vatan uğruna neler yaptıklarını gören ve bizzat yaşayan olarak İstiklal Marşı’nı yazmıştı. O cennete benzettiği vatanından ben vatan haini değilim diyerek başka vatanlara gitmek zorunda kalan bir muhacirdir.

Mehmet Âkif Ersoy bir dava adamı. Onun davası İslam’dı. Şiirlerinde hep bir itiraz vardı. Yanlışta yanlış demedikçe Âkif in kalemi yazmazdı. Onun kalbi İslam diye atar, kalemi Allah diye söyler, mürekkebi ümmet diye yazardı. Onun davası; dile geldi, bize geldi, marş oldu. Onun davası Müslümanlık davasıydı, bütün Müslümanların davasıydı, bizim davamızı da İstiklâl Marşı’nda anlattı.

Esmâ ALDEMİR

Hacı Ahmet Ersöz Anadolu İmam Hatip Lisesi

10-B Sınıfı

ANADOLU’NUN SESİ

Bir milletin, bir devletin ve bir kültürün yok edilmeye tarihten silinmesi çalışıldığı; umutsuzluğun ve çaresizliğin akılları ve gönülleri hapsettiği bir zamanda vatanına kalemlerle ışık tutan insandır Mehmet Âkif...

Kitaplardan okuyunca Mehmet Âkif’i, böyle bir insan olabilir mi der yüzyılın insanı. Sırf para ödülü var diye İstiklal Marşı yarışmasına katılmayan bir insan. Hâlbuki Ankara’nın kara kışında yamalı bir paltosu dahi olmayan bir adam. Altı ayda hafız olacak kadar Hakk’ı arayan... Hayatı şiire, şiiri hayata bağlayan... Boş sayfaları altın yapan şair... Hayâyı öğreten adamdı.

Zor davaların adamı... Milletin vatan şairi. Söz sarayının mimarı. Milletin namusunu kendi namusu sayan, Anadolu’nun bağrında açan kardelen. Düşünce denizinin en güçlü dalgası. Ümitsizliğe düşüp de vatanın elden gitmesine göz yumanları uyandıran.

Aşılmaz duvarlara güle atan... Öyle bir mücadele insanıydı ki karanlığı yenendi. Yoksulluğu boğandı. En kısa zamanda meslek sahibi olup ailesine bakmak için okuyandı. Cebinde parası yokken kilometrelerce yolu yürüyerek hasta baba dostunu ziyaret edendi. Bu haline yardım etmek isteyenleri reddedecek kadar gurur sahibi olandı. Kıbrıs’tan Anadolu’ya, Anadolu’dan Mısır’a kadar yayılan dizelerdi...

Millî mücadelenin kalem tutan askeriydi. Halkın duyulan sesiydi. Konya’dan Kastamonu’ya, askerlerin ulaşamadığı yerlere vaazları ulaştı. Mihrabı, minberi ve kürsüyü şereflendirdi. Kılıcı şiir olan adamdı. Sözleri düşmanların kalplerine korkuyu, milletin yüreğine umudu ekendi. İman dolu serhaddimizi bize gösterdi. İzmihlali ebediyen gömendi. Kefensiz yatanların adıydı Mehmet Âkif... Şehit oğlu şehidin kanını yerde koymayı.

Vatan için ölene kadar çalışmayı göze alandı. Atıyı karanlık görüp çalışmayı bırakmayandı. Bir veteriner, şair, hafız, öğretmen, vaiz, Kur’an mütercimi ve siyasetçiydi. Tarihin unutulmazı, gelecek nesillerin rol modeliydi.

Şu al bayrağı örtsem kabrine diksem Sultan Ahmet'in kubbesini üstüne acaba ödeyebilir miyiz hakkını?

Ve yemin olsun ki biz Asım'ın nesliyiz. Biz Âkif nesliyiz, Biz Safahat'ın çocuklarıyız.

Anadolu halkı bilir ki Mehmet Âkif demek vatan demek, bayrak demek, millet demek, zafer demek, namus demek...

MİHRİBAN KIRAÇ

Dr. Vasıf Çınar Topçu Fen Lisesi

11/B Sınıfı

PENCERE

Perdeyi araladığının farkında değildi. O kadar munis o kadar temiz yüzü vardı ki... Yağmur cama, gözleri cama... Pencere her ikisine birden değiyordu... Yolu şeffaf bir serinlikle kesilen damlalar, toprağa akıyordu. Mehmet Âkif'i gördüm: Pencere önü şairi!

Karanlık, köşeyi kıvrılmamıştı henüz. Vakit, akşama döndü dönecekti. Âkif belki ülkemiz cumhuriyetinin eşsiz mısralarına sahip marşını, belki çeşitli duygularla yazdığı Safahat'ını, belki kendisi gibi Ankara'nın soğuşunda ceketle gezen kardeşlerini düşünüyordu.

Sesimi kimsenin duyamayacağı kadar büyüttüm Âkif'i gördükten sonra. Bir çığlık attım ki sorma... Zafer çığılığı... Âkif'e bana ve bütün Türk gençlerine dair. Sonra ne dedim kendime biliyor musun? Ah pencere! Aşk olsun!

Ben pencerelerin büyüüne inanırım. Aralık ayında doğan bir şairin, ilk yağmur sesini duyuşu ondadır. Ulusal marşımın "Korkma!" diye haykırışı karanlık bir odada pencereden ulaşır aydınlık göğe. Belki yazığı eserlerde ilhamı bulur pencerede. Dalgalanan ay yıldızlı bayrağımı görür, dört duvarı göreceğine...

Aslında bir pencere, pek az zaman sadece bir penceredir. Çünkü bilinenin aksine dışa açılmaz bir dava adamının penceresi. İçe açılır. Ya da açılmalı. Dışa açılan pençeler savunduğu davası uğruna geri kalan her şeyden vazgeçmeyen umutsuz insanlar ülkesinde olur çünkü. Hiçbir şekilde kendi çıkarını düşünmeyen Âkiflerin pencereleri türlü hayallere, kendisini hizmetine adanmış, sorumluluk sahibi kişilere; bilemedin emeklerinin karşılığını alan vatan muhafızlarına açılır. Açılmalı ya da. Her pencere önü, maddi ve manevi yanında olan Âkifleri taşımaları ileriye dönük günlere. Değilse neye yarar ki? Üç beş tahta biraz cam... Eğil kulağına bir sır fısıldayayım! Pencereyi dikdörtgen bir çerçeve olarak görmek, vatani uğruna tek çatı altında buluşmayanlara mahsustur.

Pencere, senin elinde iyisinden bir araç değil midir? Dahası istiklalimin seyir defteridir. Sen bilmezsin belki. Mehmet Âkif ülkeyi geleceğe taşıyacak gençlerden biri olan oğlunu yetiştirmek için

pencerede kendisini bekleyen bir çift göz için yürür. Daha hızlı yürür. Davası uğruna seve seve feda edecek olan Mehmet Âkif, yarışmadaki parayı elinin tersiyle iter. Gerekirse üşür, yaşlanır pencere önünde. Çünkü bilir, en güzel pencere çerçevesini bağımsızlık sembolü bayrağımın gölgesine düşen penceredir.

Her şey gibi bunun da farkındasıdır. Zaman geçiyor. Biz büyüdükçe “Bastığın yerleri, toprak diyerek geçme, tanı.” diyen Âkif’in sözleri, daha da anlam kazanıyor. Kalabalık da bizimle büyüyor. Anadolu’nun kurtulması için mücadele veren Âkif’in kalabalığı, lüzumsuz tembelliğe saplanmayı reddeden Âkif’in kalabalığı... Bunlar büyüdükçe vatanımız ilerliyor. Kenarından kıyısından bak çoğaldı evlerimiz. Dedelerimizin avluları, neşelendi, annelerimizin kapı önleri. Şimdi ise ablalarımızın balkonları... Her yerde bir Âkif izi. Çoğaldı “Sen sahip olursan bu vatan batmayacaktır!” diyen Âkiflerin evleri. Kala kala pencerelerimiz kaldı değişmeyen. Olsun yine de! Pencere, oda demektir; oda, ev. Ev demek, yurdum demektir. Yurt demek huzur...

Bir de huzursuz pencereler var. Hüzünlü pencereler. Huzursuz, hüzünlü insanlar olduğu gibi. Bahsetmeyecektim ama söylemesem hatırı kalır. En hüzünlü pencere, Kurtuluş mücadelelerinde Mehmet Âkif’in davasının yolunda gitmeyen çocuk hıçkırıklarıyla dolu olan hastane koridorlarındadır. Kimse bilmez ama bu pencereler, pencereliğinden utanır.

Gördün ya! Ne çok pencere var... Saysam, uzar bir masal kadar. Bir de vatansever şairler var. Onlar da çok pencereler kadar. Ama bilir misin? Mehmet Âkif, pencere önünde açan en güzel şairsin. Pencere önünde açan güzel şair, sensin!

Arzu VELİBEYOĞLU

Övgü Terzibaşoğlu Anadolu Lisesi

10/A Sınıfı

ÂKİFVARİ BİR AN

Mart denince o meşhur soğuklar gelirdi herkesin aklına. Benimse aklıma her seferinde sen gelirdin ey Âkif! Babasından kalma “Küfe” ye zeval veren o mahzun,masum çocukla beraber gelirdin hatırıma. Sen gönlümden ince sızılarla geçerken bir “Bülbül” nameler indi ötelerden. Hüznünü almak istediğin Bülbül’dü o hatırladın mı? Derdin ki o Bülbül’e: “Hayır, matem senin hakkın değil... matem benim hakkım:!” Ve sen o Bülbül’e hep böyle dedin, dedin de bir Bülbül oldu topyekûn derdin.

Sen hatırıma uğrarken daha doğrusu hiç çıkmazken hatırımdan; mateme meyleden simsiyah ve canhıraş gözlerin seda eylerdi bana. Sen gelirken bir nidâ yankılanırdı, zamandan ve mekândan irak kalmış göklerde. “Yıllar geçiyor ki Ya Muhammed” nidâlarıyla sarsılırdı bütün sathı atmosferin. Ruhuma bütün tahayyülünle hükmederken sen; elinde bir fenerle, akşamın o dipsiz karanlığında ve kalbinde müteredit korkularla yürürdün. Seyfi Baba’ya adımlardın etrafındaki onca fikir velvelesiyle. Ve her seferinde ketum bir serzeniş dolardı kulaklarıma: “Ya hamiyetsiz olsaydım, ya param olsa idi.” diye. İşte böyle sarardı sonsuz hasretlerin beni ve işte böyle kaplardı, her martta bir terennüm edasıyla, hâtıraların bu bedeni. Ben ise martların müptelâsı olmuşçasına; aklıma, ruhuma ve gönlüme gelmeni beklerdim. Ve gelirdin sen, bilcümle şiirinle ve edanla. Beni yalnız bırakırdın omzundaki efkâr dolu davanla.

Asım’ın gözlerinde taşırdın davanla. Onun ahvâlinde bulurdun bütün bir heyecanı. Hayallerin Asım, fikirlerin Asım, geçmişin, şu anın ve bilhassa geleceğin Asım’dı senin. Asım bir parıltıdı âdeta. Geçmişin ve şu anın parıltısı. Ve bir parıltıdan bin bir ışık saçıldı şimdilerden müphem bir istikbâle. Derdin ya sen: “Korkma!” diye. Sen de korkma ey Âkif. Korkma, çünkü nice Asımlar doğdu daha gün doğmamışken. Hemde ta istikbâlden. Esef etme bana lâkin binlerce Asım’ın aksinde bir

nesil meydana geldi, hem de mislince. Lâkin biz geçelim “ama”ları, “fakat” ları, “ancak” ları ve de “lakin”leri. Zira Asım’ın hâlen elif gibi dimdik durmakta rağmenlere rağmen, bütün bir ruhuyla. İşte böylece başladı her şey sesli mi sesli. İşte böyle doğdu Asım’ın nesli.

Zaman, nedametlere, sefaletlere ve bütününüyle beşerî art niyetlere açtı senin safahatında. Böylesine karanlıklar içinde dolaşırken, birden bir türkü gibi yükseldin sen: “Ben böyle bakıp durmayacaktım dili bağlı, İslam’ı uyandırmak için haykıracaktım: “Ah, Âkif ah! Hâlen bu ritim sarkıyor dudaklarımdan. Bir davanın ritmi akıyor kulaklarımdan ve sen hâlen yükseliyorsun bir türkünün hicranlı şafaklarından. Terennümler bir şafakta devam ederken bu kez de gurbetten seslendin sen. Berlin semalarında haykırdığın destanı hatırladın mı? Bir asrın devinimi çalkalanıyordu ya hani Çanakka-le’de? Bir sessizlik kaplamışken memleketimin inim inim inleyen kaleminle haykırdın ya sen. Yüz binlerce şehedayla birlikte, kendi mısralarını da şehit eyledin o velvelede. “Ne büyüsun ki kanın kurtarıyor Tevhid’i” dedin ve bir kez daha kanlı şafakta bir Bülbül’e seslendin. Nihayette felâha eren bir nefer vardı, lâkin sen yokken bile vardı bu davada her daim.

Velhâsıl bu davanın hem esiri, hem hakanı, hem selâmı, hem meramı hep sendin. Bu dava ne önceden ne de sonradan vardı. Bu dava senin gözlerinden akardı. Öyle bir akardı ki duyardın vaveylâsını ta maveradan. Hüzünler sekerdi bu maceradan. Elemler eserdî çığlıklı bir rüzgârdan. Ve sen yine bir terennüm gibi yükselirdin bu davadan. Bir şiir bakardı sana kırılmış tırnaklardan. Hatırlıyorum Âkif hatırlıyorum! Bu yüce milletin marşını yazarken, tırnaklarıyla inlettığın ve bir milletin marşını duvara tırnağınla nakşettiğin o ânı hatırlıyorum!

Ve bir nihayetin başlangıcında yine sen geliyordun aklıma. Örümcek ağlarıyla örülmüş bir davanın sanatkârı olan sen doluyordun hatırıma. “Asım’ınla”, “Hüsrân’ınla”, “Küfe’nle”, “Seyfi Baba’nla” ve hâlen matemini arzu ettiğin “Bülbül’ünle” sen geçiyordun gözlerimin önünden. Ve bir son

yaklaşıyordu elinde bir nihayetle. Ve gözleri kaplayan tükenmez bir sefahatle. Vehimler sancılanıyor-
du lâkin yine hakikat. Ve bir Âkif geliyordu bağrında bir “SAFAHÂT!”

Abdulkadir ÇAKIL

Kadriye Çalık Anadolu Lisesi

11-E Sınıfı

KAHRAMANMARAŞ

BİR DAVA İNSANI MEHMET ÂKİF

Davasına sımsıkı sarılan bir kahramanın inancından bahsediyor şiirleri.

“Gür hisli gür imanlı beyinler coşar ancak ...”

Öyleydi Mehmet Âkif Ersoy; vazgeçmek, pes etmek yoktu hayatında. Gerçek bir kahramandı o. İmanın güçlü kıldığı kalbi hep vatan aşkı için yanıp tutuşurdu. Onun için İslamiyet tek Hak yolu, tek hakikatti. Asıl zaferin İslam’da olduğunu benimseyen bir vatan şairiydi. İnsanların gaflet uykusundan uyanması gerektiğini yazdı ömrü boyunca. O bastığı toprağı incitmeyecek kadar merhamet sahibiydi. Hangi cümle anlatır ondaki böylesi mükemmeliyeti.

Derdi vardı belli ki içine sığdıramadığı.

“Ey yolcu, uyan! Yoksa çıkarısın ki sabaha:

Bir kupkuru çöl var, ne ışık var ne de vaha!”

Boşuna olmamalı bunca söz, bunca inanç. İçini esir alan fikir dünyası onu güçlü kılmıştı her defasında. Biliyordu hüsrânlar sona erecek, bir güneş ışıttacak geceyi. İnanıyordu, bırakmamalıydı iç köşesine bir ok gibi sapanan eşsiz hissi.

Davası uğruna bütün hayatını hiçe sayan bir yiğit o. Savaşların lideri; Mehmet Âkif Ersoy. Tevazu sahibi bir dert adamı. Örnek bir insan. İstiklâl Marşı'nın sanatkarı, izinden gidilmesi gereken Milli Şair'imiz. Ve biz İstiklal Marşı kalbine gömülü olan bir milletiz.

“Ben şehit oğluyum, incitmem yazıktır atamı

Vermem dünyaları alsam da bu cennet vatani.”

Esra PİROĞLU

Seyhan Cengiz Turhan Anadolu Lisesi

10/A Sınıfı

YALNIZ BİR KAHRAMAN

Dünyayı değiştiren insanların bir amacı vardır bu dünyada. Bu dünyaya söyleyecekleri bir söz vardır. İşte Mehmet Âkif de söyleyecek sözü olan biri. Onun bir davası bir amacı var. Din, vatan, millet aşkı. Öyle dilde değil onun aşkı yüreğinde.

Mehmet Âkif hayatı çilelerle yoğrulmuş, fırtınalar kopmuş içinde. Lakin hiç şikâyet etmedi durumundan. Dini için, vatani için hep mücadele etti. Hakkı tutup kaldırma konusunda asla taviz vermezdi. Mehmet Âkif haktan yanaydı. *“Zulmü alkışlayamam, zalimi asla sevemem / Gelenin keyfi için geçmişe kalkıp sövemem.”* derdi. Sövemez ya! Hele de kendi geçmişine. Lafını da esirgemezdi geçmişini inkâr edenden, bu vatan böyle giderse batar diyenden: *“Zannetme ki ecdadın asırlarca uyudu / Nereden bulacaktın o zaman eldeki yurdu/Sahipsiz vatanın batması haktır/ Sen sahip çıkarsan bu vatan batmayacaktır.”*

Yumuşak huyludur, sabırlıdır Mehmet Âkif ama çok da onurludur: *“Doğduğumdan beridir âşığım istiklale / Bana hiç tasmalık etmiş değil altın lale / Yumuşak başlı isem, kim dedi uysal koyunum? / Kesilir belki, fakat çekmeye gelmez boynum!”*

Sadece millet mi dini de ayrı dava şairin. Ne anlatmaya doymuş ne de yaşamaya. İmanı mı? O ne kuvvetlidir arkadaşı! İnsandan bile saymazdı yirmi dört saatten birini Hakk’a vermeyeni. Müslümanlık onun için ne büyük bir hediye idi. ‘Şehadet dini, gayret dini ancak Müslümanlıktır! Hakiki Müslümanlık en büyük kahramanlıktır.’ Var mıdır Mehmet Âkif gibi yürekten düşünen?

Dinin emrettiği şekilde giyinmeyi medeniyetsizlik sayanlara iki çift lafı vardı. *“Bacımın örtüsü batmakta rezilin gözüne, acırım tükürüğe vallahi tükürsem yüzüne.”* *“Medeniyet dediğin açmaksa beden her yerini, desene hayvanlar senden daha medeni.”* Bu sözün üstüne söz söyleyen bulunamazdı zaten. Edepsizliği hiç mi hiç sevmezdi. *“Edepsizliğin başladığı yerde edebiyat biter.”* derdi, bitirirdi vallahi.

Güzel ahlak, doğru söz hepsi Mehmet Âkif'teydi. Her zaman samimiydi. Ne ise oydu işte. Ne eksik ne de fazla.

Her şeyin bir sınırı vardır. Onda tevazuunun sınırı yok. Vatani için şehit olanlar için ne yapılırsa yeterli görmedi Mehmet Âkif: *“Yedi kandilli Süreyya'yı uzatsam oradan/ Sen bu avizenin altında, bürünmüş kanına/ Uzanırken, gece mehtabı getirsem yanına / Türbedarın gibi ta fecre kadar bekletsem/ Gündüzün fecr ile avizeni lebriz etsem / Tüllenen mağribi, akşamları sarsam yarana... / Yine de bir şey yapabildim diyemem hatırana.”*

Kahramandı o; ama hiç kabul etmedi öyle olduğunu. Bu vatana altından, yakuttan daha değerli olan İstiklal Marşı'nı armağan etti. Para mı? O bunu hiç düşünmedi. Millet içindi bu marş, para da neyin nesiydi. İstiklal Marşı kürsüde okundukça alkışlarla kesildi. Bunu bile çok gördü kendine. Şan, şöhret hiç ona göre değildi. Mehmet Âkif *“Hatırlar mısın? Doğduğun zaman, sen ağlardın gülerdi âlem./ Öyle bir yaşam sür ki mevtin sana hande olsun. Halka matem.”* dediği gibi gidişiyse insanımızı mateme bürüyen bir yalnız kahramandı o.

Hacer DEVECİ

Toki Anadolu Lisesi

12-D Sınıfı

MEHMET ÂKİF ERSOY'UN MANALI YÜRÜYÜŞÜ

Uzadıkça uzuyordu yolları. Biriktiği yerden arttıkça artıyordu umutları. Türlü türlü çambazlıkları olsa da hayatın, inadına o oradaydı. Davasını kazanmaya götüren o zorlu yolda...

Kim demişti ki bu yol onu yorar diye, aklını karıştırır, onu bozar diye? Evet, belki aklını karıştırabilirdi, ama aksine bozmadı onu olgunlaştırdı, olgunlaştırıyordu da zaten. Ayrı bir önem taşıyordu, öğrendiği her yeni şey onun için. Tam bir dava adamıydı ... Uyandırıyor, hep halkın içindeki maneviyat duygularını... Ulaşmak istiyordu, bağımsızlık savaşına göklerden. Ve kim bilir beklide o anda istediği nur yağıyordu avuç avuç vaad ettiği yerden. İşliyordu nakış nakış iman dolu yüreğine. İşte bu yüzden geçilmez kılıyordu Kurtuluş Savaşı'nı. Geçilmez kılıp da vazgeçilmez vatan topraklarına varıyordu gönülden. Dökülüyordu ağzından tane tane nameler. Kim bilir belki de şöyle diyordu vatani için: “Baktığım her yerde seni görüyorum, vatanım! Umutlarım, hayallerim, hepsi sende saklı, rahatlığım, mutluluğum hepsi sana bağlı. Aklımda birkaç cevapsız soru var. Bir çıkmaza düşmüşüm bilmem sürecekle daha ne kadar?” Çünkü etkiliyordu derinden onu ülkemizin içinde bulunduğu o karışık durum. Ne olabilirdi ki yeni çözümler; iyi bir vatandaş olmak ve daha iyi bir ülke kurmak için? Onun gibi kaç kişinin aklına takılıyordu acaba bu sorular?

Şartlar neyi gerektirirse gerektirsin asla vazgeçmeyecekti o, bu davasından vazgeçmedi de zaten. Kendi kendine “Davandan vazgeçme be yolcu! Ferahlıktır, aydınlıktır bu yolun sonu. Belki zorlar, belki ağlatır seni ama savaşmak zorundasın eğer bulmak istiyorsan umduğunu.” deyip duruyordu, ayakta dimdik... Söyleyin kim yıkabilirdi ki, onu söyleyin! Ona ayrı bir şeref veriyordu üzerinde ki yırtık palto bile. Çünkü paradan daha önemli şeyler vardı onun için.

Bölünmez vatan toprakları, iman gücü, şeref, namus... Bir yol çiziyordu hep kendine Koca Mehmet! Silemezdi bu yolu hiç kimse ama hiç kimse... Çünkü onun çizdiği bu yol kurşun kalemle değildi, daima dolma kalemle. Lekelemeye çalışırdı ancak bu yolu gücü yetmeyenler. O da nafile.

Kimse dokunamazdı ki bu yola, yurttan ezan sesleri yükseldiği ve iman dolu kalpler, bu vatan topraklarından el çekmediği sürece.

Keşke şimdi burada olsaydın gönlü zengin Koca Mehmet! Son bir kez okusaydım önünde İstiklal Marşı'nı. Dökülseydi gözlerimden iki damla gözyaşı. İşte o zaman dururdu akarsular, görürdü herkes gücümüzü. Sen de durma; ey bu vatan topraklarının evladı! İnim inim inlesin her yer, söyle İstiklal Marşı'nı! Kaplasın her yeri o sihirli sözcükler. Ve Mehmet Âkif Ersoy'un izinde sürsün o manalı yürüyüş.

Tuğçe ATMACA

Faik Fikriye Torunoğulları Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

10/A Sınıfı

BAHARLIK RÜZGÂRDAN ÖMÜRLÜK FIRTINAYA

Bütün kavgalar hasımlıktan mı çıkar; yoksa kavgalar mıdır hasımlıklara sebep? Eğer öyleyse kavgasını ülküsünü yapıp ılık bir bahar rüzgârı gibi koynunda saklayan, onu tek baharlık bir rüzgârdan ömürlük bir fırtınaya dönüştürenler nasıl düşmanlık yapabilir? Koynunda baharı saklayanlar, düşmanlığı bilmezler ki. Öyleyse bütün kavgalar, düşmanlık demek değildir. Bazı kavgalar uğruna can verilecek kadar büyük ama bir o kadar da öksüzdür. O öksüz davaları, şefkatli bir baba gibi koruyabilecek adamlar da az gelir dünya denen yalan dergâhına. İşte böyle koca bir davayı sırtlayacak yürekli bir insan Âkif. Bir hilal uğruna bin can verenlerin destanını başka kim yazabilirdi ki.

Garbın afakını, çelik zırlı duvarlar sardığında “Korkma!” demişti bize iman dolu göğsümü-zü hatırlatarak. Onun bu satırlarından güç alan kimi 13, kimi 14, kimi 15 yaşındaki fidanlar ellerine sancağı alıp koştular zaferden zafere. Âkif’ in millî marşımızda da dediği gibi dökülen kanlarını helal ederek kan kırmızı şafaklara yürüdüler, ellerinde şehadet şerbetiyle.

O marş ki Âkif’e onu yazmak için ricada bulduklarında “Ben para için yazmam.” demişti fakat onun o engin ruhu, en derinlerinde çoktan yüreği defter; kanı mürekkep yapıp yazmaya başlamıştı. Sonra bir gecede onu kağıt kokusuyla buluşturmuştu. Ne para istemişti, ne de övünmüştü. Sadece ağzından şu dua dökülmüştü. “Allah bu millete bir daha böyle günler yaşatmasın.” “Amin.” dedik hep birlikte. Yürekten bir âmin... Eşikteki analar ve bir beşikteki bebelerle.

Durma ey Asım’ın nesli! Sen savaş Çanakkale, Dumlupınar, Sakarya’da; sen yaşa bu kanlı meydanı. Unuturum, çabalarım beyhudedir, diye korkma! Âkif yazar senin yürek yakan destanını. Unutmaz; unutturmaz. Tek başına kalsa da yürür hak bildiği yolda. “Dönen dönsün ben dönmezsem yolumdan.” diyen Pir Sultan gibi. “En-el Hak” deyip darağacına yürüyen Mansur gibi. Kanlı organın

uundayken bile hicivden geri durmayan Nefi gibi. Can verir, kan verir davasına...

Dava aşka dair, dava vatana... Dava sulha yazılır, sulh cihana... Âkif in gönlünde büyür bu dava. Şi-
irle, sabırla, canla başla, imanla...

Gül Mercan YÜCEL

Cide Çok Programlı Anadolu Lisesi

11/ Muhasebe

BİR DAVA ADAMININ AZMI

Arzda hiçbir ulus yoktur ki; arkalarında, onlara umut veren, kendi mürekkebiyle onlara güven aşılayan bir kimse olmadan girdiği çarpışmalarda, aldığı gardlarda başarı sağlamış olsun. İnsanın fitratında, muhteşem yaratılışının üstün gayesinde de işte bu vardır;“Güven...”

Türk ulusu, makûs talihi ile göğüs göğse çarpışırken, onlara bu güveni aşlamış olan, yüreğini, milletin derdi ile yoğurmuş olan da Mehmed Âkif'tir. Onun yegâne davası; uğrunda kan donduran savaşlar verilmiş, nice ölümsüz şehitler adanmış, asırlarca “gurur” başlığı adı altında sıralanacak olan zaferlere imza atılmış olan vatanıdır. Milletin, diğer tüm milletlerin yanında muteber olmasını, hiçbir vakit kanındaki kudrete ihanet etmemesini, ellerindeki cihannümayaya dahi olsun sahip çıkmasını, rehavetten yana değil çalışkanlıktan ve ümitvar olmaktan; ehlikeyf, tufeyli, miskin olmasını değil bilhassa iptidai kalmasını ve kendi benliğini öylece nüfuz etmesini arzulamış hakeza bunun için eline kurşundan keskin kalemını almıştır. Ümit, güven, ihtiras işte o kalemin sahibinin haletiruhiyesinde gizlidir... Davasına, Türk ulusunu bahtiyar kılmak adına öylesine sahip çıkmıştır ki; halkın feveranı onun mısralarıyla başlamış, elde edilen zaferlerle daha da şahlanmıştır.

Âkif; sulhe ulaşmanın, hakikate varmanın ve nihayete ermenin tek yolunu, ‘Lâyemut’ olana adanmış ve onun yasasından şaşmadan hayatını devam ettirmiştir. Ulusunun biricik amacını İslâm hakikatine yaslamış, gözlere ışık veren bütün mısralarını Kur'an ile süslemiştir. Bağımsızlık ülküsünü her zaman başucunda tutmuştur. Bağımsız oluşuna, lâlüebkem kalmış; halkın coşkusunun yanı sıra münzevi olmayı tercih etmiştir.

Ne var ki; halkına aşladığı güven, nihayetinde bağımsız bir cumhuriyeti meydana getirmiştir. Dününü unutmamış, yarını için çalışmış ve bun sırada anı değerlendirmiştir Âkif. Bu millete, bu dine düşman olan herkesin toprağını kalemıyla kazımış, cesur yüreğini kâğıda dökmüş, çekinmeden davasını sırtlamış ve bu yola gözü kapalı çıkmıştır.

Şehitlerin son nefesindeki yarım kalan şهادet, Âkif'in kalemiyle tamamlanmıştır. Onun tüfeği kalem, mermisi mürekkebidir. Korku onun için bir yere kadardır; vatanının tehlikeye atılmasına... Vatanı söz konusu olduğunda, Âkif adeta bir cevherdir. Mukadderatı öylesine tersine çevirir ki; savaş meydanında sis âdeta her yanı kaplar, sis geriye çekildiğinde ise gül bahçesi ile sizi karşılar Âkif. Ölümü öylesine süsler ki, hiçbir er korkuya kapılmaz, hercai kesilmez, göz kırpmadan zalime karşı göğsünü öne sürer.

Budur Âkif'in korkuya su serpen davasının temeli. Hiçbir zaman davasında münferit kalmayacak, aksine ardında her zaman bu milleti bulacaktır. Ona yalnız demek için, ölümünü söz konusu etmek için, bütün yazılarını silmek, bütün sözlerini ve tüm zafer hikâyelerini yok etmek gerekir. Şu satırlarda Âkif'in sesini duyarsınız, titrek değildir o ses, korkak değildir. İşitmek isteyeneye, azmini anlamak isteyeneye, işte Mehmed Âkif böylesine gür seslenir;

“Atiyi karanlık görerek azmi bırakmak...

Alçak bir ölüm varsa, eminim, budur ancak.”

Mustafa PINARBAŞI

Hakkı Altıntop Anadolu Lisesi

11/C Sınıfı

İSTİKLAL ŞAİRİ

Bugün yazmaya fazlasıyla yetenekli olmayı dilerdim onun için kurduğum cümleler daha güzel olsun diye, onun eşsizliğini hissettirebilmek için tüm okuyanlara. Bugün, ona gerçekten layık sözler yazmak isterdim ama maalesef elimden gelen bu kadar. Ve bugün, elimden gelenin en iyisinin bile onu anlatmaya yetmeyeceğini bilerek başlıyorum sözlerime. Mehmet Âkif için yazıyorum bugün.

1873 yılında, İstanbul'un Fatih semtinde merhamet gözlü, iyilik yüzlü bir bebek doğdu. Babası adını Ragif koydu. Babasının ölümüne kadar, hayat Ragif'e çocuk olmak için kısa da olsa süre tanıdı. Ragif de çocukluğunun hakkını verdi. Yaramazlıklar yaptı, oyunlar oynadı.

Bir zaman sonra Ragif'in babası öldü. Artık Ragif değildi o çocuk. Şartlar onu büyümeye zorladı. Babasının ona verdiği ismi babasıyla toprağa gömdü. Âkif adını bu acılı günlerden itibaren ölene kadar kullandı.

Çok genç yaşta mücadele ruhunu kazanmak zorunda kalmıştı Mehmet Âkif. İlk önce okulu bırakıp iş imkanı fazla olan Baytarlık Mektebi'nde okumaya başladı. Yatılı olarak yazılana kadar her gün evden okula, okuldan eve otuz dört kilometre yürüyordu.

Bir şeyler uğruna savaşmayı kendinden öğrenmişti. Yaşamayı, başarmayı ona o öğretmişti. Hayatı boyunca ve ölümünden sonra da birçok insana öğretmenlik yapacak olan Âkif'in, öğretmenliğini yaptığı ilk kişi de kendisiydi.

Gençken de başarıları fark ediliyordu. Deniz yarışlarında, koşularda ve daha birçok spor dalında çok başarılıydı. Yalnız öğrendiği bir şey vardı ki o da güçle övünmekti. Kendi mütevaziliğinden bile mahcubiyet duyacak kadar alçakgönüllüydü.

Verdiği sözden asla dönmezdi. Yalan söylemezdi ve yalandan nefret ederdi. Kibir ve dünya malına önem vermek en nefret ettiği şeylerdendi.

Gerçekleri ne kadar görürseniz, o kadar var olursunuz. Gerçeklerin içinde ne kadar yaşarsanız, varlığınız o kadar kabul edilir. Mehmet Âkif, yaşam öyküsüyle kendini bulmuş, şiirleriyle ve uğruna savaştığı değerlerle de insanlara varlığını kabul ettirmişti.

Kurtuluş Savaşı'na destek çıkan Mehmet Âkif'in şehir şehir gezip halka yaptığı konuşmalarla cesaret ve özgürlük duygularını kalplerde yeşertmeye başladığı dönemden bir zaman sonra, TBMM bir millî marşın oluşması için yarışma düzenledi. Fakat ucunda para ödülü olduğundan Mehmet Âkif bu yarışmaya katılmadı. Daha sonra para ödülünü almamak şartıyla Mehmet Âkif, İstiklal Marşı'nı yazmayı kabul etti. Birçok kişi biliyordu ki bir millî marş yazılacaksa, onu Mehmet Âkif yazmalıydı. Çünkü duyurmalıydı Mehmet Âkif, yurdun üstünde tüten en son ocak sönmeden, bu şafaklarda yüzen al sancağın sönmeyeceğini. Çünkü hatırlatmalıydı Türk milletinin ezelden beridir hür yaşadığını. Çünkü göstermeliydi yeri gelince bendini çiğneyip aşacağını, enginlere sığmayıp taşacağını. Belki garbın afakını sarmıştı çelik zırhlı duvar. Milletinse iman dolu göğsü gibi serhaddi var. Ve inandırmalıydı, doğacaktı va'dettiği günler Hakk'ın, kim bilir belki yarın, belki yarından da yakın.

Bağrimalıydı şehit oğullarına, vatani incitmemeleri, bastığı yerleri toprak diyerek geçmemeleri için. Söylemeliydi vermemeleri gerektiğini, dünyaları alsalar da bu cennet vatani. Kim bu vatanın uğruna olmazdı ki feda. Göstermeliydi, düşman aslında tek dişi kalmış canavar.

Düşünüyordu, inlemeliydi ezanlar ebedi yurdunun üstünde, değmemeliydi mabedinin göğsüne namahrem eli.

Biliyordu, hürriyet hür yaşamış bayrağının; istiklal Hakk'a tapan milletinin hakkıydı. Ve herkes bilmeliydi bunları.

Mehmet Âkif, İstiklal Marşı'nı yazıp TBMM'ye teslim ettiğinde marş, mecliste tam dört kez üst üste okundu, dördünde de uzun süreli ve coşkulu bir şekilde alkışlandı. Fakat Mehmet Âkif bu sırada mahcubiyetinden dolayı mecliste değildi. Yarışmayı kazandıktan sonra verilen parayı gizlice bir hayır kurumuna bağışladı.

Tüm hayatını doğruluk ve samimiyet üzerine cömertçe yaşayan, şiirleri kadar güzel ve mükemmel olan bu adam 27 Aralık 1936 tarihinde bizi kendi gibi büyük ve eşsiz bir insanlık örneğinden mahrum etmek üzere aramızdan ayrıldı. Ardından ondan bize emanet şiirleri ve örnek alınacak yaşam öyküsü kaldı.

Millî şairimiz Mehmet Âkif Ersoy'a ve şiirlerine layık insanlar olmak dileğiyle...

Berfin YILDIZ
Mehmet Zelzele Fen Lisesi
9/B Sınıfı

DAVA ADAMI OLARAK AKİF

Bir dava adamıydı Mehmet Âkif, umudunu yitirmeden benliğinden vaz geçerek çalıştı. Dünyaya haykırdı sesimizi. Umudun uçurumunda yetiştirdi Âkif, anlattı yedi cihana bu destanı. Türk'ün vaz geçilmez Hürriyet aşkını iman gücünü öylesine anlattı ki âdetâ masmavi göklere kazıdı o sesi, dağlara, engin denizlere; kuşların kanatlarına en hoyrat türkülere kazıdı... 'Heyhat sana gelmez bu ufuklar seni almaz bu cihan!' diyen Âkif Türk'ün gücünü inletti siper etti gövdesini.

Bu marş bizim, bu bayrak, bu dava bizim. Korku nöbet tutarken yurdumun dağlarında, denizlerinde, sınırlarında, gececik çocuklar unutturken en sevgilileri, Âkif bu milletin destanını yazdı bir kere daha. Dedi ki,

*"GARBIN AFAKİNİ SARMISSA ÇELİK ZIRHLI DUVAR,
BENİM İMAN DOLU GÖĞSÜM GİBİ SERHADDİM VAR!"...*

İşte o ses, tarihin en derinlerinden gelen o ses bir kez daha hatırlattı bu büyük millete kim olduğunu ve böyle başladı istiklal marşının hikayesi de.

Âkif hasta yatağında bile vaz geçmedi sevdasından, Asım Nesli'ni hazırlarken her türlü savaşta, "KORKMA, SÖNMEZ BU ŞAFAKLARDA YÜZEN AL SANCAK!" nidasıyla sadece Asım'ı değil bu coğrafyada yaşayan tüm insanları, tüm canlıları aslında bu coğrafyayı tümüyle altıyla üstüyle davet ediyordu Kelimetullah'ın son kalesine.

Bu coğrafya bir kez daha kanıtladığında kendini, hürriyet aşkını; Âkif belki de dağlara, taşlara tüm tarihe Türk'ün adını bir kez daha haykırmaktan mutlu olacak İstiklal Marşımızı büyük bir heyecanla yazacaktı. Aslında bu marş sadece milli marşımız olmayacaktı, bu marş bu karakterin en

gösterişli biçimi, en gösterişli sesi olacaktı.

*“SANA DAR GELMEYECEK MAKBERİ KİMLER KAZSIN,
GÖMELİM GEL SENİ TARİHE DESEM SİĞMAZSIN!”*

Fatma KURT
Kırıkkale Lisesi
11/A Sınıfı

DAVAM İÇİN

Doluydu gözleri şairin kanlı elleriyle duvara yazılan marşın mısralarında. Geziniyordu savaşın en vahşi ortamında; dumandan görülmüyordu ortalık. Top sesleri yankılanıyordu anaların yüreğinde.

Şairin elinde bir vatan sevgisi vardı, hiç kapanmayan yarayla akıyordu mısralarda. Dudaklarında değildi kelimeler, yüreğinin içinde gezinen karanlık düşlerle tarihte adım adım yol alıyordu. Gidiyordu kağnılar cepheye, şehitler uyanıyordu, toprak sevgilileri çağırıyordu. Gönüllerde tek sevda vardı; vatan sadece vatan. Tek bir ocak kalsa da savunacaktı bayrağını. Yüzyıllardır bu millet bağımsızlık sevdasından vazgeçmemiş; gökyüzünde bulmuştu bayrağını. O bayrak ki inmeyecekti yeryüzüne. Âkif'in mısraları kükrüyordu, Garp'ın "Medeniyet" denilen canavarı bile acizdi bu iman karşısında.

Süleymaniye'de ezan sesi yankılıyordu şehrin sokaklarında, Âkif babasının elinde gittiği o bayram namazıyla irkilerek kahraman ordusuna "Korkma!" dedi. Bu iman ki uluyanları boğan çığlıklar arasından yükseliyordu. Sarsılmaz bir bütünlükle sarıyordu bedeni çeliğe karşı etten bir duvar örüyordu. Sanki her etten akan kan toprağa can veriyordu.

Hakk'ı yüreğinde hissediyordu Mehmetçik, biliyordu ki Hakk'ın vaat ettiği günler belki yarın belki yarından da yakındı. Yürüyordu aydınlığa. Toprak can veriyordu ayaklarına, şehitlerinin ellerinde yükseliyordu. Koşmuyor âdeta uçuyordu savaşmak için. Cennet dedikleri kendi vatanına.

Âkif, mehmetçiğin gözünde buldu kendini. Bu gözde ne ana ne kardeş ne de yar vardı. Sadece vatan. Tek dava "vatan"dı. Ellerini kaldırıp dua eden tüm askerlerin tek dileği "vatan"dı.

Âkif, duvara çakıyla kazınan mısralarda yükselen ruhlar arasında dolaşıyordu. "Allah Allah" sesleri parçalanmış göğüslerden yükselirken siper ediyordu kendini mabedin üzerine. Bir ezan sesi için inliyordu bedenler. "Yok olmasın!" diyordu Hakk'ın sesi. Âkif'in gözünden damlayan kanlı yaş,

Mehmetçiğin yüreğini dağlıyordu. Topraktan fıskıran bedenler cennet vatana doğru yükseliyordu. Tek bir tereddüt bile yoktu gözlerinde. Bayrak kan rengiyle dalgalanıyordu semalarda. Mehmetçik helal ediyordu kanını, taşıyacağını biliyordu bayrağın sonsuza dek. Esaret çözülürken vatanın üzerinden bağımsızlık uğruna feda edilen her yürek korkusuzca yaşanacak yeni günlere hazırlanıyordu. Tek yürekti vatan, istiklal hakkıydı, Hakk'a inanan ve ondan ayrılmayan kahraman ordumuzun.

Âkif yeni sabaha uyanırken, ezanlar çınlatıyordu Tacettin dergâhını. Kanla duvara yazılmış bir marşın kelimelerinde bedeninin her yeri parçalanmış tarifsiz acılarla umutla başlıyordu yeni güne.

Semih BAŞKURT

Kırklareli Atatürk Anadolu Lisesi

12/D Sınıfı

DAVA ADAMI MEHMET AKİF

*“Toprakta gezen gölgeme toprak çekilince
Günler şu heyulayı da er geç silecektir.
Rahmetle anılmak, ebediyet budur amma;
Sessiz yaşadım, kim beni, nerden bilecektir?”*

İnsanlık tarihine baktığımızda örnek aldığımız, takdir ettiğimiz, nice ender şahsiyet vardır. Bu şahsiyetler, kimi zaman güçlü bir lider, kimi zaman cesur bir kumandan kimi zamanda değerli bir fikir adamıdır. Onları her zaman saygı ve hürmetle anar, her ne kadar bedenlen toprak olsalar da gönüllerimizde ebedileştiririz.

İşte onlardan biri de bir dava adamı olan Mehmet Âkif ‘tir. Hem de yüreğinden gelenleri çekinmeden kalemine döken, İslam davasının bükülmez eri, gücünü inancından ve sanatından alan bir dava adamı. Âkif, sadece çağımızın değil, tarihimizin de en büyük destan şairidir. Çanakkale Savaşı en güzel biçimiyle onun dizelerinde dile getirilmiş, Kurtuluş Savaşı yine en güzel anlatımıyla dillerde ve gönüllerde “İstiklal Marşı” olarak sembolleşmiştir. Bu destanlar, bizzat ruhunda, benliğinde kopan fırtınaların yansımasıdır. O, yazarken yaşayan bir şairdir. Takip edeceği yolun planını kendi şiir anlayışından almış ve çığırını kendi zekâsının inceliğiyle açmıştır.

Onun kalbi katı hislerden çok uzak ve çok yüksek iki aşkla yanar: din aşkı ve vatan aşkı.

Mehmet Âkif, yaşadığı devirde Osmanlı aydınları arasında üç siyasi görüş olan Osmanlıcılık, Türkçülük ve Ümmetçilik anlayışlarından Ümmetçilik idealini savunsa da onu hissen ve fiilen milliyetçi bir şair olarak görürüz. Çünkü Mehmet Âkif, toplumcu bir şairdir. Türk milletinin de içinde bulunduğu İslam dünyasının tamamına yönelen toplumculuk anlayışında, daha çok bizim hayatımızı anlatmış, bizim dertlerimizi terennüm etmiştir. Küfe, Seyfi Baba, Mahalle Kahvesi... bunlardan birkaçıdır.

Mehmet Âkif, bir dava adamıdır. O, Türk sosyal hayatını terennüm ederek mahalli, yerli bir edebiyat yapmak gayesiyle yola çıkmış, bunun için de devamlı gözlem ve inceleme yapmıştır. Özellikle tasvir bulunduran şiirlerinde realisttir. Yaptığı cazip ve renkli tasvirlerdeki samimi ve canlı dil, hayalden uzak anlatım onun en önemli özelliğidir. Onun derdi sadece şiir değil, toplumun yaraları, acıları ve gerçekleridir:

*'Hayır, hayal ile yoktur benim alışveriğim
İnan ki her ne demişsem görüp de söylemişim
Şudur cihanda benim en beğendiğim meslek:
Sözüm odun gibi olsun hakikat olsun tek!'
'Kim kazanmazsa bu dünyada bir ekmek parası
Dostunun yüz karası, düşmanın maskarası'*

Âkif, bir dava adamıdır. Müslüman bir milletin maddi ve manevi kalkınması için iki temel düşünceyi savunur yazılarında. Ona göre:

- 1-Kur'an prensiplerine sıkı sıkıya sarılmalı.
- 2-Batı'nın ilmini ve teknolojisini süratle almalı.

*"Alınız ilmini Garb'ın, alınız sanatını;
Veriniz hem de mesainize son süratini:
Çünkü kabil değil artık yaşamak bunlarsız
Çünkü milliyeti yok sanatın, ilmin; yalnız,
İyi hatırda tutun ettiğim ihtarı demin;
Bütün ilerleme duvarlarını yarıp geçmek için
Kendi ruh özelliğiniz olsun kılavuz,
Çünkü boşunadır kurtuluş ümidi onsuz."*

Âkif, bir dava adamıdır. Bu davasını da şiirleriyle sürdürür. Şiirleri, imanla isyandan ibarettir; vatan şiirleri de, din manzumeleri de, hicivleri de. Ancak isyanlarında kişisel öfke yoktur. Bu isyanlar, memleketinin mesut olacağına inanan adamın, bu imanı sarsan felaketlerle karşılaştığı zaman içinde saklayamayacağı duygulardır:

*“Tükürün, milleti alçakça vuran darbelere!
Tükürün, onlara alkış dağıtan kahpele
Tükürün, Ehl-i Salib’in o hayasız yüzüne!
Tükürün, onların asla güvenilmez sözüne!
Medeniyet denilen maskara mahluku görün,
Tükürün maskeli vicdanına asrın, tükürün!..”*

İsyanı da imanı gibi güçlü ve mukaddestir.

Bir dava adamıdır Mehmet Âkif. Din, vatan, istiklal, doğruluk, vefakârlık, adalet, çalışkanlık... onun en kutsal değerleridir. Biz gençlerde görmek istediği bu değerleri Asım'ın Nesli'nde idealize eder. O; rıyanın, korkaklığın, tembelliğin, münafıklığın ve dalkavukluğun can düşmanıdır. Ömrü boyunca şerefli ve mütevazı bir hayat sürmüştür.

Mehmet Âkif'i anlamak istiyorsak Safahat'ı okumak yeterlidir. Çünkü Âkif, tamamen eserindedir.

Asım'ın nesli olan bizler, onu hiçbir zaman unutmayağız. Ruhun şad olsun!..

Burcu DURAN

Sosyal Bilimler Lisesi

11/B Sınıfı

EBEDİ REHBER

Orta Asya' dan dan Anadolu'ya medeniyet ışığını taşıyan Türk Milleti, Batılı devletlerin haksız işgaline uğradığında kalbinde yanan vatan sevgisinin ateşini besleyen şairdir Mehmet Âkif. Asım'ın kimliğinde ideal Türk gençliğini anlatan ve gençliğe yol gösteren, rehberlik eden şairdir Mehmet Âkif. manevi değerlerine son derece bağlı, medeniyetin gereklerine saygılı düşünceleriyle yaşantısını birleştire bilen bir fikir adamıdır Mehmet Âkif.

Halka seslenmeyen, halkın anlamadığı şiirleri kabul etmez. Onun amacı halkı eğitmektir. Halkın yaşayışını gerçekliğin ışığında verir. Fakir insanlara, mazlumlara merhametini yansıtır. Cehaletin karanlığına batmış İslam âleminin bu hâlimden derin üzüntü duyar ve en büyük idealinin İslam birliği olduğunu beyan eder. İslam'a son derce bağlıdır. Ama aynı zamanda halkını seven milliyetçi bir şairdir. Mehmet Âkif, Batı'yı doğru anlamış Batı'nın sadece teknolojisini almayı savunmuş, milletin ortak değerlerine sırt dönmeyi kabul etmemiş ender insanlardan biridir. Onu doğru anlayan her insan görür ki Mehmet Âkif; aydınlığın ve bilimin peşinde giden, doğrularında samimi, ilerici bir insandır.

Şairler milletin ortak sesidir. Onlar kelimelere hükmeder, kelimeleri şekillendirir ve kelimelerle yakarlar yol gösteren meşalelerini. Mehmet Âkif görevinin bilincindedir. Bu yüzden Çanakkale Şehitlerine destanında savaşın en şiddetli hâlini resmederken, şehitlere duyduğu minneti ve sevgiyi ifade ederken aynı bilinci taşır. Halka kim olduğunu, Vatani için neler yapabileceğini kelimelerin en güzeliyle anlatır. Bu yüzden "Korkma" kelimesiyle başlar İstiklal Marşımız. Bayrağa seslenirken Mehmet Âkif, hem millete olan inancını anlatmıştır, hem de halkına gücünü hatırlatmıştır. Bayrak yerlere düşmesin diye kanının son damlasına kadar savaşacağını bilmiştir. Türk halkının İstiklal Marşının her kelimesine bağımsızlığın Türk halkının en doğal hakkı olduğunu, bu haktan onu hiç kimenin mahrum edemeyeceğini nakış nakış işlemiştir. Hiçbir çıkar gözetmeden, tüm samimiyeti ve üzüntüsüyle kaleme aldığı bu şiir, bağımsızlık ve yok olmama mücadelesi veren Türk milletinin tüm

Dünyaya haykırışı olmuştur. İstiklal Marşı vatan uğruna yapılan bu savaşların zaferle sonuçlanacağını en büyük göstergesiydi. Mücadelesini fikirleriyle veren, vatan sevgisini kelimeleriyle yoğuran şair; bağımsızlığından asla vazgeçmemesini öğütüyordu millete.

İstiklal Marşı sonsuzluğa ve gelecek tüm nesillere bir mesajdır. Uğruna can verilen bir vatanın kurtuluş mücadelesinin, vatan savunmasında hayatını kaybeden tüm insanların hayat hikâyesinin özetidir İstiklal Marşı. Öncelikli görevimiz İstiklal Marşı'nı anlamak ve gençlere onu layıkıyla anlatmak olmalıdır. Çünkü tamamen gerçeklerden, acılardan, gözyaşlarından oluşmaktadır. Çünkü İstiklal Marşı'ndan alınacak çok fazla ders vardır.

Hayatını halkına adayan Mehmet Âkif, çağını aşıp giden ve dünya durdukça unutulmayacak değerli insanlardan biridir. O dün de bugün de yarın da gençlere öğüt vermeye, gençlere tarihimizi anlatmaya, gençleri bilinçlendirmeye devam eden ölümsüz bir öğretmen, gerçek bir sanatçıdır. İstiklal Marşı'nın bu ülkede okunduğu her an, onun vatan için yanan yüreğine dökülen birer damladır.

Nisan Mihrican KIZILSENER

Körfez Fen Lisesi

11/ E Sınıfı

ÖTESİ YOK KI!

Bir dava adamı Mehmet Âkif... Peki, neyin davası?

“Allah, bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmasın.” Sözlerini kendine dava ederek fazlasıyla ihtiyacı olduğu halde, ödül olarak verilen parayı kabul etmeyip, İstiklal Marşı’nı satmayan; mürekkep kokulu yüreğin, vatan diye akan gözyaşından aldığı gönül davası mı? Kuşçubaşı Eşref’ten aldığı müjdeye namaz kılarak şükreden ve son secdede gözyaşlarına hakim olamayıp sevinç, kum, gözyaşı armonisini resmeden o büyük adamın, kum kadar bol, gözyaşı kadar masum şeref davası mı?

Bir millete, karşılıksız bir marş armağan edip, o marşı ticarete karıştırmamak maksadıyla yazdığı kitabına dahi almayan, âşığı olduğu topraklardan uzak coğrafyalarda on bir yıl boyunca hasreti kendine sırdaş, umudunu yarına yoldaş edindiği o hazin dava adamı mı?

Toprak için toprağa düşmüş askeri, kanı tevhidi kurtardı diyerek Bedr’in arslanlarına benzetilen, ona makber telaşına düşerek göğü kubbe yapan, mehtabı türbedar getirerek fecre kadar bekleten, güneşi yarasına tüllendirip Kabe’yi başına diktiği hâlde yine de hatırasına bir şey yapabildiğini düşünmeyen, onu, ancak Peygamberimizin aguşuna layık gören, o elif ruhun aşka, sevgiye sığmayan gök deniz davası mı?

İlhamını, Efendimizin Sevr’de Hz. Ebubekir’e: “Korkma, Allah bizimledir!” refahından alan Asım’ın nesline; *“Korkma sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak.”* diyerek yakamoz olan yoldaşın o manevi davası mı?

İstiklal Marşı kabul törenine gitmek için emanet olarak aldığı paltonun sahibi Baytar Şefik Bey’den: “Yahu! O kadar para verildi. Birazını da olsa alıp şu soğuk günlerde üzerine seni ısıtacak bir şey alsaydın ya.” Sözüünü işittikten sonra, iki ay onunla konuşmayan şair ruhlu yüreğin o ebedi davası mı? İki neslin çatışmasında yes’i atının vaad ettiği umut fecri ile takas eden o çağdaş dava adamı mı?

Dönemin Mısır bakanı Abbas Halim'e "Ben ölsem, gitsem Mehmet Âkif bir Abbas Halim daha bulabilir; ama ben bir Mehmet Âkif daha bulamam!" cümlesini kurdurtacak kadar dostluğu, şahsiyetinin sarsılmaz rafında koruyan o kutsal dava mı? Avusturyalıları, kahkahaları dişlerine dağılmış bir şekilde görünce, müttefiğiz bilincine sarılıp onlara: "Ne oldu neyi kutluyoruz?" sorusunu yöneltip ve onlardan da: "İngilizler Kudüs'e girdi. Onu kutluyoruz." şeklinde aldığı cevaba karşılık dizelerinde "Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar." teşbihini koklatan o sarsılmaz dava adamı mı?

Çıkmamış bıyıklardaki buzu, vatan aşkıyla yanan yüreklerin gözü kara alevinden eritiyoruz biz Çanakkale'de. Örtüsünü cephaneliği kamufle etmekte kullandığımız o bebekleri, vatan için sıktığımız kurşunlarda ninniliyorduk. Çocuklarımıza verdiğimiz zafer, Gazanfer isimleri ile kurtuluş aşkımızı ta doğumdan tescilliyorduk. Yanmış yıkılmış savaş meydanlarında, ekmeği şekersiz hoşafı ıslattığımız o dava, gözü ile görmemiş mehmetçiğe gönülden ithaf ediyordu. Gönül gözü ile gördüklerini "Top tüfekten daha sık gülle yağan mermiler, / kahraman orduyu seyret ki bu tehlide güler."

Diye dillendiren mehmetçik, dünya gözüyle görse ne derdi kim bilir?

Şimdi inandıkları davası olan, davasına sarsılmaz bir imanla bağlanan Mehmet Âkif'e hangi kalem olumsuz tek bir kelime yazabilir, hangi yürek tek bir kaş eğdirecek ifadeye razı olabilir? Âkif'in davası bayrak, Âkif'in davası vatan, Âkif'in davası iman, Âkif'in davası biz ve bizim birliğimiz... Ötesi yok ki!

Sıla KARA

Zeki Altındağ Anadolu Lisesi

12/D Sınıfı

EY CEMAAT UYANIN!

Tozlu bir kitabın sayfalarına hapsedilmiş kelimelerimle, yüreğimden akan mürekkebim ve selam almayı bilen, sağ elleri sol göğüslerinde aşkla inananlara vereceğim selamımla başlıyorum aciz sözlerime. Onunkilerin yanına konunca satırlarım, bir kelimesi bile etmeyeceği hâlde böyle bir Üstad benim sönük cümlelerimle nasıl anlatılır bilmiyorum. Yağan karın ışığı pencereme vururken İstiklal Marşı ödülünü kabul etmeyip, soğukta paltosuz gezen Mehmet Âkif'i düşünüp sıcacık evimde oturduğumdan utanarak yazıyorum bu satırları. Örnek aldığım, davasına can kurban Usta'yı, olur da yanlış bir sözcükle kusur işleyerek yazarsam diye ellerim titriyor ve kelimeler ağzımdan değil gönlümden dökülüyor.

Akreple yelkovan kovalıyor, bir gün diğerine dost ediliyor, şu karlar eriyor altından rengârenk çiçekler yeşeriyor ama onlarca şair gelip geçiyor da bir alını secdeli, yüreği Yaradan aşkıyla tutuşan Mehmet Âkif etmiyor. İmanla örülmüş sözcük ağlarını okurken takılıp kalmamak mümkün olmuyor. Maneviyatımızı cezbeden her şiirinde aşk sarhoşu oluveriyoruz ya da aşk sarhoşluğuna tanık oluyoruz. İstiklal Marşı'nın okuduğumuz iki kıtası bile yeterken gözlerimizi doldurmaya, on kıtasını okuyunca görmediğimiz savaş sanki karşımızda oluyor. Kalbi cihad aşkıyla dolup taşarken katılması nasip olmadığı bir savaşı anlatmak elbette onun için de kolay olmuyor. Gök kubbeden yankılanınca yanık ezan sesi, o da kalkıyor ve abdestli elleriyle bir mısra daha kazıyor istiklal duvarına.

Ezan sesinin ulaşmadığı, Yaradan aşkının ne demek olduğu bilinmeyen bir karış toprak olmadığı gibi Usta'nın aşkıyla bir çıra misali tutuşturduğu şiirlerinin dokunmadığı, kıvılcımı beklemeyen bir gönül de yok. Zira "İslam Şairi" olarak adlandırmamızın her inananın yüreğine, yoluna başımızı feda edebileceğimiz bir davayı satırlarına katık ederek yazıp kıvılcımı getirmiş olmasından başka bir açıklaması olamaz.

Onun gibi kalem tutamayız, imanımızı nakış nakış o kadar güzel ve kusursuz işleyemeyiz. Ama en azından İslam davasının sözcüleri olabilir, Hakk'ı söyleyebiliriz. Üstad'ın, geleceği kurtaracağından şüphesi olmayan biz gençler haksızlık karşısında Allah için susmamalı, mürekkekimizle ve kelimelerimizle, bulunduğumuz çağa uyum sağlamaya çalışmayıp ecnebilere özenmeden, hangi ecdadın torunu olduğumuzu unutmayarak bu davanın yolcusu olmalıyız. Çünkü biz Âsım'ın nesliyiz. Çünkü biz geçmişte bize umut bağlamış atalarımızın, gelecekteki temsilcileriyiz.

Ezanı kendine yoldaş eylemiş ve seccadesini gözyaşıyla ıslatan bir İstiklal Şairi, “Ey cemaat uyanın!” diyordu bir şiirinde. Uyanın ki bu hilâl uğruna batan güneşlerin farkına varın. Bırakın zenginliği, şöhreti, güzelliği... Uyanın, uyanın ey cemaat! Allah için yaşayıp davamıza baş koyalım, böyle medeni olmaktansa bırakın geri kalalım.

Altmış üç yıllık ömrüne neler sığdırmadı ki. Sonu gözükmeyen sisli yollar, dimdik ve kararlı duruşlar, duvarları kâğıt yapmalar hep onun işiydi. Konuşacak birini ararsa şayet Kur'an-ı Kerim okurdu hatta sadece okumaz tercümanı da olurdu. Meal yazmıştı, kim bilir nasıl da güzel işlemişti onu kâğıda ama vasiyeti vardı, yakılması gerekiyordu mamafih verilen söz yerine getirildi. Mehmet Âkif, fırsatı da varken zenginliği değil, davasını seçti. Birileri bundan rahatsızdı ve engellenmeliydi, o ise kendi vatanında esir ve mürekkebi alınmış bir kalemle olmaktansa sürgün edilmeyi tercih etti. İçine, uğruna dizeler döktüğü vatanının ateşi düşmüştü lakin başını huzurla koyduğu seccesinde ve mısralarında hürdü. Susamıştı vatan toprağının kokusuna, en azından mezarı şahadet kanıyla ıslanmış o toprakta olmalıydı. Mısır'dan döndüğünde çok kalamayacağını biliyordu çünkü devası olmayan bir hastalığa tutulmuştu.

Bugün bile hâlâ hatırlanıp da davasına gözyaşı döken insanlar varsa, o sadece bir şair değil, satırlarının tepki alacağını bile bile onları kendine darağacı yapabilmiş, bizim kalbimize kıvılcımı getirmiş koca bir şairdir. Varsın medeni olmayalım, geri kafalı kalalım ama beyaz kâğıdımızı ve gönlümüzü kafese koymayalım. Hicap duyduğunda yanakları kızaran o nadir insanlardan olalım. Haksızlık karşısında lâl olmasın dilimiz, zulmü alkışlamayalım.

Tozlu bir kitabın sayfalarına hapsedilmiş kelimelerimle, yüreğimden akan mürekkeğim ve selam almayı bilen, sağ elleri sol göğüslerinde aşkla inananlara vereceğim selamımla bitiriyorum aciz sözlerimi.

Esselâmu Aleyküm...

Emine YILDIZ
Tavşanlı Özel Asrın Temel Lisesi
11/ D Sınıfı

DIRİLİŞ VAKTI

Asıl seni anlasaydık derim!

Davan vatanındı, özlemin hasretlin vatanın, içinde akan vatan aşkı özlemin kadar derin. Ve şimdi Bedr'in aslanlarına benzettiğin; siz Türk ordusu, bir Burak gibi şahlanarak dinleyin... Âkif isminin mealiydin sen; direnmek, dik durma, ne olursa olsun söndürmemek kandilleri ve durmak. Bir vefa timsali, davandan ölsen de dönmemek.

Gölgelerden Leyla'ya vurgunsak mesela; düşüp hüsrana, kalkarken ye'se çarpmaz serseri alnım. Yeis bi-ruh oldu mesela.

Ne kadar ayete tefsir olduysa şiirlerin, maziye değmez belki benim kalemimin ucu, bunda da var bir hikmet, dönmese bile dilimce, elimle deftere lal oldu, senin azm-i cevherin. Gençliğe şiirlerin ram oldu mesela...

Şimdi Tefvîk ile bizler, Asım'ın nesilleriyiz. Ve "Safahat"ındaki hüsrân gibi sessiz, bülbül gibi içten ve bütünüyle bu memlekete bir daha Allah'ın yazdırmamasını istediğin İstiklal Marşı kadar arşın ve nüsha-i kübraları biz. Ferah ol ey canından başka serveti yokken, canını bu yola adanmış dava adamı! Şimdi buralar iklim-i feyyaz, senin de fecr-i maksudundu ya, intibah zamanı şimdi. Zulmete son.. Ve kandiller dahi sonsuzluk hırkası giymişken diriliş var, ferah ol!

Biz bedrin aslanları, bu iklimlere bu kadar aşına iken, yüzümüz türâb olsa ne yazar, şehitlik kevserini yudumlasak, senin gibi toprakta azapsız yatsak, layık olsak da...

Dilimizle elimizle anlattıklarımız yetmez ama bildiğim şudur ki; bayrak dalgalanacak şafaklar gibi ve sonsuza kadar yok artık izmihlal, diriliş zamanı şimdi. Dökülen kanların hepsi helal olacak. Hilalimiz yere inmeyecek ve Hak Teâla adına, istiklal bu milletindir ve bu milletin kalacak...

Rabia Gül TATAR

Hacı Naciye Ateş Anadolu Lisesi

11/ A Sınıfı

ASIM'IN NESLİYİZ

Vatan, millet sevdalısı bir insan: Mehmet Âkif... Millet sevgisiyle, vatan aşkıyla yanıp tutuşan bir yangın var yüreğinde. O nasıl bir yangın ki hiçbir zaman sönmeyecek. Sönmesi de beklenemez zaten. İnci taneleri gibi satırlara işlenmiştir bu ateş.

Onun hedeflerini, mücadelesini ifade etmeye kelimeler yetmez ve hiç bir zaman da yetmeyecektir.

O, her zaman için en iyi yol göstericinin İslam ve Kur'an olduğunu ifade eder. Hurafelerden, yanlış tevekkülden arınmış İslam'dır bu. Ömrünce gözü yükseklerde olmamış fakir bir hayat sürmüştür. Ama yine de mutludur, imam ve ilmiyle baş başadır. Bu arada topluma faydalı olma hevesinden de hiç vazgeçmemiştir. Müslümanları hep bir arada, birbirlerine kenetlenmiş halde görmek istemiştir. Kahvehaneleri Doğu toplumlarının katili olarak görmüş, tembellikten vazgeçmemizi istemiştir. O, şiiri toplumu eğitmek için faydalı bir araç olarak görmüş, millet kan ağlarken aşktan, meşkten bahsetmenin gereksiz olduğunu savunmuştur.

Davasında ne kadar kararlı olduğu bellidir aslında. İstiklal Marş'ımıza "Korkma" diyerek başlamış, yıllardır savaş belasından bıkip usanmış milletimizin yüreğine umut olmuştur. Bu umudu gerçeğe dönüştürecek asıl manevi gücün ne olduğunu de şu mısralarla göstermiştir :

"Hakkıdır hakka tapan milletimin istiklal"

İşte bu güç iman gücüydü, Hak'tı, tek gerçeği bizim için. Varlığımızı devam ettirebilmemizi sağlayacak en önemli sıgımdı. Zafer ve özgürlük, bu davayla yola çıkılırsa elde edilecekti.

Bir dava adamına ne yakışıyorsa onu yapıyordu Âkif. Bu uğurda ölmeye hazırdı. Vatan topraklarını çiğnetmemek için her şeyi yapabiliirdi.

Âkif'in silahı kalem; kalkanı ise imandı. Asla pes etmezdi, her inişin bir çıkışı olduğuna inanıyordu. Vatani çıkan uğruna satanlara da lafını asla esirgemezdi:

*“İrzimizdir çiğnenen, evladımızdır doğranan
Hey sıkılmaz, ağlamazsan bari gülmekten utan!”*

Utanmıyorlardı. Utanmak bir insan özelliği idi çünkü. Onlarsa insanlıktan nasiplerini almamışlardı. Cebren ve hile ile aziz vatanın her yanı işgal edilmişti. Bunun üzerine bir grup vatansever mücadeleyi Anadolu’ya taşımış, Âkif gibi millete güvenmiş, ona koşmuş, çareyi onda görmüştü. Âkif ‘de her yerde vaazlarıyla destek veriyordu bu mücadeleye. O eşsiz diliyle halkı bilinçlendiriyor. Mücadeleye teşvik ediyordu. Ancak bir şeyler eksikti sanki. Bir itici güç gerekiyordu. Sadece bir şeye ihtiyaç vardı: Bu göğsü iman dolu milleti harekete geçirecek bir umut ışığı... Aydınlarımıza göre bu ışığı yakacak ancak sözün gücüydü.

Milletin bir destanı yazılmalıydı. Âkif de söze hükmeden eşsiz bir şairse eğer işte karşımızdaydı. Herkes bunu biliyor, onu istiyordu. Bunu ancak sen yaparsın, sen başarırısın, diyorlardı ona. Fakat Âkif, İstiklal Marşı için açılmış olan yarışmaya katılmayı aklından bile geçirmemişti. Çünkü o millet için yapılacak olan bu hizmete ödül konulmasına karşıydı. Bir dava adamına yakışır mıydı hiç böyle bir şey. Olacak şey miydi bu?

Konulan ödülün Yetim Çocuklar Vakfına verilmesi şartıyla yazmayı kabul etti sonunda. Bir zamanlar dört kıtaya hükmeden devletimizin, medeniyet dedikleri tek dışı kalmış canavarın elinde oyuncak olmasını kabul etmesi beklenemezdi zaten Âkiften. Bu millet kendisine zincir vuracak çılgınlara fırsat vermemeliydi. Fazla zaman kaybetmeden birlik olup mücadeleye girişmeliydi. Eğer millet bir kez harekete geçti mi, değmeyecekti mabedinin üzerine hiçbir namahremi eli. Ve iman dolu kalbiyle Âkif, kaleminden âdeta ulusun kurtuluşunu haykırdı. Siper olmuştu bu şiir bir kalkan gibi milletin kalbine.

Yazdığı istiklal Marşı millet meclisinde coşkuyla okununca bile, bu durumu alçak gönüllülikle karşılamış, bu ilhamı ilahi bir lütf olarak görmüştü. Ebediyete yazmıştı işte bu destanı. Milleti önünde her zaman bir yol gösterici olarak duracaktı.

Kurtuluşumuzun ilk ayağı Birinci İnönü Savaşı'ndan hemen önce okununca bu marş, askerimiz bir ok gibi fırladı düşmanın kalbine ve yıktı geçti çelik zırhlı duvarı.

Âkif, yazdığı bu şiiri tek eseri olan Safahat'a bile koymamış, onu milletin bir malı olarak görmüştü. Biz de bu emanete sahip çıkarak, onun yazdığı destanı her okuyuşumuzda onun yaptığı gibi göklere şöyle seslenmeliyiz:

“Allah bu ülkeye bir daha İstiklal Marşı yazdırmasın.”

Âkif, hayatında birçok zorluklar yaşamasına rağmen vatan hasreti de çekmek zorunda kalmıştı. Ancak akli hep bu cennet vatandıydı. Son nefesini de burada vermişti. Hiçbir zaman küsmemişti bu millete. Ona hizmet etmekle geçirmişti ömrünü.

Şimdi ve gelecekte örnek almamız gereken bu üstün kişilik, bizlere her zaman bir hedef göstermişti. Asım'ın nesli gibi olmalıydık. Ancak o zaman davasını kazanabilirdi Âkif. Ahlaklı, imanlı, çalışkan, mücadeleci, özgür ruhlu insanlar olarak biz bu nesli yaratırsak ona minnet borcumuzu ödemiş oluruz.

Asım'ın nesli olan biz gençler bıkmadan usanmadan senin davanı sürdürmeye devam edeceğiz. Gözün arkada kalmasın büyük şair.

Ayla YILMAZ

Soma Anadolu Lisesi

10/A Sınıfı

MİLLETİN ADAMI

Karanlık, sancılı bir dönemin kırılmaz, bükülmez, davası uğruna ödün vermez, güçlü, gür sesli Mehmet Âkif Ersoy. Çok az adam vardır özü, sözü aynı olan bunlardan biridir Mehmet Âkif Ersoy. Aziz milletinin karamsarlıkları ve derin umut kırıkları karşısında dimdik duran ve milleti de yanında dimdik tutan, davası milleti milletini de kalbinde, ruhunda taşıyan adam Mehmet Âkif Ersoy. İsmi anıldığında yüreklerde bir heyecan fırtınası koparan “İstiklal Şairi” ve “Milletin Adamı” İslamiyeti ve Türklüğü ruhunda beslemiş olan Mehmet Âkif Ersoy. Üç beş şaşkının milletin kaderiyle oynayışını kabul etmeyen Mehmet Âkif bir imdat çağrısıyla: “*Üç beyinsiz kafanın derdine üç milyon halk. / Bak nasıl doğranıyor? Kalk baba, kabrinden kalk!*” diyerek atalarından devraldığı vatanın aziz hatırasına ihanet edildiğini dile getirir. Zulüm ve sömürgeciliğin gölgesinde olan milletinin, azim ve kararlılığından, hilal ve yıldızdan esinlenerek yazdığı ve adından istiklal şairi olarak anılmasına vesile olduğu istiklal marşını bütün kalbi ile kaleme almıştır. Edebiyatımızın ilk sosyal gerçekçi şiirlerini yazmış ve siyasi dedikodulara ait tek bir satır kaleme almamıştır.

Hayat felsefesini çalışmak üzerine inşa eden bu dava adamı tembelliği ölümle eşdeğer tutmuş hangi şartta ve yaşta olursa olsun çalışmanın altın değerinden bahsetmiştir. Anadolu’yu bir uçtan bir uca dolaşarak milli direnişi savunan şair, vaaz ve mitingleriyle dava adamlığının mangal gerektiren yürekliliğini göstermiştir. Hakk’ın vaddettiği aydın günlerin er geç geleceği umudunu yitirmeyerek Çanakkale Savaşını destanlaştırmıştır. Allah’a olan derin inancıyla Türk milletini yüceltmiş “O rüku olmasa eğilmez başlar” diyerek Müslüman-Türk evladının nasıl olması gerektiğini anlatmıştır. “Ben kafada gavu, gönülde müslüman” bir gençlik hayal ettiğini manevi kimliğin korunması konusundaki hassasiyetini göstermiştir. Küskünlükleri ve kırgınlıkları olmuştur tabi ki Mehmet Âkif’in. Kendini, garip, yalnız hissettiği zamanlar olmuştur. Mısır’da bulunduğu yıllarda “Bülbül”le söyleşmeleri “*Teselliden nasibim yok hazan ağlar baharında, / Bugün hanümansız bir serseriyim öz vatanımda*”

deyişini nasıl koyu bir yalnızlık içinde olduğunu göstermiştir. Öfke tufanı içinde olduğu, devletin gi-dişatını beğenmediği zamanlarda. *“Tükürün milleti alçakça vuran darbelere, / Tükürün onlara alkış tutan kahpelere! / Medeniyet denilen maskara mahlubu görün, / Tükürün maskeli vicdanına asrın tükürün!”* Dava adamını anlatmak zordur. Onu anlatabilmek onunla aynı fikir sancısını çekmeyi gerektirir. Bugün geçmişe dönüp baktığımızda o zor şartların adamlarını ve davalarını daha iyi anlıyoruz. İhtiyacı olduğu hâlde “İstiklal Marşı” için konan para ödülünü almayan Mehmet Âkif milletin gerekirse fedailiğini gönüllü olarak yapabileceğini kanıtlamıştır.

Zengin ve renkli bir iç dünyaya sahiptir Mehmet Âkif, ilhamını ayet ve hadislerden alarak safahat’i oluşturur. Peygamber izinde oluşun bir hediyesi belki yalnız ve garip ölü. Ama ne hikmetse Peygamber yaşı 63. yılında. Gelir mezarlığa bir üstü açık cenaze, nerden bilirler ki o cenazenin Mehmet Âkif’e ait olduğu Cenazeye gelen bir kaç öğrencisi girerler altına tabutun, gömerler onu hiçkırıklarla İstiklal Marşı söyleyerek. Ruhun şad, gönlün ferah olsun milletin adamı.

Şeyhmus CAN

Aziz Sancar Anadolu Lisesi

10/C Sınıfı

ÂKİF'İM BEN

Bazen önce sayfaların, sonra yılların karşısına oturup düşünüyorum. Kaybolan fikirleri yalnızlığa yüz tutmuş adamları. İnsanların kalbine vatanı nakış gibi işleyen fikrimizin belirmeyen yerlerinde dahi yer tutmasına izin vermediğimiz o büyük adamı! Düşman silleleri arasında insanları kucaklamayan, Çanakkale’de tek kurşun sıkmayan, kalbindeki imanla bir orduyla savaşmayan anlayamaz bu kutlu davanın adamını. Sırtındaki; son giyeceğini öksüze, elindeki son yiyeceğini vatan evlatlarına bırakmadan tadılmaz Âkif olmak.

Oysaki Âkif hayalleri anlatmadı, hayatları dokudu satırlara. Kanadıkça yüreği yaşlarla yazdı her cümlesini. Ruhları köse insanlara bir çınar sağlamlığıyla emanet etti her fikrini. “İmdat!” diyen kalplere “İman!” diyerek haykırdı ve bu iman milletimize istikbali tattırırken İstiklal Marşı’nı yazdı. Edepsizliğe yer vermeyen edebî bir edebiyatın adamıdır o. Dilsiz duvarlar dahi tattı onun eşsiz şiirinin lezzetini de bir biz dinleyemiyoruz yeterince. Eğer geceyse ufkumuz, eğer biz bu hengâmede kıyameti yaşıyorsak, eğer susuzsak bilin ki her satırında bize yağmurları sunmaktadır yazdıkları. Tekerrür eden savaşlar, barışlar vardır da bir Âkif’ in tekrarı olmayacaktır. Yurdumuzu küçümseyenlere, onları yenecek gücümüz olduğunu gösteren asil neslin kalemidir o. Uyutulmuş bir nesle rüya bozan mısraları yazan adamdır.

Batı hayranlığıyla harmanlananlara serzeniştir kaleminden dökülenler. Ne davasından vazgeçti ne de özümüze olan yolculuğuna son verdi. Aynı makûs talihe hapsolan fikirlerin dirildiği bir lisandır Âkif. Âlim kılığında cahilliği anlatanları anlattı binlere. Milletimize akın eden yedi iklim karşı susan dilsiz şeytanlardır sitemi. Anne, çocuk demeden sokaklara dökülenleri izlerken, şerefini düşürenleredir sözleri. Allah’ın dünyadaki kılıcı olan asil Türk milletine kamçı vurmak isteyen zavalılara direnişidir düşünceleri.

Sözü senet bir insandır o. Öyle ki cebinde beş parası yokken beş çocuğu vardı. Arkadaşına verdiği sözü, onun yadigârlarına ne pahasına olursa olsun sahip çıkarak tuttu. Satırların esaret zincirlerini kırdı.

Peki, sadece hayvanları iyileştiren bir veteriner midir Âkif? Ah, sadece böyle tanınması zoruma gidiyor işte! O bir devrin hastalanmış, yorgun düşmüş ruhlarının dirilişini anlatırken kimse farkına varamadı. Harbin ateşiyle kaynayan bir diyarda milletçe, soğuk bir duvar gibi ördük bedenimizi. O vakit, Âkif beyaz sayfalarda yırttı kefenimizi. Mutluluk seline kapıldığımızda içindeki fırtınalardan tadarak, ağlayarak anlattı zaferimizi. Kelimelerce savurdu hislerini... Binlerin kalbine dokundu, binlerin nefesi oldu...

Sana şiir gibi yazmak istedim, mektup gibi yazmak belki de. Fakat daha önce yazılanlardan farkı kalmazdı o zaman. Ben de sen olup yazmak istedim. Yıllar önce anlattıklarını anlatmak, seni anlamak, seni yazmaktı amacım. Bir küfe meselesi vardı hâlledeemediğimiz. Küfenin içinde çaresizlik ve yoksulluk, küfeyi sırtlanan ise vatan, artık hiç hâlden anlamıyor, kahvede gün boyu yatan. İstiklale bayrak açtığımda yanı başımda duran, bir kalemim oluyor, bir tarihim, bir de göğsümdeki iman. Ellerime kömür sürüp de bu sayfaları yazamadım, belki de kurşun sıkıp bir savaş yaşamadım, biliyorum ki tüm haksızlıkları karaladım, Âkif 'im ben!

Zalimlerin karşısında hiç susmadım. Umut hiç sönmemesi gereken bir mum, mumun ışığına yetmez umudum, Anadolu'da her köşede bulundum, eğer umudu arıyorsam askerde on beşinde bir çocukta bulurdum. Yıllarca bir nesil anlattım, sessizliğe bürünüp kimsesizliği ağılattım, bir nesil gördüm ki karalar bağlardı, Âkif 'im ben! Gördükçe bunları, yüreğim sızlardı.

Bir adım atıp da doğrulacaksa yattığı yerden bu millet, mehmetçik gibi cesaretli, Mehmet Âkif gibi vatanseverlikle kalkmalı. Ama unutmamalı, bayrağı bayrak yapanın üstündeki kan olduğu gibi bizi de biz yapan kalbimizin milletimiz için çarpmasıdır, davamız.

Sayfalarca doldursam en güzel sözcüklerle anlatsam yine de yetmeyecektir. “Kimim ben?” diyerek yazmak gerekir her zaman. Kalemim toy olsa da, asrın o şanlı adamına yetmese de fikirlerim...

Ahmet TANRIVERDİ

Sesim Sarpkaya Fen Lisesi

11/E Sınıfı

DAVASINDAN DÖNMEYEN ADAM

“Cehennem olsa gelen, göğsümüzde söndürürüz;

Bu yol ki Hak yoludur, dönme bilmeyiz, yürürüz!”

“Korkma!” diye haykırdı bozkırın ortasında yağız mı yağız kararlı mı kararlı bir ses. Bu ses yılmak nedir bilmedi, bu ses geri dönmeyi asla düşünmedi. Bu ses sevdalıydı... Bu ses aşıktı... Allah’ a ve onun ilâ-yı kelimetullah ile müjdelediği millete.

Hepimiz bu büyük şairimizi, aydınımızı, âlimimizi ve bunun gibi daha birçok insani vasıflara sahip adalet savaşçısını belki de ilkokula başladığımız yıllarda tanıdık. Matematikten, fizikten, kimyadan, geometriden önce *“Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak”* dizesi öğretildi bizlere. Belki kimimiz beceremedi kimyayı, fiziği, geometriyi ama her zaman hafızasındaydı bu dizeler. And içmek öğretildi bizlere, küçük omuzlarımızın büyük yükü.

O yemine tam anlamıyla sahip çıkabildim mi diye kendime sorarım. Bu özsorgu hepimiz içindir aslında. Dürüstlük abidesi Âkif’in Asımları yeminine sahip çıkabilmiş midir, küçük yaşta üzerine yüklenen bu kutlu vazife karşısında ne kadar ben olmaktan çıkıp millet olmaya, “biz” olmaya adım atabilmiştir?

Her sohbetinde dostlarına verdiği küçük sözleri bir onur meselesi hâline getirip her daim yerine getiren Âkif, bize bu yolda en büyük önderdir. Dürüstlük ve ahlak onun hâkimi, savcısı, avukatı, davalısı ve de davacısı olduğu en büyük davası ve de erdemidir.

“Bir çiçeğin kokusu neyse bir insanın karakteri de odur” derler ya, eğer o devirde, Âkif’in devrinde, yaşasaydık Âkif nasıl kokardı dersiniz? Hayal edin kokuları: çiçek kokusu, belki mis gibi dumanı üstünde tavşankanı bir çay kokusu, belki kalbinizde yer edenin özlem kokusu, kimilerine göre kadim, değişmeyen ana kokusu... Âkif bunlardan hangisiydi dersiniz? Bana göre o büyük şair koksa koksa “vatan” kokardı ve o vatan kokusunu oluşturan tasavvuf, seccade, teşbih, tevekkül, esans olarak ahlak ve vatan kokusunun değişmeyen hammaddesi “millet” kokardı...

Mehmet Âkif, aydın kişiliğinin yanında veteriner, şair, âlim, milletvekili, öğretmen, sohbet ehli bir hatip gibi birçok ilmi ve ahlaki vasıfları kendi çemberinde eritmiş, erittiği bu vasıfları âdeta bir öz yapmış, birçok kere de çevresindeki insanlara bu özden yararlanmak nasip olmuştur. Peki, nedir bu özü oluşturan o nice özler? Bunların en başında bir müslümanın imbiğinde damıtılmış bir ahlak ve katıksız vatan sevgisi gelirdi şüphesiz. İşte bu özler Âkif”i tam anlamıyla Âkif yapan nice özlerden sadece birkaçıdır.

Âkif”in halk nezdinde kabul görmesi özellikle ülkenin sıkıntılı dönemlerinde yaptığı camii vaazlarıyla, bazı aydınlar gibi, tabir-i caiz ise, kendi sırca köşküne çekilmeyerek halkın ve ülkenin sorunlarıyla hemhâl olmasıyla gerçekleşmiştir. Bir bakıma halkı ve Müslüman coğrafyasının dertleriyle hemhâl olması onun şahsi davalarının başını çekendir. O, ahde vefa gösteren, emaneti canından daha yüksek bir mertebede gören idealist bir insandı şüphesiz. Peki, onun bu ahdi kiminleydi? Şüphesiz onun bu ahdi Alpaslan’laydı, Fatih Sultan Mehmet’leydi, Selahattin Eyyubi’yleydi daha da geriye gidersek Osman Gazi’yleydi, Ertuğrul Gazi’yleydi, Oğuz Kağan’ laydı... Gönül ikliminde buluşmuştu bu canlar, cana can katmak için... Çünkü vatan sevgisi imandan geliyordu ve Allah onu; vatanına, ahbine, emanetine sahip çıkan ve onu yücelten yüce gönüllü bir insan eyledi.

“Sahipsiz olan memleketin batması haktır;

Sen sahip olursan bu vatan batmayacaktır”

Şairin diğer davası gençlikti. O, gençliğe Asım’ın nesli diyordu. Çanakkale Şehitleri’ne adlı şiirinde hiç görmediği Asımları ne güzel de övmüştü:

“Asım’ın nesli diyordum ya nesilmiş gerçek,

İşte çiğnetmedi namusunu çiğnetmeyecek”

Çanakkale Savaşı’nda bizzat bulunmuş nice vatan evladının şehit edilmesine şahit olmuş, dehşetin içinde kendine yer bulmuş nice aydınlarımız savaş hakkında bir satır bile kaleme alamazken o, hiç görmediği savaşı gönül ikliminde hoşsohbet eylediği Asımların gözünden görüyor; âdeta onların dilinden naklediyordu ve öğütler veriyordu. Âsım’ın o günkü nesline ve gelecekteki nice Asımlara;

“Bastığın yerleri ‘toprak’ diyerek geçme, tanı!

Düşün, altında binlerce kefensiz yatanı.

Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır atanı;

Verme, dünyaları alsan da bu cennet vatanı. “

O gençliğe, gençlik de ona hayrandı. Düşünceleri ve ilim ehli olması sebebiyle onun peşinden nice Asımlar gitmiştir ve bundan sonra da onlara yeni Asımlar eklenecektir. Büyük şahsiyetlerin, şahsiyetleri kadar davaları olur. Âkif’in belki hiçbir zaman çok parası pulu olmadı, hoş kendisi de çok parası olmasını istemezdi ya, çoğu zaman belki aç yattı yatağına; belki çocuklarına maddi olarak büyük bir miras bırakmadı, ama inanın çok şey bıraktı aslında Âkif ardında çocuklarına ve de nice Asımlara. Belki bu bıraktığı şey maddi olarak bir şey ifade etmiyordu, belki de ediyordu kimilerine göre, o zamanın parasıyla “500” lira ama Âkif’e dünyaları verselerdi o bunu bıraktığı miras için kabul eder miydi dersiniz? O dünyalar için mi yazmıştı bu üstünde şehit kanı olan aziz şiiri? O dünyalar için mi katlanmıştı türlü sıkıntılara? O dünyalar için mi sırt çevirmişti nice dünyalara? O sadece tek bir şeyi düşündü; vatan, millet, bayrak. Belki bana diyeceksiniz “Hem diyorsun Âkif tek bir şeyi düşündü, hem de üç şey yazıyorsun”. Evet, tekrar yazıyorum Âkif, tek bir şeyi düşündü; “Bir” de buluşmayı, “Hakk”a varmayı!

Ali Rıza Altın

Muğla Anadolu Lisesi

11. Sınıf

MÜNEVVER ŞAHSİYET

Büyük çınar... Haksızlığın karşısında tek kalkanı adalet olan, mücadele ruhunu ne pahasına, olursa olsun yitirmeyen muhterem şair... Mehmet Âkif, hayatı boyunca nice zorluklar çekmiş buna rağmen tıpkı Efendimiz 'in (s.a.v) güneşi sağa, ayı sol elime verseler davamdan vazgeçmem dediği gibi istikrarını hiç yitirmemiştir. Çektiği zorluklar, onu al beyaz levha içindeki inci gibi tasavvur ettirmişti. Şairimiz ilhamını doğrudan Kur'an'dan alıp çağımızla bütünleştirmiş, ahlakı ile kalplere adını kazdırmıştır.

“Hayır, hayal ile yoktur benim alışveriğim

İnan ki her ne demişsem görüp de söylemişim”

dizelerinden de anlaşılacağı üzere sözünün eri, ahlak timsali bir aydındır. Mehmet Âkif İstiklal Marşı'nı yazarak vatanın elçisi olduğunu göstermiş,

“Doğduğumdan beridir aşığım istiklâlâ

Bana hiç tasmalık etmiş değil altın lale!”

diyerek de para ödülünü geri çevirmiştir. Bu marş kahraman ordumuza Seyit Onbaşlılarımıza ümit vererek, babasız kalan evlatların, yüreği parçalanmış anaların, yârsız kalan gönüllerin, parçalanmış nice bedenlerin gönüllerine bir nebze olsun su serpmiştir.

Şanlı ordumuz yüreğine taş basıp, göğsünü siper edip bu yüce vatani bize, armağan etmiş ve çığlıklar yükselmişti birlikte ta arşa kadar:

“Korkma sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak

Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak”

Mehmetçiğe “Korkma!” dedi. Mehmetçik de cevap veriyormuş gibi korkmadan düşmanın üzerine atılıyordu. Müslümanlar onun mısralarını okuduğunda üzerlerine yeniden güneş doğuyor gibiydi. Çünkü onun mısralarının her birinde ümit ışığı vardı. Karanlık bir dönemde tek ümit ışığı...

“Korkma!”derken cephede mehmetçiğe, “Korkma!” derken cami önünde Müslümanlara, “Korkma!” derken çocuklarını kaybetmekten korkan annelere, “Korkma!” derken Allah yolunda cihat etmek isteyenlere ümit ışığı olmuştur.

İstiklal Marşı’nı Safahat’ına neden koymadığı sorulunca da “O benim değil milletimin malıdır” diyerek vatanına milletine olan hayranlığını, alçakgönüllülüğünü gözler önüne sermiştir. Şimdi Mehmet Âkif Ersoy’a sesleniyorum:

Ey davasının eri, yüzündeki çizgilerdi söylediklerine şahitlik eden, az bile söyledim, sizin gibi koca yürekli insanlar kâğıtlara aktarılmaz. Destanlar bile yetmez sizden söz etmeye.

Bizler sizler gibi davanıza sahip çıkamadık. Böylece düşmanlarımızın umudunu tekrar yeşerttik. Bayrağımız çatmış kaşlarım, şehitlerimiz böyle mi sadık kaldınız emanetimize diye haykırıyor sanki...

Allah bizlere bir daha İstiklâl Marşı yazmayı nasip etmesin, diyor; vatanımızın elçisi olan, İstiklâl Marşı ile nice icraatlarıyla vatanımızı harf harf dokuyan, ay ve yıldızı bir araya getiren, adaletin simgesi, davasının eri Mehmet Âkif Ersoy’u saygıyla anıyoruz.

Şeyma RENÇBER

İlci İnşaat kız Anadolu İ.H.L

11/AB Sınıfı

BİR DAVA ADAMI MEHMET ÂKİF

Cumhuriyet Dönemi, Türk halkı için oldukça önemli bir geçiş dönemi idi. Bir kurtuluş vardı fakat birçok da kayıplar olmuştu. Canlar, askerler, nice delikanlılar, analar-yavrular, sevilenler, sahipsizler... Ortada böyle bir durum varken tüm vatan dehşet içindeydi fakat azimli halkımız hiçbir zaman çaresizliğe düşmemiş, her şartta vatanını koruyup savaşmıştı. Zira vatani kaybetmek, sonsuz bir uykuya dalıp kâbuslarla bir kafesin içinde kalmak olurdu; çığlıklarını kaybederdi yüce bir devlet; koca bir uçurum bırakılırdı geçmişte. Ancak halk buna izin vermemişti.

Bu destansı milletin bir marşı olmalıydı. Ve vatan şairimiz Mehmet Âkif, ödülü almamak şartıyla o büyülü, birbirine muhteşem bir ahenkle bağlanmış vurguları olan marşı yazmış ve millete hediye etmişti. Safahat'ına bile koymamıştı İstiklal Marşı için “Şehitlerimizin, o benim milletimin” düşüncesini benimsemişti. İleri görüşlü, düşünceli ve oldukça çalışkan bir insandı. Her şair gibi Âkif de bir olayı sadece görmemiş, beyninin derinlerinde de onu hissetmişti. Hisleri ve olgun düşünceleriyle olayları harmanlayıp bize de şiirlerinde o konunun önemini anlatmıştı. Kimi zaman hayat çilesini, yorgunlukları anlatmış, kimi zaman da cehaleti yermiş. Devletine ve millete bir insanın ne denli sahip çıkması gerektiğini kelimeleri muhteşem bir şekilde kullanarak anlatmıştır. Onu anlamak, içini en çok acıtan kırgınlıkları hissetmek kadar ehemmiyetli ve ders vericidir. Çünkü şiirlerinde bir nevi, insanın hayatını tanımlayan dersler ve öğütler vermiştir. Ve bu dersler belirli bir kısma değil, tüm insanlığa hitap etmiştir.

Âkif evrenseldir. Herkese bir cümle düşürmüş, her dizesinde düzeltilmesi gereken yanlışları, savaşılması gereken cehaleti, yıkılmaması gereken devleti, eğitimin ne kadar önemli olduğunu, geleceğin şimdinin çocuklarının elinde olduğunu bir çiçeğin kokusu gibi suratımıza vurmuştur. Sanki şu an aramızda yaşıyormuşçasına, günümüz olaylarını en derinden inceliyormuşçasına cümleler kurmuş, milletlerin böylesine sefil hâllerini o günden tahmin etmiş, başka milletlere özenilmemesi

gerektiğini yıllar öncesinden belirtmiştir. Adam olunabilmesi için çocukları eğitmekten başka çare olmadığını söylemiş, kendimiz ne kadar okursak okuyalım geleceğe güzel ahlaklı ve zeki çocuklar bırakmamız gerektiğini öğütlemiştir. Âkif eğitimin kendi dinini kaybetme türünden olanına karşıdır. “Eğitim özüne, milletine, devletine sahip çıkmakla olur” mantığını benimseyip başka milletlerin medenileşmek adına yaptıkları ahlaksızlıkları değil bilimlerini almaktan yanadır.

*“Alınız ilmini Garbın, alınız sanatını,
Veriniz hem de mesainize son süratini.
Çünkü kabil değil artık yaşamak bunlarsız,
Çünkü milliyeti yok sanatın ve ilmin; yalnız.”*

dizelerinden de anlaşıldığı üzere Âkif bir milletin ilmini öğrenmeye karşı değildir, ancak o milleti taklit etmeye ve hâşâ Allah’ı unutmaya karşıdır.

Hayattaki neşeyi de, özlemi de, pişmanlığı da, yakarışı da bir cümlenin içine sığdırabilir, özlediği bir dostunu çekinmeden birkaç cümlesiyle çağırabilir, insana ne denli kıymetli olduğunu hissettirebilirdi.

Bu denli kıymetli olan şairimize “kumda oyna” diyen insanlar çıkmıştı ortaya. Bu sözlere darılan Âkif, memleketine belirli bir süreliğine elveda deyip, ölümünde geri gelmek üzere Mısır’a gitmiştir.

*“Mevzun düşünür saçmayı bir adam var,
Manzum sayıklar gibi manzume sayıklar;
Zannım müterakkide şurada olacak ki
Hiçbir yenilik yok, herifin her şeyi eski,
Hala ne sakaldan vazgeçebilmiş, ne bıyıktan
Asarı da memnun görünür köhne kılıktan
Hicri kameri ayları ezbere sayar amma*

*Yirminci asır zihnine sığmaz, ne muamma
Mamure dünyayı dolaştıysa da yer yer
Son son “hadi sen kumda oyna!” demişler.*

Çok kişiyle konuşmazdı Âkif. İrtibata geçtiği sadece dostları vardı, mecliste olduğu zaman zarfında da pek konuştuğu görülmemişti. Sırlarını dostlarına anlatır, onlara içini açardı.

Karakılıç, Âkif’in o günlerdeki hâlini Mithat Cemal Kuntay’ın dilinden aktarıyor: “Bir kenar da olmak, uzak olmak, kimseye çarpmamak için az mevcut olmak istiyordu. Kımıldadıkça başkalarının yerini alıyor gibi çekingen bir hâli vardı. Dertlerini kendi emziriyor, kendi büyütüp yetiştiriyor, bir kadın gibi gizli gizli ağlamayı biliyordu.”

Kendi ülkesinin değerlerini her daim korumuş ve korunmasını beklemiştir. Ona göre işiteceği şeyler Türkçe olmalı, kitaplarda yazılanlar, ağızdan ağza yayılanların biz “Türkleri” yansıtması gerektiğini, kültürümüzün ve dinimizin her daim yaşaması gerektiğini savunmuştur. İrkçılığa da karşıdır. Onun gözünde tüm insanlar eşitti, kimsenin kimseden imandan başka üstünlüğü yoktu. Âkif her daim iyi “yazmanın,” iyi “yaşamının” öneminden bahsetmişti. Ona göre bir yazı hissedilerek yazılmalıydı, insanların aklına, kalbine dokunacak şekilde yazılmalıydı. Edebiyatımız insanımızı tehlikelere karşı korumalı, ona karşı zırh vazifesi görmeli, insanların sıkıntılarını dile getirmeliydi.

Dediğim gibi, gerçekçiydi ve doğaldı Âkif. Doğruları yazar, halkın arasına karışır her türlü insanı inceler, bizim göremediklerimizi en ince ayrıntısına kadar görür ve şiirlerinde de bunu dile getirirdi. Ayrıca Âkif, şiirlerinden ve günlük yaşantısındaki diyaloglarından da anlaşıldığı üzere cehalete karşı dururdu. Ve içinde bulunduğumuz durumlara da cehalet yüzünden düştüğümüzü belirtirdi. “Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?” ayetine zekice bir cevap vermiştir: “Olmaya tabi, biri insan, biri hayvan!”

Tabi ki Âkif sözde bir Müslüman ve sözde bir insan değildi. Yazdıklarını yaşar, yaşadıklarını yazardı. Kazım Yetiş’in “Âkif, inanan, söyleyen ve söylediğini yapan ve yaşayan bir şairdir” sözüyle

de bu konuyu anlıyoruz. Ve sözde Müslüman olunmayacağını söylemiştir. İslam'ın ahlak ve düşünce ile yaşanması gerektiğini vurgulamıştır.

Ayrıca mükemmel betimleme gücüyle yeri gelir bir insanı över, yeri gelir yererdi. Kelimeleri tıpkı dünyaya yeni gelmiş bir bebek gibi keşfedilmeyi beklerdi. Görsel imgeleri çok olan ve manalı konuşma diliyle daima okuyucuyu cezp edip, kendi dünyasına başka beyinleri de katan bir insandı. Fakat bunca yazdıklarına rağmen övülmeyi sevmezdi, gereksiz bulurdu. Hiç görmediğimiz bir yeri bile, insanların iç dünyasında gerçek gibi gösterebilecek kadar doğru kullanırdı kelimeleri. Şiirleri herkesçe benimsenip büyük bir ilgiyle okunurdu.

“Ya Rab, bu ne müthiş hükümdarlıktır, varlıkları nasıl rahatlıkla böyle hükmün altına almaktasın?” sözleriyle de dile getirdiği gibi kâinatta her şeyin bir görevi olduğunu anlatmış, bu düzene olan şaşkınlığını belirtmiş, Allah'ın her şeyi doğru şekilde yarattığını övmüş ve hayran kalmıştır. Yeri gelmiş insanları anlatmıştır. Allah'ın ne denli özendiğini, kendilerini küçük ve değersiz görmemeleri gerektiğini, çünkü onların meleklerden bile üstün olduğunu, büyük sıkıntılara, ölümlere, kaybedişlere bile göğüs gerebiliyorken denginin nasıl hayvanlar dendiğini anlamadığını anlatmıştır.

Hayatın bir geçim kavgası, dünyanın savaş alanı olduğunu, her olayın, her duygunun hareketli yaşandığını, dinlenmelerin de bir ateşkes olduğunu hatırlatmıştır. Ölümün her yaşta olabileceğini, ölüme hazırlıklı olunması gerektiğini anlatmıştır. Ecel karşısında üzülüp sızlanmanın Allah'a karşı gelmek olduğundan bahsetmiştir. Ölüm: Aniden gelebilecek olan, her şeyi sonlandıran, fakat aslında yeni bir defter açan mucizevî bir şeyi becerikli kelimelerle dökmüştür satırlarına. Ölenleri düşündürmüş, kalanları düşündürmüştür. Hiç ısınmamış olan ama her bir zerresi bir can taşıyan kan kadar sıcak dünya hayatını çarpıtmıştır kimi zaman dizelerinde. Tüm yazılanlar gibi, tüm ölüm uğruna yazılanlar gibi Âkif'in yazdıkları da bin bir anlam taşımaktadır. Ayrıca her hayatın sonunun ölüm olduğunu belirtip bu yaşayan bedenlerin manasız kibrini anlamadığını söylemiştir.

Mısır'da da son derece mütevazı bir yaşam sürüyor, Kuran tercümesi ile meşgul olup ve mes-

nevisini okuyor. Asım Şakir'e yazdığı bir mektupta "İnzivayı pek seviyorum" diyor. Ve "Sabahları, akşamları, ikametgâhımın kumluk avlusunda birer saat geziniyorum." Cumhuriyeti, milli mücadeleyi destekliyor Âkif. Ama sıra dinin manevi ve kültürel müktesebatın reddedilmesine geldiğinde devasa bir uçurum açıyor aralarında. Ve şair sessiz çığlıkların bedelini vefatından sonra bile birtakım insanların laflarıyla ödemeye devam ediyor.

Sözlerimi Âkif'in çok sevdiğim şu dizesiyle bitirmek istiyorum.

"Zalimin yüzü gülecek diye mazlum ağlatılır mı?"

Ve Âkif herhangi bir şair değildi. O; Osmanlının son çığlığı, İslam mücadelecisi ve hürriyetimizin büyük şairiydi.

Betül YÜCEFAYDALI

Nevşehir Cemil Meriç Sosyal Bilimler Lisesi

9/A Sınıfı

İSTİKLALİN ÇEHRESİNDE DİRİLİŞ VE MEHMET ÂKİF

Asım'ın neslinden selâm olsun ecdada. Ulu dağlardan, engin denizlerden, coşkun ırmaklardan, yurdumun dört bir yanından selâm olsun Mehmet Âkif ERSOY'a.

“Âkif’i yaz.” dediler bana. Mademki sitem etmiş bir vakitler Âkif *“Toprakta gezen gölgeme toprak çekilince / Günler bu heyulayı da er geç silecektir. / Rahmetle anılmak ebediyet budur amma / Sessiz yaşadım kim beni nereden bilecektir?”* diyerek. O vakit Âkif’e ispat zamanıdır adının her vakit yaşayıp zatının rahmet ile anılacağını. Biraz Sarıkamış, biraz Urfa, biraz Antep, biraz İzmir, biraz Çanakkale’de demlenip de aldım kâğıdı kalemi elime. O vakit sussun tüm hilkat. Yaz kalem... Yaz! Milletimizin en zor zamanlarında, en karanlık günlerinde, her çeşit zulmün karşısında hak ve hakikatin kısılmayan sesi, bükülemeyen bileği, geleceğe ümitle bakan gözleri olan Mehmet Âkif... Aziz Türk milletinin makûs karamsarlıkları, derin umut kırıklıkları karşısında şairliğin mesuliyetini hakkıyla yerine getirmiş, milletine heyecan ve kararlılık aşılayan eserler veren edebiyatımızın ilk sosyal-gerçekçi şiirlerini yazan Mehmet Âkif... Ümmet ve devlet varlığına dayalı bir milliyetçiliği esas alan, tüm hayatında bağımsızlık ülküsünü çare edinen Mehmet Âkif... Zulüm ve sömürgeciliğin gölgesinde olan milletinin azim ve kararlılığından, atalarının kanı ile sulanan mübarek topraklardan, hilâl ve yıldızdan esinlenerek İstiklâl Marşı’nı yazan İstiklâl şairi Mehmet Âkif... Yıllar geçmiştir ki; ismi her anıldığında yüreklerde infilak eden, teveccüh fırtınası koparan Mehmet Âkif... Ve fikirlerinden dönmeyi Allah’a isyan ve milletine hakaret sayan dava adamı Mehmet Âkif... Evet, “Dava adamı.” dedim. Öyle gelişigüzel bir tabir değil bu. Zira dava adamı olmak basit ve kolay elde edilebilir bir vasıf olmamakla birlikte her insana da nasip olmayacak kadar mukaddes bir mevkidir. Ve ne onurlu bir övünç kaynağıdır ki; Mehmet Âkif yaşayışı, kişiliği, düşünceleri ve şiirleriyle tam bir dava adamıdır. Dava adamı olmak demek her şeyden evvel havanın değil Huda’nın mücahidi olabilmektir. Allah (c.c.) yolunda cihat etmekten usanan değil, şehadet sevdasına susayan kimse olmaktır. Bu sebeptedir ki; haç ve hilâlin yıllardan beri süregelen amansız mücadelesinin bir örneği olan Kurtuluş

Savaş'ın mısra mısra anlatıldığı İstiklâl Marşı'nda "*Canı, cananı, bütün varımı alsın da Huda. Etmesin tek, vatanımdan beni dünyada cüda.*" diyerek yılmaz bir mücahit olarak çıkıyor karşımıza.

Dava adamları birçok konuda bilgi sahibi olmalı, donanımlı ve her yönüyle takdire şayan bir fert olmalı. Dava adamlığına dair birçok vasıf vardır muhakkak. Lâkin ben dava adamının sahip olması gereken ve Mehmet Âkif'in dava adamlığını gösteren beş vasıf üzerinde durmak istiyorum. Bunlar; hidayet, feraset, dirayet, sebat ve sabır. Tevhit ve imanla kazanılan bir haslet olan 'hidayet' doğru ile yanlış, iyi ile kötüyü, güzel ile çirkini, Hak ile batılı birbirinden ayırabilecek ilim ve iradeye sahip olmaktır. "*Hayır, hayâl ile yoktur alışverişim / İnan ki; her ne demişsem görüp de söylemişim.*" diyen Âkif, bu sözleriyle hidayet sahibi oluşunu bizlere ispat etmekte. Kişinin ulaşmak istediği hedef kadar o hedefe ulaşmak için izlediği yol da oldukça mühimdir. İnsanın hedefine gittiği yolda hangi metodun onu zafere ulaştıracağına farkında olmaktır 'feraset' sahibi olmak. "*Allah'a dayan, saye sarıl, hükmüne ram ol. / Yol varsa budur, bilmiyorum başka çıkar yol.*" mısralarıyla feraset kavramını nakış ediyor yüreklere. Hedeften bahsettik, hedefe giden yolda uygulanan metodun bilincinde olmaksızın bahsettik. Sıra hedefe ulaşmaya çabalarken hiçbir tehdit ve zorluk karşısında yılmamak. "Atiyikaralık görerek azmi bırakmamakta. Ve bu da ancak 'dirayet' ile mümkün. Âkif'in "*Cehennem de olsa gelen göğsümüzde söndürürüz. Bu yol ki; Hakk yoludur dönmek bilmez, yürürüz.*" satırlarında dirayet hayat buluyor. Prangalara vurulsa da, parmaklıklar ardına da atılsa daima diri ve sağlam kalmaktır dava adamının hedefi. Karanlığın küfrün ordularını yeryüzünden silip, doğacak olan fecre kucak açmak dahası ruhu bu fecrin doğuşuna teslim etmektir "sebat." "*Doğacaktır sana vadettiği günler Hakk'ın / Kimbilir belki yarın belki yarından da yakın.*" diyerek daima canlı tutuyor sebatı şiirlerinde ve benliğinde. Ve 'sabır...' Azim ve teslimiyetin zirvesinde yazılan "*Hangi kuvvet onu haşa edecek kahrına ram? / Çünkü tesis-i ilâhi o metin istihkâm.*" mısraları haykırıyor Âkif'in sabredenlerden ve sabrı tavsiye edenlerden olduğunu.

Daha birçok şey yazılabilir Üstad hakkında. Zira onun karakteri, geçmişi, şiirleri dava vasıflarıyla örülmüş bir kale âdeta. Lâkin son olarak belirtmek istediğim bir şey var ki: Kurtuluş Savaşı

sadece Türk'ün değil aslında tüm insanlığın ateşle imtihanı olmuştur. Geçen çağın başlarında en güçlü orduların en modern silah ve donanımlarla saldırmak istedikleri bu topraklar... Yok edilmek istenen bir millet... İşgal edilerek müstemleke yapılmak istenen bir vatan... Aynı durumda olan diğer dünya milletlerine hatta tüm insanlığa örnek olan dillere destan bir bağımsızlık mücadelesi... Kanla sulanan güllerin hikâyesini konu edinen bir marş... Ve bu marşı 48 saatlik sürenin sonunda büyük bir fedakârlık, vefakârlık göstererek yazan, teklif edilen para ödülünü kat'î surette reddederek millete armağan eden o şair: Mehmet Âkif ERSOY! İşte tam da bu noktada Âkif'in ne denli ulvî bir şahsiyet olduğu, dava adamı olduğu aşikârdır.

Velhâsıl kelâm, isminin hakkını sonuna dek veren Âkif -Allah (c.c.) biliyor ya- tam bir dava adamıydı ve buna tüm dünya şahitti. Bizler şahidiz. Şahit ol ya Rab. Şahit ol ya Rab. Şahit ol ya Rab! Necid çöllerinin Âkif'i, cephedeki kanı kaleme akıtan kutlu hatip, ruhun şâ'd olsun.

Sıddıka DOYGUN

Niğde Anadolu Lisesi

12/C Sınıfı

CEKETİNE SARILIR GİBİ

Daha cümleler tamamlanmamıştı ki bittiğini sandılar. Derin bir sükûta yarenlik eder miydi zincire özenip pasını beyinlerine kaydederler? Şairin kaleminden dökülmüyordu heceler. Çünkü o ustaydı, kelimelerini helali gibi saklayan ve namusu gibi gözleyen bir usta. “Korkma!” hitabı kalıpları delercesine bir serzenişi deniyordu. Ve “Arkadaş!” diyordu dizeleri tüm dünyaya haykırırcasına. İşte bitti sandılar ama korkma ile başlayıp arkadaşla sonlanabilir miydi hicran yükünü bükemeyen bilekler? Ve kırıldı dizler devamını getirmek için, sessizce uzuvlarla yer değiştirdi yürekler.

Onu nasıl ifade edebilirdi ki kalemin mürekkep tutmayan ucu? Ömre sığdıramayacaklarını bir insanın, en çetin yollarda milletin razı olduğu ruhi yaşanmışlıklara yazmıştı. Ye se kapılmazdı öyle. “Asım’ın nesli” azmi bırakır mıydı? Hayata yön vermişti kendinin. Doğarken kurduğu pusulası. Sözcükler öyle kaymaz sağa doğru hiç de eğik yazılamaz. Yoksa Mehmet Akif’in sızlamaz mı eski bir ceketinin altında kalan soğuk yollarda yürüyen mateme eğilmez bedeni? Doğruydu; o, sözünü tutmak için eritmişti yolları. Bildiğin gibi değil. Sadece alev değildir eritebilen. Buz yüklü kar taneleri de yanabilir hatta Âkif kor da olabilir milleti için. Haksızlığa boyun eğecek kadar yumuşak değildi başı. Al bayrağı gösterirdi ruhu ve ruhu yüreğine eş olan bedeni. Ne kadar kolay değil mi? Ruhu söyleyebilmek. Ya ruhu yüreğine eş olan bedene sor, onu taşıyabilmek ne demek?

“O şiir bir daha yazılamaz” diyordu ya. Kendisinin de yoktu dengi tıpkı yazdığı şiir gibi. Bazen edebiyatçı, bazen şair, bazen gazeteci, bazen veteriner hekim. Bir de milletvekilliği. Tüm bu vazifeleri millete hizmet şuuruyla layıkıyla görmüş, millete ön sözünü söylemeden yarım bırakmamıştır son sözünü. Tercümanı olmuştur doğruluğu idrak edemeyecek durumdaki yaralı ruhların.

Âkif deyince şüphesiz on kıta geçiverir hızlıca. Çünkü gözler bile yansımaları hemen görmek için dizelerin, telaşlanır. Hasretliğe vurur kendini. Yeterlidir onun sesinin bir yerlerde duyulduğunu bilmek, hatta kulaklarını çınlatması dahi. Anıları, elbet yaşanmışlıkları vardı. Ama hiçbir zaman yarım bırakmazdı işini. Çünkü önemliydi işlerde zaman ve işlerdi her an. “Asım’ın nesli” diyordu ya! Şimdi yol bulup konuşuyor sanki genç beyinlere. Onun o örnek yaşantısını ve kendini ifade ederken âmâlara sığınmayışım yâd etmeli yürekler. Söyler misin anlamayı bilmezse yürek anmayı nereden bilecek? Önce anlamalı onu, yaşamını, sözünü namusu gibi koruyuşunu. İhtiyacı olduğu dönemde parayı bir köşeye itebilen eline sarılıp alınımıza değdirebilmeli önce. Kararlı olan bakışlardır. Lâkin onun kaşlarından başlayan azim, kararını vermiş gibidir. Ve şimdi Asım’ın nesli! Sen uyan ki başın toprağa değmeden yüreğin eğilsin önünde ve onu layığıyla anabilesin. Üstündü meziyetleri, belki de üstün bir bedende kendini bulduğu içindi her şey. Onunki öyle bir dersti ki hayata. İnsanlığını kaybetmemiş varlığa. Para olduğu için ucunda, katılmak istemiyordu yarışmaya. Söyler misin Asım’ın Nesli, her dizedeki tek bir noktayı dahi verir misin? Hele adına ödül denilmiş fakir milletin rızkı karşılığında! Âkif, paraya ve maddeye değil, gönül verilebileceklere bağlıydı.

Bağımsızlık, halkın sebatı bırakmayışı her şeyi özetliyordu belki de. O herkesin talip olduğuna değil herkesin meftun olduğuna yöneldi. Neslin asıl gayesi onu hakkıyla anıp boynunun borcu gibi görmek olmalıydı. Bunu böyle bilip minnet borcunu ödemek için bilmek gerekli olanları bilmek ve hiç konuşmadan bir kez daha dinleyebilmeyi dizeleri. Bir çırpıda hatta hiç nefes almadan. Öyle de olmalıdır aslında ölüm çarmıhında eceli unutmak değil, ölümü hatırlatmak olmalıdır bu ifadenin manası. Bizler Üstad’ın dizelerini okuyormuşçasına onun da yaptığı gibi Hak için haklı olarak yaşamalı, onun ıstırapını ve gözyaşlarını avucumuzda hissetmek umuduyla ağlamalıyız. Onun davası bunu gerektirir çünkü. Gözyaşlarının para değil, duaya dokunan elleri ıslatmasını gerektirir. İşte o

zaman son sözler ön sözlerden önce gelir. Bilinmeli tüm satırlar. Çünkü o yarım bırakmaz, ne sözünü ne de Asım'ın nesli dediği gençlere duyduğu umudunu. Hayatta duygularıyla olmalıydı insan kurgularıyla değil. Ve ben bunu yine Üstad'ın dizelerinde buluyorum. Sesin kısılınca sarıl dizelere, soğuk günde tıpkı Üstad'ın sözünü tutmak için düştüğü yolda ceketine sarıldığı gibi. Bildiklerinin bir önemi yok, senden başkası bilmiyorsa ve nedendir bilmem ama zihnimin bildirdikleri yüreğimden dökülüyor. Ve Üstad'ım şöyle diyor, çünkü davasını en iyi bu sözler özetliyor:

“ALLAH, bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmamın.”

Hülya MİDİLLİ

Çaybaşı Anadolu Lisesi

11/B Sınıfı

ÂH-U ZÂR

“Ağlarım, ağlatamam; hissederim, söyleyemem./Dili yok kalbimin ondan ne kadar bîzarım.”

Yıkık bir şehir... Yıkık mabetler, karanlık, toz yutmuş evler, cızırtılı sesler, yırtık giysiler, kırık bir sembol, ıslak avlular, damaklarda metalik ve yavan tatlar, damarlarda akmayan kanlar, dudaklarda son dualar ve kaybolmuş ruhlar... Bileklerde kelepçe, boyunlarda paslı zincirin iziyle, dudaklarda nemli bezlerin ardından süzülüp semaya karışan çığlıklar... Yığınla, sürü sürü uyuklayan ruhlar... Kaybolmaya yüz tutmuş, yok olmadan önceki son silikleşmenin keskin hatları değil midir? Aynaya gülümseyen çehrenin sahip olduğu donuk bakışlar... Bir ressamın iki yüzlü bir mahlûku resmetmesinden başka nedir? Dudaklarda pelte pelte olmuş kalıplaşmış cümleler... Arsız bir papağanın, yalancı bir çobandan işittiklerini nihayetinde tekrarlaması sayılmaz mı? Bir sevdalı, sevdiğini sevmeyi tek bir güne sığdırır mı? Camdan sandığımız kalplerden işitilen şu metalik fısıltının uğultusu kulaklarda yankılanmaz mı? Yankılansa dahi, dimağ kuruyup idrak algılamaz mı? Buz tutmuş beyinler, bir başka ruhun ayak izlerine düşerek parçalanıyor. Acıya yapışıyor ve ona eriyor. Soluk borusuna doluşan çamurları ab-ı hayat sanıyor. Burnuna uçuşan toprağın tozu, ciğerlerine katran oluyor. Ve o, susuyor. Hayat şimşeginin gümbürtüsünü, ölüm ekmeğinin sessizliğine sürüyor. Ve O, susuyor... Yürüyen ruhların ardından hafif bir esinti... Esiyor bir başka ruhun gölgesine. Fısıldıyor kulağına her hecesiyile: *“Atiyi karanlık görerek azmi bırakmak, / Alçak bir ölüm varsa, eminim, budur ancak.”* Esintinin ardından sürüklenen tuhaf bir rahatlama... Hayır, hayır! O, düzeni bozar. Susmalısın. Susmalı ve itaat etmelisin. Bileklerindeki kızarıklıklara, zincirlerinin pasını solumaya alışmış ruhlar, esirdir zaten çoktan... Mesele değil mazluma ziyan. Uzakların dilinden yuvarlanan birkaç öfke: *“Adam mısın: Ebediyen cihanda hürsün, gez. / Yular takıp seni bir kimsecikler sürükleyemez./ Adam değil misin, oğlum: Gönüllüsün semere; küfür savurma boyun kestiğim semercilere.”* Kursağa zincirin yedirdiği bir lokma, onurlu bir vücutta sindirilemez. Böyle bir ruh da zincir sahibinin ekmeğinden yemez. Bir

sisin içerisinde, doğru kulağa fısıldamayla bekler bir ses: *“Zulmü alkışlayamam, zalimi asla sevemem. / Gelenin keyfi için geçmişe kalkıp sövemem.”* Ve sürüden ayrılan zavallı kuzunun, kurda karşı gelişi gibi çeker ellerini zincirin gövdesinden, tasmaına sığamaz. Özgür bir ruh, zindanlara kapatılmaz. Ve oku yayından fırlatan parmağın çevrildiği yöne dağılır kelimeler: *“Yumuşak huylu isem kim demiş uysal koyunum; kesilir belki ama çekmeye gelmez boynum.”* “Kurt iyidir” sürü sürü koyunlara. Ama aslını gizleyemez insan, giydiği kaftanlarla. Bilmez ama kendini kandırır, söylediği yalanlarla. Koca bir sürü inanır bu aç kurda. Ama kuzu iyi bilir: Post değil, postun içindeki mühimdir.

Bir darbe iner kuzunun gövdesine. Pak gövdeye düşen kızıl gölge... Gözdağının kazılan bir çukuruna gömülür ölü gövde. Bir başka kuzunun ruhunun üstüne... Aynı çukura, aynı toprağa dikilir ruhları kardeşçe. Karanlık mezarların ıslak kumlarını üşüten ağıtlar var. Bu ağıtları ağlayan pek çok yürek var: *“Ya Rabbi, bu uğursuz gecenin yok mu sabahı? Mahşerde mi biçarelerin yoksa felahı?”* Hüzün rüzgârları savurur kuzunun toprağını. Ve ağlar gök. Ağlar gök ve ağlar bulutlar. Şimşekler gümbürder yetim bir mezarın üstüne: *“Azıcık kurcala toprakları, seyret ne çıkar: dipçik altında ezilmiş, parçalanmış kafalar.”* Şüheda fişkırان toprakların üzerine düşen her damla yeni bir tomurcuk filizlendirir. Filizlenen her tomurcuğun kulağına bir ezan sesi üflenir. Göz Dağı... Toprağını gözyaşı ıslatan, rüzgârı tümseklere hapsolan, içinde ne yetimler yaşatan...

Sessiz ve bir köşeye soluk veren sefil ruhlar... Kendi bedenlerine kısılmış korkak cellatlar! Acınası... Şahdamarını boğazlayışın kâfi gelmedi sahibine. Ve sen de uydun pervasızca bu emre. Kalbini karartıp dimağı susturup savurdun bedenini bomboş bir hiçliğe. Yazık, Allah'ım ne yazık! Bazı insanlar cennet şelalelerinin kenarlarındaki güllerin mırıldandığı ilahilere tıkıyor kulaklarını. İblisin kahkahalarına fısıldıyor sırlarını. İçi katran dolu kaç ruh daha ona satıyor mezarını. Cehennem kuyularının ateşi ısıyor ruhlarını. Bir kadehin, idraki dağıttığı bir gecenin koynunda, dumanlı kafalarıyla yazıyorlar ölüm fermanlarını... Ölümün yakıcı nefesi yaladığı an pişmanlıklarını, düşüp parçalanan vicdan kırıkları kesiyor şah damarlarını. Nefessiz kalana dek... Ölümü koklayana dek... Dökülecek

kan ve tek damla gözyaşı kalmayana dek... Acıyla ısırıp kanattığın dudaklarından süzülür özür mırıldıları. Alnından dökülür birkaç damlası. Ardına bak. Parçalanmış, mahvolmuş, yığınla pişmanlık kırıntısı... Arkandan enseni ürpertir şeytanın fısıltısı. Seni sarar ölümcül bir korkunun baş ağrısı. Ve yaklaşırken pişmanlıklarını azabı, tek bir affa hasretsin; değılsen zaten yeni pişmanlıklara gebesin.

Bir fısıltı... Bir ağıt... Bir iç çekişti göklere yankılanan. Bir gümbürtünün ardından kopan derin sessizlikti sanılan. Sen, sessizliğin azarlayan uğultusuna dil çıkaran: *“İrzımızdır çiğnenen, evladımızdır doğranan. Hey, sıkılmaz ağlamazsan bari gülmekten utan.”* Erken bir vakit akılları başlarından gitmişti. Geri geldiğinde vakit çoktan geçmişti. Çünkü nefisleri, bedenlerini ele geçirmişti. Nefsi, bedenin efendisi etmek; ruhun ateşe teslimiyetidir. Cayır cayır yanar ruh, kül olmaz. Yanar diri diri, çatırtısını beşer duymaz. Bu nefsin, ruhuna terbiyesidir; ruh karşı koyamaz.

Kavrulmuş ruhların barındığı, yıkık harabelere çevirin kirpiklerinizi. Orada, molozların altında yatan çürük bedenler ufalanır toprağa. Can külleri uçuşur semaya. Çığlıklar yankılanır havada. Bir avuç kızılılık bulaşır yıkık duvarlara. Orada, uçuşamamış ruhlar açtır hâlâ. Ve kokarlar kendi mezarlarına. Kan, acı, karanlık, ter ve azap! Orada ruhların hepsi bitap. Kırılmamış tek kemik, dökülmemiş damla kan kalmayacak. Sana kalan tek şey alnındaki ar.

Susun! Susun ve ölü bedenlerin iniltilerini dinleyin. Eğilin. Eğilin, korkmayın eğilin! Bir yudum aç nefes dinleyin. Bir lokma sefalet için. İzleyin! Pür dikkat izleyin. Bu yanık ruhların, kendi salalarını dinleyişini izleyin. Nefse köle oluş berdelinin bir salaya sığabileceğine hayret edin. Kalkın, ey ölü ruhlar! Kalkın ve mezarlarınızı kazın. Kazın ve içine uzanın. Yine sessiz yine suskun. Dipdiri bedenlerin suskun dillerini kesmişsin ne fayda! Dilsiz şeytanların önünü kesmez bu bela.

Orada, ölümün tüyleri diken diken ettiği bir zaman diliminde, birçok ruhun hapsoldüğü koğıştan kurtulup buluştuğı yerdeyiz. Belki de biz, havaya esen rüzgâra kulak kesilen süvarileriz. Kederli mürekkeplerin, akça sayfalara damlattığı gözyaşlarının döküldüğü tümseğe hoş geldiniz. Bir dereye başınızı uzatınca korkak bir katilin silüetini görmek istemediniz. Şimdi, burada. Bu yıkık harabelerin

tozunu dumanına katarak uçuşan ruhların arasında gezinin. Kendilerine duyurdukları tesellileri dinleyin. Bedenin bir türlü doyamadığına, ruhunsa aç bırakılarak öldürülüşüne şahitlik edin. Burada, bir toz zerresi dahi kan kokar. Damarlarda kan yerine katran akar. Ciğerlere nefes yerine çığlık dolar. Burada, bir ölünün ölmeden önceki son kıvranışlarını seyrederseniz kirpiklerinizi örtmek istersiniz. Bir ölünün öldükten sonraki feryatlarını işitirseniz kulaklarınızı kanatmak istersiniz. Bir intihara tanıklık ederseniz kendinizi suçlu hissedersiniz burada. Ölü bedenlerin aç nefeslerine eğilirseniz yutulamamış tüm lokmaların tadını kursağınızda hissedersiniz.

Feyza Tuğba ŞENER

TOBB Osmaniye Fen Lisesi

11/B Sınıfı

MİLLETİMİN İSTİKLAL!

Yazıya sığdırmak kolay değilbüyük yürekli bir insanı. Her şeyini vatana adanmış olan dava adamını... Türk milletinin hikâyesini...Özgürlük şarkısının gür sesini...

Seni hangi şiir anlatır bilmem. Yazmış ki seni bilmişim. Yazmış ki bayrağımı, milletimi, vatanımı bilmişim. Öyle de anlatmış ki âşık olmuşum. Marş dediğin böyle olur dedirten bir marştır İstiklal Marşı. O dünyanın en büyük simgesi, en değerli cümleleri barındıran, en güzel edebiyatı. Bir toplumun duvarlara yazılan destansı hikâyesidir. Al bayrağıma en çok yakışan şey belki de.

Bir şehidin tabutuna sarılan bayrağı anlatır İstiklal Marşı. Acısıyla, tatlısıyla, umuduyla, kederiyle... Her şeyiyle onu anlatır. Bir ananın döktüğü gözyaşındır. Okudukça ağlatan ama en çok da gururlandıran... Bir çocuğun babasının arkasından koşup tutamayışındır. Düşüp dizlerini parçalasa da hiç vazgeçmediği bir umuttu, özlemde.

Ve bayrak bile akıtmıştı gizliden gözyaşlarını. Kim demiş bayrak ağlamaz diye, yalan! Hem de öyle bir ağlar ki, rengini veren yeniden dolup taşar boğazda. *‘Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır. Toprak, uğruna ölen varsa vatandır’* dizeleri o kutlu yürüyüşün kaba sığmaz hâlidir.

Türk’ün sesiydi İstiklal Marşı; Türk’ün diliydi Mehmet Âkif. İşte bugün yazdığın sözler yanıkıyor sokaklarda. Öyle güzel demişsin ki “Korkma!” diye. Korkmuyoruz büyük adam. Bilirim ki vatan yücedir. Senin toprağındır, özgürlüğündür. “Bastığın yerleri toprak diyerek geçme, tanı!” dediğinde öğrendim seni şehidim. Hâlâ da öğreniyorum değerini. Bulamıyorum senin gibi koca yüreklisini. Sizler bir marşta birleşen en özgür kuşlarsınız, sevginiz, değeriniz asla ölçülemez.

Mehmet Âkif, hayatı boyunca Batılılaşmaktan uzak durmuş, her zaman kendi olmuştur. Özünde ne varsa şiirlerinde bunu en samimi haliyle aktarmıştır. Türk toplumu bu esareten kurtulacaksa hiç şüphesiz iman ve inanç gücüyle olabileceğini düşünmüştür. Çünkü bağımsızlığa giden yolun milleti-ne olan itikadıdır. Âkif’i sadece İstiklal Marşı’nın yazarı olarak düşünmek, anlamak ve adlandırmak

Âkif’i tam anlamıyla anlamamak demektir. Çünkü o sadece bir şair değil aynı zamanda fikirleri ile topluma yön veren ve toplumu yönlendiren bilge bir insandır.

Kâğıtlara yazarız sizi, duvarlara, sıralara, masalara. Mehmet Âkif’in de yaptığı gibi uçsuz bucaksız yazarım seni. Hem seni hem kalbini. Nasır tutsa da parmakları, kâğıtlara sığdıramasa da, gözleri bir saniye kapanmasa da yazdı seni. Belki de çaresizlikte buldu söyleyeceklerini. Bu vatan onun sözleriyle güçlendi. İstiklal Marşı bayrağımızı en yüksek dağlara kadar ulaştırdı. Hürriyetin doruklarını yaşattın bize, Türklüğün azizliğini döktün kelimelere...

Ve yine onun sözleriyle sonlandı yazılar: *“Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet, Hakkıdır Hakk’a tapan milletimin İstiklâl!”*

Ne mutlu sana ve senin gibi istiklale erenlere...

Ayşegül KEBER

İbni Sina Mesleki Teknik ve And. Lisesi

11/C Sınıfı

DAVASININ YOLUNDA MEHMET ÂKİF

Dünya üzerinde binlerce, belki milyonlarca insan inandıkları dava için uğraş vermiş, gerek kaleminden, gerek kanından, gerek canından bir şeyler katıp, inandığı davayı yüceltmeye çalışmıştır. Bunu başaran insanlar, ülküleri için tükenmez bir arzuyla çalışıp çabalayan insanlardır ki işte onlardan biridir Mehmet Âkif ve onu bizim için daha önemli yapan, inandığı davanın, inandığımız dava olmasıdır. Mehmet Âkif'in davasının, Hak dava olmasıdır...

Mehmet Âkif Ersoy, duygularını kaleminin mürekkebi yapmış, bu mürekkep ile bir milletin kurtuluş mücadelesini, en güzel dizeleri ile taçlandırmıştır. Milletimize armağan ettiği İstiklal Marşı, basit dizelerden oluşan, sıradan bir şiir değildi. Bunu bizim için bu denli önemli kılan, vatan sevgisinin, bayrak aşkının iman ile yoğurularak kâğıda dökülmesidir ki bu, bizim milletimizin karakteristik yapısını yansıtmaktadır. İşte böyle bir dava adamıdır Mehmet Âkif, her satırı bize, bayrağa dokunmaktadır. Mehmet Âkif, İstiklal Marşı için *“O şiir bir daha yazılamaz... Onu kimse yazamaz... Onu ben de yazamam... Onu yazmak için o günleri görmek, o günleri yaşamak lâzım. O şiir artık benim değildir. O, milletin malıdır. Benim millete karşı en kıymetli hediyem budur.”* demiştir. İstiklal Marşı'nı yazması karşılığı verilen ödülü bir kuruma bağışlaması da, onun nasıl bir karaktere sahip olduğunun göstergesidir.

Davasına sadece şair olarak değil, millî mücadelenin merkezinde çalışarak da destek vermiştir. Kimisi kaleminden, kimisi kanından, kimisini canından bir şeyler katardı demiştik; fakat Mehmet Akif, hepsinden çok şey katmıştır! Şehit kanlarıyla sulanan topraklarda, kırmızı güller açacağına, memleketin üstündeki kara bulutların dağılacağına, Türk'ün şanlı bayrağının bu memleketin her köşesinde dalgalanacağına, çocukların eline tüfeklerin değil, kalemlerin yakışacağına, camilerden ezan sesinin kesilmeyeceğine inandı. İşte onu dava adamı yapan en keskin özelliği, şüphesiz inancıydı. Onun inancı, öleceğini bile bile geriye tek bir adım atmayan mehmetçiğin, onun inancı, Seyit On-

başı'nın, onun inancı, boğazın kenarında, sarı saçlarına rüzgâr değerken “Geldikleri gibi giderler!” diyen Mustafa Kemal'in inancıydı. Düşledi... Güzel günleri düşledi ve kendini adadı.

Osmanlı İmparatorluğu'nun hasta adam olarak ilan edildiği günlerde, bütün devlet adamlarında ve aydınlarda bir umutsuzluk havası oluşmuştur; ancak Mehmet Âkif, bu olumsuzluktan etkilenmemiş ve asıl mesleği baytarlık olmasına rağmen, milletvekilliği gibi ağır ve sorumluluk getiren bir vazifeyi de üstlenmiştir. Bu denli mücadelenin içinde yer alması, onun umutsuzluğa kapılmadığını aksine gelecek için umutlar beslediğinin kanıtıdır.

Mehmet Âkif, vatan aşkını, imanı ile yoğuranlardan biriydi; Kur'an mütercimi, vaiz ve hafızdı. Millî mücadele döneminde, camilerde halka hitap etmiş ve mücadelenin ehemmiyetini anlatmaya çalışmıştır. Bunu hiçbir siyasi gerekçeye dayandırmayarak, bir milletin ölüm kalım meselesi olduğunu ve halkında bunu siyasi bir çaba olarak görmemesi gerektiğini insanlara aktarmıştır. İbadetlerine sevgiyle bağlı olan bir ailede yetişmiş olan Mehmet Âkif, doğup büyüdüğü Fatih'te, toplumun bütün değerlerini kavramıştı, böylece “hasta” olanların tedavisini de iyi biliyordu ve bu tedaviyi halka uygulamaya çalışıyordu.

Mehmet Âkif, ülkenin ve İslam âleminin içinde bulunduğu durumu daima kendi içine dert edinmiş ve bu durumu şiirlerine de yansıtmıştır:

“Baksana kim boynu bükük ağlayan?

Hakkı hayatındır senin ey Müslüman,

Kurtar artık o biçareyi Allah için.

Artık ölüm uykularından uyan.”

“İhtiyar amcanı dinler misin, oğlum, Nevruz?

Ne büyük söyle, ne çok söyle; yiğit işte gerek.

Lafi bol, karnı geniş soyları taklit etme;

Sözü sağlam, özü sağlam, adam ol, ırkına çek.”

İşte böyle bir karakter; bir yandan iman aşkıyla, bir yandan vatani, milleti için yanıp tutuşan bir Âkif... Bu iki aşk bir araya gelince, Mehmet Akif'in inancı sarsılmamış, ülküsü sapmamıştır. Hak yolda yürümüş, çalışmış, çabalamıştır ve bir milletin gönlünde, tarihinde yer etmiştir. Biz, Mehmet Âkif Ersoy'u anmalı, anılarını ve eserlerini yaşatmalı ve bunu nesilden nesile aktarmalıyız; çünkü yarın Anadolu'da doğan çocuklar, bu hak dava uğrunda kimlerin, nasıl mücadele ettiğini bilmezlerse, vatani müdafaa mecburiyetine düştüklerinde, mücadelesinde yetersiz kalırlar. Âkif, bizi hâlâ mücadeleye davet etmektedir: ahlaksızlığa, edepsizliğe karşı... Peki, biz bu temiz yüreğin çağrısını cevapsız mı bırakacağız?

Mehmet Âkif'in davasına biz de ortak olalım. Yeni Mehmet Akifler yetişsin, vatana, bayrağa hitap eden yeni şiirler yazılsın ve biz onu yaşatalım! Biz onu ve davasını yaşattıkça, vatanımız ve bayrağımız da yaşasın. Vatanımız ve bayrağımız yaşadıkça, biz de yaşarız. Biz yaşadıkça, vatana ve bayrağa hitap eden yeni dizeler yazarız! Biz yazdıkça, çatmaz o nazlı hilal kaşlarını, değmez mabedimizin göğsüne namahrem eli ve yükselerek arşa değer başımız!

Furkan Berk USTAOĞLU

Sapanca Anadolu Lisesi

11/B Sınıfı

BİR DAVA UĞRUNA ADANMIŞ BİR ÖMÜR

Bir davaya, ismini yazdıracak kadar sahip çıkmak, amaçlarıyla bütün olup yaşamı boyunca çabalamak, milletine bu tutkuyu aşlamak, son nefesine kadar “İstiklal” diye haykırmak.

Mehmet Akif: Vatan, millet, İslam sevdalısı bir yürek. Vatan aşkını kalbine gömüp sürgünlerde geçirilen bir hayat. Özlemi kalbinden büyük, davası ise her şeyden önce bir şair. Hayatı zorluklarla geçmesine, sırtında giyecek paltosu olmamasına rağmen, para karşılığı marş yazamayan gönül zengini insan. “*Sessiz yaşadım, kim beni nereden bilecektir.*” diyen ama düşüncelerini ilmek ilmek kazıdığı mısralarıyla milletin gönlünde en büyük rütbeyi kazanan ebedi insan.

O, Kurtuluş Savaşı yıllarında inançlı gönlü, imanı, iradesi ile halkının manevi gücü oldu. “Korkma!” diye seslendiği milletine yol gösteren, ışık saçan bir meşale oldu. Mehmet Âkif; zulmü alkışlamayan, zalimi asla sevmeyen, gelenin keyfi için geçmişe sövmeyen, mazlumun sesi, haksızlığın karşısında bükülmez bir bilek, gücünü ecdadından alan korkusuz ruh oldu.

En elim anlarda, savaş zamanında bile geleceğe ümitle bakan, inanç saçan bir çift gözdü o. Çünkü “Asım’ın nesli” dediği nesil, kanının son damlasına kadar savaşıyor ve düşmanının al bayrağı göklerden aşağı çekmesine izin vermeyecekti. Ve bu nesil, Kurtuluş Savaşında, Çanakkale’de, Balkanlarda kendini göstermemiş miydi? Mehmet Âkif, Türk milletinin hürriyet ve istiklal aşkının tercümesi demekti âdeta...

Onun gözünde hürriyet, hür yaşayan bayrağın ve Hakk’a tapan milletin sonuna kadar hakkıydı. Kendisini bir davaya adayan Mehmet Âkif sadece o dönemin değil, fikirleri ve eserleriyle zamanın ötesinde bir insan olmuştu. Uğruna feda edilecek bir can ve kalbinde onunla birlikte atan “her daim ileri” düşünceleriyle veda etmiştir o çok sevdiği ülkesine. Ölümü ve uğurlandığı sonsuz yolculuğu, tıpkı kendi kişiliği gibi mütevazı belki de “İstiklal Marşı” şairi için...

Yazdığı her dizeyle tüm yürekleri yakan, ebediyete ulaşırken ölümsüz olan Âkif, istiklalimizin gür sesi, bizim nefesimiz olmaya devam ediyor. Kaleminden dökülüp satır aralarına gizlenen her bir düşünce, bugün dahi bize yol gösterip, geleceğe umutla bakmamıza sebep oluyor.

Bir dava adamı olmak, bu davaya sahip olmak tam da bu olsa gerek!

Tuna ÜLKER

Altinkum Mesleki Teknik ve Anadolu Lisesi

12/B Sınıfı

SAMSUN

YÜCE DAVANIN YÜCE ŞAİRİ

İnsanlar geçmişten günümüze dava diye adlandırdıkları çıkarları doğrultusunda yaşamaktadır. Ama unuttukları bir şey vardır ki dava çıkar işi değildir. Dava, savunulan düşünce uğruna sevdiklerinden, ait olduğu her şeyden vazgeçmek, bu uğurda canını bile feda etmeyi göze almak demektir. Herkes dava adamı olamaz. Bunun için akıllı, vicdanlı ve her şeyden önce cesaretli olmak gerekir.

Yakın çağımızın en önemli şairi Âkif, savunduğu davası ve şahsiyetli kişiliğiyle gönüllere taht kurmuş bir şairdir. Onun İslam davası kendi nefsinden ve ailesinden önce gelir. Vatan aşkı ve birlik beraberlik duygusu bu dava ile şekillenmiştir. En büyük hedefi, bu vatani içinde bulunduğu gaflet ve dalaletten kurtarmak için yeni nesiller yetiştirmektir. Bu nedendir ki tüm gençleri Asım'ın şahsiyetinde toplamış ve onlara "Asım'ın nesli" diye hitap etmiştir. Vatanını yangınlar içinde görmek, ona acı ve ıstırap veriyordu. Vatanının ihtişamlı geçmişini düşününce vatanın o andaki halinin perişanlığı ve zilleti Mehmet Âkif'i derinden sarsıyordu.

" Işık yok, yolcu yok, ses yok, bütün hilkat kesilmiş lâl...

Bu istiğrâkı tek bir nefha olsun etmiyor ihlâl

Muhîtin hâli "insâniyyet" in timsâlidir, sandım;

Dönüp mâzîye tırmandım, ne hicranlar, neden andım!"

Âkif'in vatan tasavvuru sadece Türk coğrafyasıyla sınırlı değildir. Onun için İslam'ın olduğu her yer vatanıdır. İslam diyarında meydana gelen olaylar sanki kendinden kaynaklanıyormuş gibi vatanını ve milletini benimsemiştir.

"Ne husrandır ki: Şark'ın ben vefâsız, kansız evlâdı,

Serâpâ Garba çiğnettim de çıktım hâk-i ecdâdı!

Hayâlimden geçerken şimdi, fikrim herc ü merc oldu,

SALÂHADDÎN-İ EYYÛBÎ'lerin, FATİH'lerin yurdu."

Hiçbir çıkar düşünmeden milletini düşünmek, onlar için üzölmek ve kanının son damlasına kadar bu uğurda ölmek... Ancak bir fikir adamının yapabileceği şeylerdir bunlar. Bu düşüncelerini

sık sık şiirlerinde de dile getirmiştir. Vatanın selametini ve kurtuluşunu kendine dert edinecek yüceliğe sahip, davasının ulviliğinin bilincinde bir şairdir. Zulmün her türlüsüne karşı dimdik duran bir Müslüman'dır. Hz. Peygamberin “Zulme rıza gösteren (sessiz kalan) dilsiz bir şeytandır.” hadisini kendine şiar etmişçesine şu dizeleri kaleme almıştır:

*“Zulmü alkışlayamam, zalimi asla sevemem;
Gelenin keyfi için geçmişe kalkıp sövemem.
Üçbuçuk soysuzun ardından zağarlık yapamam;
Hele Hak namına haksızlığa ölsem tapamam.
Kanayan bir yara gördüm mü yanar ta ciğerim,
Onu dindirmek için kamçı yerim, çifte yerim!
Adam aldırmada geç git, diyemem aldırırım.
Çiğnerim, çiğnenirim, hakkı tutar kaldırım!”*

Milletin hafızalarında derin izler bırakmış birçok şiir ve sözleri vardır. Bu eserleri birileri tarafından beğenilsin diye yazmıyordu. Amacı düşüncelerini açıklamak, insanları İslam şemsiyesi altında toplamaktı. Zaten Âkif'e göre milliyet, İslamiyet idi. Üstad, Kur'an ve sünnetlere sımsıkı sarılmamız gerektiğini belirtmiş, Müslümanlar arasında tefrikacılığa karşı çıkmıştır. Onun yazdığı dizeler Kuran ve sünnet kaynaklıydı.

*“Doğrudan doğruya Kur'an'dan alıp ilhamı,
Asrın idrakine söyletmeliyiz İslâm'ı.”*

Sarsılmaz dini inancıyla, bağlı olduğu dava ruhunu yazdıklarıyla halka yansıttı. Peygamber yolunda giden ümmetçi bir dava adamıydı. Hz. Peygamberin “Arabın Arap olmayana, Arap olmayanın da Araba üstünlüğü olmadığı gibi kırmızının karaya karanın da kırmızıya üstünlüğü yoktur.” düşüncesini hem eserlerinde hem de sözlerinde defalarca dile getirmiştir;

*“Hani, milliyetin İslâm idi... Kavmiyyet ne!
Sarılıp sımsıkı dursaydın a milliyetine.
Arabın Türke; Lâzın Çerkese, yâhud Kürde;*

*Acemin Çinliye rüchânı mı varmış? Nerde!
Müslümanlık'ta “anâsır” mı olurmuş? Ne gezer!
Fikr-i kavmiyyeti tel'în ediyor Peygamber.”*

Bu mısralardan da anlaşılıyor ki Mehmet Âkif “İslam kardeşliği” inancının birbirlerinden farklı birçok milleti bir araya getirdiğini, ırka dayalı milliyetçilik düşüncesinin kardeşliği yıkacağını ve Müslüman toplumunu paramparça edeceğini ifade etmiştir.

Davası uğruna maddi manevi zorluk çekti ama hiçbir zaman yılmadı. Hatta her seferinde bağlılığı artarak dimdik ayakta durmayı başardı. Vatani için vatansız kaldı ama İslamsız bir dünya asla düşünmedi. Bu nedenle onca ülke arasında Mısır'a gitmeyi tercih etti. Arnavut kökenli olmasına rağmen yaşanan olaylara İslamî açıdan bakıyor ve bunları dizelerine yansıtıyordu.

*“Arnavutluk” ne demek? Var mı şeriatte yeri?
Küfr olur, başka değil, kavmini sürmek ileri!”*

Halkın İslam çatısı altında parçalanmaz bir bütün olmasını istedi hep. Onun için dili, ırkı ne olursa olsun yeter ki birlik beraberlik olsun. Bir başka şiirinde de halkın bir olması gerektiğini bu birliğin de iman gücüyle sağlanabileceğini aktarmıştır.

*“Değil mi cephemizin sinesinde iman bir;
Sevinme bir, acı bir, gaye aynı, vicdan bir;”*

Vatani ve milleti için her şeyi yapmaya hazırdı o. Hem de hiçbir menfaat beklemeden. Millî Marşı'mızı yazma yarışına katılmasının sebebi bu değil miydi? O kadar maddi sıkıntı çekmesine rağmen öyle büyük bir ödülü bile elinin tersiyle itmesi, sadakatini ve davasına bağlılığını kanıtlamaya yeterliydi. Vatani ve milletini makam, mevki, mal, mülk uğruna satmadı. Yeni neslin de böyle olmasını temenni ediyor ve bu sözleri yazıyordu:

*“Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır, atanı:
Verme, dünyaları alsan da, bu cennet vatani.”*

En büyük mirası milletin ortak malı olan İstiklal Marşı'dır. Bu ülkenin kimliği değerindeki marşımızın, millî mücadele döneminin aynası olma ve Üstad'ın kendi içinde dalgalanan duygularını

ifade etmede büyük rolü vardır. Vatanımızın bağımsızlık sembolüdür İstiklal Marşı. Yüz binlerce kişinin bu dava uğruna kendini feda ettiğini, millî mücadele döneminde vazgeçmenin olmadığını dile getiren Üstad, sadece kendi düşüncelerine değil çok sevdiği halkın duygularına da tercümanlık yapıyordu o satırlarda. Öyle içtendi ki o satırlar, her okuyuşta efsaneyi hatırlıyor bu gönüller. Vatanı için savaşan bu milleti, hiçbir şair daha iyi tasvir edemezdi. Sözleri hakikatin ta kendisiydi.

“Hayır, hayal ile yoktur benim alışverişim...

İnan ki: Her ne demişsem görüp de söylemişim.”

sözlerini söz olsun, edebiyat olsun diye yazmıyordu. Düşüncelerini açıkça dile getirmek ve halka gerçekleri anlatmaktı tek gayesi.

“Şudur cihanda benim en beğendiğim meslek:

Sözüm odun gibi olsun; hakikat olsun tek!”

Bağrı yanık bir adam, milletine tercüman olan bir şair, yeni nesli anlatan bir fikir adamı, İslam'ı kalben yaşayan bir Müslüman... Birçok kimliği vardı Âkif'in, hepsi birbirinden değerli. Attığı her adım İslam izi, yazdığı her dize Müslüman sözüydü. Şüphe yoktur ki onun hayatını anlatmaya ne kalemler ne de sayfalar yeter. Onun düşüncelerini anlamak için millî sesin yankısı niteliğindeki dizelerini okumamız kâfidir.

Fatma AYZ

Kurtalan Anadolu Lisesi

11/A Sınıfı

İNSANCA YAŞAMANIN, İNSAN ÖRNEĞİ MEHMET AKİF ERSOY

Aziz milletin karamsarlıkları, derin umut kırıklıkları karşısında ayaklanan, dimdik duran bir adam, Mehmet Âkif Ersoy. Şairliği reddeden büyük şair. Kalbindeki derin hüznü rağmen muhteşem dizelerinle tebessüm ediyorsun bizlere. Neşe ve hüznün arasında gidip gelmelerimiz bundan.

Allah bu millete birdaha İstiklal Marşı yazdırmasın diyen aziz insan. Göklerdeher dalgalanışında varlığımızı bütün dünyaya ilan eden bayrağımızın rüzgârda çıkardığı seslere uyararak, hep bir ağızdan söylediğimiz, söylerken yüreklerin titrediği İstiklal Marş'ımız, senin en büyük armağanındır bu vatana.

Okudukça hayranlık, daldıkça şükran duyuyoruz bu ülke için yaptıklarına. Senin hikâyende kendimizi unutuyoruz. Kendi dertlerimizden ve tasalarımızdan utanıyoruz. Senin hikâyende, seninle birlikte dertleniyoruz. Ve geride bıraktıklarına gönülden sahip çıkıyoruz. Çünkü senin emanet ettiğin herşey bu neslin emanetiydi artık ve hiç kaybolmayacaktı, susmayacaktı sesi; ülkenin semalarında al bayrak dalgalandıkça.

Gözlerini kapatıp kalbinden ağlıyordu. Kendisini unutup, nefsini uyutup, Rahman'da arıyordu saadeti. Kötü şartlar altında yaşamış, en kötü muamelelere maruz kalmış olsa da kendisini yoktan var eden Var'ı ve Bir'i hatırlıyordu. Hakk'a gönül veren haksız olur muydu hiç? İşte, "*Hakkıdır Hakk'a tapan milletimin istiklal!*" diyen Mehmet Âkif de hakikatin habercisiydi.

Yalnızlığın sesi bize seni hatırlatıyordu. Sözlerini fısıldıyorlardı kulaklarımıza. "*Sahipsiz bir vatanın batması haktır. Sen sahip olursan bu vatan batmayacaktır.*" Dilinden dökülen her bir kelime bizi daha da bağlıyor millî değerlerimize, toprağımıza ve bayrağımıza. Daha da güçleniyoruz sözlerinle. Kimlerin torunları olduğumuzu hatırlıyoruz şiirlerinde.

Dışı değil içi zengin adamın adamlığına hayran kalınıyordu. İstiklal Marşı'nı yazacağı gece kalem bulamadığı için tırnaklarıyla duvara kazıyan Mehmet Âkif'in adamlığına. Zenginlik onun için

hiçbirşeydi. Paraya tutsak olan insanlardan değildi çünkü. Yarışmaya katıldığında üzerindeki paltosu bile ona ait değildi. Kendisini parayla büyütüyor, paraya bağlanmıyordu çünkü. Kabir de dar değil miydi? Orayı genişleten iman güce değil de neydi? Biliyordu. Bu yüzden fakirliği bile övünç kabul eden asil bir insandı o!

Para olmadan da geriye büyük eserler bırakılabiliyordu işte; ilelebet yaşayacak değerde mana yüklü sözler ve hiç solmayacak yürek gülüşleri. O paraya değer veren bir şahsiyet olsaydı eğer, kendi emeğiyle yazdığı İstiklal Marşı'nda verilen ödülü alır, ömrü boyunca rahat bir hayat yaşardı.

Vatanın her karışını ele alarak şiirler, sözler yazan 'vatan şairinin öz yurdunda yabancı gibi yaşaması ne kötü? Düşmanlar tarafından halkına yapılan eziyetler sırasında "tükürün yüzüne bu medeniyetin" diyen bir halk aşığının geri kafalı adam suçlamasına maruz kalmış olması ne acı? Milletine düşkün, milletin aleyhine tek bir kelime kullanmayan aziz şairimiz, milletince bu muameleye nasıl reva görülür?

Neden yaşarken anlaşılmamıştı? Neden kimse anlamamıştı onu? Millî şairimiz, Kur'an şairimiz Mehmet Âkif, yaptığı onca şeye rağmen anlaşılmamıştı yaşarken. Bu vatana hizmet eden değerli insanların, değerli şahsiyetlerin kaderinde vardısanki bu. İnsansonradan anlıyordu bu farkındalığı. Koca bir hayatı anlaşılmak pahasına yaşamıştı.

Mehmet Âkif'in hayatı, eserlerinden çok daha muhteşem bir şiirdi. Onun kaleminde hayat, sözlerinde koskoca bir yaşanmışlık vardı. Ama anlaşılmıyordu kendisi. Ecdadını bilmeyen kendini bilir miydi? Belki de bu yüzden bilinmiyordu, ulaşılamıyordu. Herkese çok uzaktı. Geçmişine gözlerini kapatanlar yanlarındaki cevheri de göremiyordu. Bakıp da göremeyenlerdi sanırım onlar. Ama unutmamalı ki şairleri haykırmayan bir millet, sevdikleri toprak olmuş öksüz bir çocuk gibidir. Derdini dermanlarıyla avutan, sevdikleri için, vatani için kederi yudum yudum yutan bir şahıs, bir şairdi. İnsanca yaşamının insan örneği idi o!

Vatanına uzakta olabilirdi belki. Ama kalbi öz yurdunda atıyordu. Bu yüzden onun için yazmak kavuşmaktı sanki hayallerine kısa süre; son cümlenin noktasını koyuncaya kadar! Her kelimesi bir kurşundu düşmana Mehmet Âkif'in.

Mehmet Âkif olmak, Asımın neslinden olmak kolay mıydı? *“Ey göklerin emriyle eli nasırlı kalem / Hiçbir kelam senin gibi çağlayamaz muhterem”* övgüsüne erişmek kolay mıydı? Haklımın yanında, haksızlığın daima karşısında olan candan bir dosttu o! Şimdi şöyle bir baktığımızda Mehmet Âkif gibi kaç dostumuz var acaba? Âkif de biliyordu dostunun kim olduğunu. Dostunun dosta giden yololduğunu. Dostunun ona nasıl yâr olduğunu.

Sessiz yaşadım kim beni nereden bilecektir demiştin. Oysa biz seni hiç unutmadık aziz, asil insan. Her korkma deyişlerde akla geliyorsun. Bunun bize verdiğin birinci öğüdün olduğunu biliyoruz. Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmasın dedin, yüzlerce âmin yükseldi dudaklardan ve hâlâ da yükseliyor. Bu bayrak göklerde dalgalandıkça yükselmeye de devam edecek. Senin değerini anlamadılar belki. Çektiğin sıkıntılar, yaşadığın hüznler kalplerimizi titretti. Ama canımızı en çok yakan; yaşatılmadığın ülkende nasıl bir avuç toprağa gömdüler seni.

Oysa imanın hepsini alacak değerdeyken...

Gizem UYANIK

Gerze Anadolu İmam Hatip Lisesi

11/B Sınıfı

ASIM'IN NESLİ DİYOR Kİ

Ey yüreğinde merhamet pınarları çağlayan! Ey, Kırım, Bursa, Çanakkale ve Anadolu'nun perişanlığına ağlayan! Ey, vicdanlı sineleri şiirleriyle dağlayan! Kur'an âşığı, halk sevdalısı millet sevdalısı büyük şair... Ey, sessiz yaşadığı hâlde bütün cihana sesini duyuran bahtiyar! Seni kuru kuruya anlatmanın bir anlam ifade etmediğini biliyoruz... Sen bizim şan ve şerefle dolu tarihimizi, umutla baktığımız geleceğimizi, uğruna canımızı hiç düşünmeden seve seve verdiğimiz istiklalimizi ifade ediyor, Türk milletinin zaferini, yüceliğini ve bayrağımızın kutsallığını en güzel duygularla anlatıyor, umut olup yüreklere doluyordun...

Sen ki bir asra yaklaşan bir zaman önce kapanmaya yüz tutmuş bir devrin derin sancaklarına, yitirilen manevi mirasın ortaya çıkardığı burukluklara, halkın içine düştüğü yoksulluk dertlerine rağmen girişilen savaşlarda asla ümidini yitirmiyor, herkese bu ümidi aşılyordun... Sen ki her şeye rağmen İslamiyet'e bağlılığının yanında sahip olduğu millî duygularla hareket etmekten vazgeçmiyor, devrin vicdanını oluşturuyordun...

Sen olmasan Çanakkale ve millî mücadelemiz zihinlerimizde bu kadar canlı kalabilir miydi? Sen olmasan millî mücadelemizi bu kadar hissedebilir miydik? Sen ve senin şiirlerin olmasa yüceler yücesinin kutlu ayeti ile zaferin bizim olduğunu müjdeleyebilir miydik?

Sen ki iyilik yapamadığın zamanlarda bile "Ya hamiyetsiz olaydım, ya param olsa idi" diyerek hayıflanıyordun. Oysa bizler yoksulu, yetimi, kimsesizi düşünmek şöyle dursun, sefer tası misali sıkıştığımız apartmanlarda bitişik komşumuzun ne hâlde olduğunu bile düşünemez hâle geldik. Gönüllerimiz daraldıkça daraldı... İnsanların kaç yüzlü olduğunu sayamadığımız bu yalan çağda senin gibi sözünün eri insanlara ne çok ihtiyacımız var...

Sen çağının tanığı ve vicdanı olan hilale âşık bir vatan şairi, söylemi ile eylemi örtüşen, sözleri ile gözleri aynı şeyi ifade eden millî mücadelemizi yöneten gazi meclisinin üyesi kahraman bir mil-

letvekili, milletimizin var olma mücadelesine katılmış bir vatanperver, toplumun değerleriyle kendi ahlakını bütünleştirmiş geniş ufuklu bir aydın değil misin? Vatanın fırtınalı günlerinde herkesin telaşa kapılıp ümitsizliğe düştüğü anlarda insanların yüreklerine sancaklarını diken sen değil misin?

Fikirlerinden dönmeyi Allah'a isyan ve millete hakaret sayan, istiklal gayesi uğrunda çalışan, dört lisanı edebiyatıyla bilen ancak Türk olarak yazan, Türk olarak düşünen, Türk olarak yaşayan, Türk olarak ölen sen değil misin?

Sen ki her zaman kendinden önce milletimizin derdini dile getirmiş, doğru bildiğin yolda dirayetle ilerlemesini bilmiştin... Sen ki bir milletin var oluşunu dünyaya tekrar kanıtlayan, paltosu olmadığı için arkadaşlarından ödünç palto alıp dışarı çıktığı hâlde marş için verilen ödülü tereddütsüz geri çevirebilen Hakk'ın ve halkın sesi...

Tüm bunlar senin kişiliğinle ilgili ayrıntılar elbette. Ama seni anlamak, senin gibi düşünebilmeyi başarabilmekle mümkün olabilir. Yaşamın boyunca tam anlamıyla milletin şairi olmuş, kendini arka planda tutmuş, inandığın doğrular uğruna dik durabilmiştin sen... Senin özlemini sahiplenmekle sana olan borcumuzu ödeyebilmenin ilk adımını bizler de atmış sayılırız. Senin özlediğin günler; bu günler ve özlediğin Asım nesli neden bizler olmayalım...

Şimdi yaşattığın ve verdiğin değerlerin birini bile alsak ne mutlu bize, senden öyle bir şey öğrendik ki; *“Cehennem de olsa gelen, göğsümüzde söndürürüz. / Bu yol ki Hak yoludur dönmek bilmez yürürüz.”*

FatmaARSLAN

Sivas Atatürk Anadolu Lisesi

12/ F Sınıfı

HÜRRİYET ÂŞIĞI ÂKİF

Ey alaca karanlıkta Çobanyıldızı gibi parlayan, yüreğimizin kara, bağrımızın yara, ellerimizin matem zinciri ile bağlandığı gecelere kızıl bir güneş gibi doğan umut, milletimin şanlı mazisini sana nasıl fisıldadığını anlat dünyama. Battığını bile bile yine de ayak direnen bir kimse gibi yokluğun varlığını sindir ruhuma. Sindir ki, bileyim ne der ecdat uğruna savaşılan bayrağımın bu yadigâr torununa...

Cumhuriyetimizin öncüsüdür Çanakkale. Hiç tanımadıkları, bu toprakların yeni sahiplerine inandıklarını teslim etmeye yürüyenlerin, toprağa ölümün ekildiği, bir metrekarede 6.000 merminin yer bulduğu, vahşet günlerin o cesur erlerindir. Bu kutsal topraklarla aramızdaki bağ da böyle yoğun olmalı ki milletimizde onurumuzda ebediyetle yer bulsun. Yürekten sızan, akıldan geçen ne varsa kalemine hapseden ecdat Mehmet Âkif toprağında rahat uyusun.

Millî mücadele dönemi ölüm ile yaşam arasındaki ince çizginin, esen rüzgâr gibi yüzü yalayan bir surete büründüğü, kutsal vatan topraklarının, ay yıldızlı bayrağın, mukaddes kitabın tehdide maruz kaldığı, Osmanlı Devleti'nin can çektiği, Müslüman topluluklarının da bağımsızlık savaşları vererek birleşik hayattan kopuk ulus-kimlik niteliğine büründükleri bir dönemdi. Tüm donanımıyla hücumu hazır bekleyen düşman askerlerine karşın, ulu milletimiz kanına nakış nakış işlediği birlik olma bilincini, cepheye askeriyle göndermişti. Kaşgarlı Mahmut, “Bu milletin adını bizzat Tanrı verdi” demişti

Sanki ecdadın,

“Sana dar gelmeyecek makberi kimler kazsın

Gömelim gel seni tarihe desem sığmazsın!”

dizelerini önceden işitti de bu dizeleri yazdırabilecek milletimi hissetti. Çünkü bu savaş sadece İtilaf devletleri ile “Hasta Adam”ın savaşı değil; ham hayaller ile biçare hakikatlerin; tanrılaştırılmış mad-

de ile Tanrı'ya iman eden gönüllerin; gurura kapılmış mahmuzlu çizmeler ile altı delik Yemenlilerin de savaşı idi. Sabır süvarisi Türk, Kürt, Laz, Çerkez erleri savaşın silahla değil, tek vatan tek millet bilinci ile kazanılabileceğini, Mehmet Âkif'in şairi olduğu "İstiklal Marşı"ımız ile tarih sayfalarına kaydettirdi.

Köşe bucağın çılgınlıkla iniltiyle sarsıldığı, o zor zamanları, tam yüreğinde hissedip gözyaşları ile dile getiren vicdan sahibi büyük şair, hürriyetimizin can çekiştiği Kurtuluş Savaşı günlerinin canlı şahididir. Türk'ün şerefi, milletin Âkif'idir.

İstiklâl Marşı... Her kelimesi ıssız bir çölde, susuzluktan bedbaht olmuş, olanca isteğiyle su bekleyen garip gibi hürriyet özleyen bir milletin nefesinde yer bulan bayrak âşığı.

*"Hakkıdır hür yaşamış bayrağımın hürriyet,
Hakkıdır Hakk'a tapan milletimin İstiklâl."*

"Ey şehit oğlu şehit!" söyleminin sahibi, milletin gönül şairi, istiklal ve bağımsızlık âşığı Âkif, baharı müjdeleyen badem çiçekleri gibi bir şiir olarak kalacaksın milletin gönlünde.

Merve KAYA

Mehmet Güneş Sosyal Bilimler Lisesi

11/C Sınıfı

BÜYÜK ÜSTÂD VE ŞAHESERİMİZ

Sözlerime, okurken insanı etkisi altına alabilen ve derin bir yolculuğa çıkarabilen büyük bir şaheserin büyük mimarı doğru Mehmet Âkif Ersoy'u anmakla başlamak istiyorum.

Bir milleti, millet yapan en önemli etkenlerden biri de millî değerlerimizdir. İstiklâl Marşı milletimizi temsil eden en güzel ve en değerli millî değerimiz arasındadır. Millî değerlerimize sahip çıkmak ve onları korumak, başlıca görevlerimiz arasında sayılmalıdır.

Çok iyi hatırlıyorum. Ben daha ilkokuldayken sınıf öğretmenimiz bizlere İstiklal Marşı'nın her mısrasının ne anlatmak istediğini teker teker anlatmış ve bizler de kendi aramızda tartışmıştık.

İstiklâl Marşı çok farklı bir yapıttı. İnsanları derin etkisi altına alabildiği gibi aynı zamanda çok derin duygularla yazıldığı da çok net belli oluyor. Şu yaşıma kadar sayısız kitaplar ve şiirler okudum fakat daha önce hiç bu kadar anlamlı bir esere rastlamadım ve rastlayacağımı da düşünmüyorum. Hocalarım bana her zaman der ki; “Bir eserin hangi dönemde yazıldığı önemli değildir; önemli olan eserin etkisini kaybetmeyip her dönemde aynı etkiyi gösterebiliyor olmasıdır.”

Bu söz beni derinden etkiler ve bu derin duygu, bende ardından hayata böyle bir eser bırakma isteği uyandırır ve bilirim ki bu söz fakat düşünüyorum da bu sözün en güzel örneği hiç şüphesiz İstiklal Marşı'mızın gerçekten muhteşem bir şah eser olduğunu kanıtlamaktır.

Özellikle şunu da belirtmek istiyorum ki benim bu hayatta kendime örnek aldığım Üstad olarak kabul ettiğim ve tanışmıyor olsam bile hocam diye hitap ettiğim büyük Üstad Mehmet Âkif Ersoy' dur.

Hocam izindeyiz. Gözünüz arkada kalmasın İstiklal Marşı'mız bizlere emanet. Siz mezarınızda rahat uyuyun. İnşallah, Rabb'im bu millete sizin gibi büyük insanlar nasip eder.

Dicle BUDAK

Senan İdin Anadolu Lisesi

10/A Sınıfı

MEŞALESİNİ BIRAKMAYAN ŞAİR

O bizden biri; adı Ragîf, doğumu hicri 1290, ebcet hesabına göre koymuş babası bu ismi. Yanlış telaffuz sanmış eş dost Âkif demiş. Biz ise onu;

*“Canı, cananı, bütün varımı alsın da Huda,
Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda.”*

diyen İstiklal şairi, Burdur milletvekili, dava adamı olarak tanıdık. Umutsuzluğa düşmemesiyle sözünde durmak için kıt kanaat geçindiği evine üç döşek, azıcık aşu olan sofrasına üç tabak fazla koyuşuyla, vatan aşkıyla, imanıyla, kısacası biz onu Mehmet Âkif Ersoy olarak tanıdık.

Tanıdık tanınmasına da bir türlü anlayamadık. İlim irfan dinimizde dedi anlamadık. Kültürümüzü korumalıyız, yozlaşmamalıyız ancak böyle medeni bir toplum olabiliriz dedi, umursamadık. “Biz edebiyatın vatani olduğuna iman edenlerdeniz. O sebepten hiçbir milletin edebiyatını memleketimize mal etmek istemeyiz.” nasıl bize ait olmayan bir elbise üzerimize uymazsa başka milletlerin edebiyatı da dilimize kültürümüze uymaz yakışmaz dedi, dinlemedik. Biz koca bir memleket; aydın, düşünen, üreten insanına bir türlü sahip çıkamadık. Nerede, ne vakit öldü Mehmet Âkif var mıdır bileneğimiz, cenazesine gitti hangimiz? Aklımıza gelir mi Âkif, İstiklal Marşının kabul yılı dönümünden başka?

Her zamanki gibi yine ezberledik; “İstiklal Marşı Türkiye Cumhuriyetinin bağımsızlık marşudur, Mehmet Âkif Ersoy yazmıştır.” diye. Sadece ezberlettiler bize İstiklal Marşı’mızın iki kıtası ile Mehmet Âkif gibi “Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırtmasın!” diyecek kadar Türk milletinin bağımsızlığının nelere mal olduğunun bilincinde bir şairimizin adını. Öğrenmedik, anlamadık, anlamak için çaba gerekirdi, göstermedik. Biz bir türlü Asım nesli olmadık. Kendi ateşimizi kendimiz yakamadık, meşaleyi tutamadık, hep bir kıvılcım bekledik. Tamam, bizim de yüreğimiz vatan aşkıyla doluydu, istiklalimiz için hürriyetimiz için can vermeye; milletin çıkarlarını kendi çıkar-

larımızdan hatta hayatımızdan üstün tutmaya hazırдық ama Asım kadar cesur olmadık. Ne Mehmet Âkif'i ne Asım'ı toplumda hak ettiği yere koyamadık.

Zulüm bizden olmayana yapılıyorsa sesimizi çıkartmadık, zalimi baş tacı ettik. Geçmişimizi birilerinin bireysel çıkarları uğruna unuttuk. Koyun olduk boynumuzu kesmesinler diye kim nereye çekiştirirse gittik. Düşenin elinden tutmadık, güçlü kimse ona alkış tuttuk.

Edebiyatımızın güçlü kalemi bize:

“Yumuşak başlı isem, kim dedi uysal koyunum?

Kesilir belki, fakat çekmeye gelmez boynum.

Kanayan bir yara gördüm mü kanar ta ciğerim.

Onu dindirmek için kamçı yerim, çifte yerim.”

diye anlattı Asım'ı. Biz yine anlayamadık, zalimin zulmüne silah diye kalemini, kelamını doğrultan Âkif'i. Takdir edemedik cesaretini. Kurtuluş mücadelesinde de kalemiyle, cesaretiyle ön saflardaydı Mehmet Âkif. Savaşın ortasındaki bir memleketin aydınlığa ulaşması için ışık yakanlara meşale tutanlara ihtiyacı vardır karanlığı betimleyenlere sanat için sanat deyip kabuğuna saklananlara değil. Mehmet Âkif ise toplumu için kullandı sanatını, eli yansa dahi bırakmadı meşalesini. Kurtuluş müca-
delesinin en büyük destekçilerinden oldu sonradan. Savaşta yer almasa da:

“Şu boğaz harbi nedir? Var mı dünyada eşi?

En kesif orduların yükseliyordu dördü beşi.”

mısrarlarıyla anlattı Çanakkale'de yaşanan dramı.

Milletinden vazgeçemeyen bir dava adamı oluşunun yanında Türk milletinin de vazgeçemeyeceği kadar değerli bir sanat adamıydı. Vatan toprağı, milleti, bayrağı onun için her şeydi. Kâğıt bulamazdı da; bir sevgiliye söyleyecekmiş gibi aniden aklına gelen satırlarla süslerdi duvarlarını, unutmamak için o harika mısraları. Türk milletine mal olmuş bir edebiyatçı, dava ve siyaset adamı; yaşamının sonuna kadar devletinin bekasını ve refahını düşünmüş bu yolda savaşmış ve bir an için

bile umutsuzluğa düşmemiş: “Atiyi karanlık görerek azmi bırakmak./Alçak bir ölüm varsa eminim, budur ancak.” demiş olan Mehmet Âkif Ersoy’u anlamak, Asım nesli olmak zor değildir. Hepimizin içinde var olan vatan aşkı buna yetecektir. Yeter ki cesur olalım, boyun eğmeyip, haykıralım:

*“Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
Kükremiş sel gibiyim: Bendimi çiğner, aşarım;
Yırtarım dağları, enginlere sığmam taşarım.*

Rabia DANIŞMAN

Tekirdağ Güzel Sanatlar Lisesi

12/B Sınıfı

İSTİKLALE ÂŞIK BİR RUH

Bir Mehmet, yüreğini gözlerinde taşıyan... İliklerine kadar vatanı solumuş, milletini dinine sarıp sarmalayan o koca şair... İstanbul'un buğulu mavisinden kopup gelen bir ilkbahar rüzgârı... Bir Mehmet, varını yoğunu bastığı toprağa harcayan, davasına boyun eğmeden mertçe savununan... Bir Mehmet, on kıta boyunca yemeden içmeden vatan diye haykıran...

Kim yaşayabilir ki onu tam olarak? Mısralarının gizlediği vatan kokusunu kim hissedebilir? Kardeşlerinin kanıyla sulanmış toprakları şiirleriyle konuşturan Mehmet'i kim anlayabilir? Dilinde Allah, zihninde millet, elinde kalem oldukça sessiz kalabilir mi Türk evladı? Peygamberine sırtını dayamış bir şairi nasıl olurda küçümseyebilir düşman?

Kim unutmuş Âkif'i söyleyin? Unutulur mu o asırlık çınar? Yılları üstüne sindirmiş bir "İstiklal Marşı" bırakmışken bize... Üstüne toprak atıp da bitti denilebilir mi? Âkif, bu hırçın duygularına yenik düşen birkaç satır dizer, vatan mı anlattığı dedirtip. Yalvarışlarına bir avuç asker bırakır semaya kalkan eller şiirlerine dökülsün diye.

Söz verir, namus bilir İslam'dır onun için savaşta kullanılan top tüfek. Mehmet Âkif, bir milletin sonsuzluğa uzanmış simgesi, Ankara'da, Tacettin'de duvarlara çizilmiş bir sevda... Topraklarında haksızlığa, hainliğe kafa tutan bir yiğit... Mehmet Âkif, gecesine gündüzüne katan fakirliğini iki cihan servetine çeviren bir gönül insanı... İçini dışı bilen, dışını içi yapan bir dava adamı... Mehmet Âkif Ersoy zulmün ve esaretin pençesinde kavrulan aziz milletin, umut vaat eden ışığı...

Bir Mehmet, canını dişine takmış, Şehitlerinin vefalı eri... Bir devrin başladığı bir ateşin körüklendiği, her mısranın alev alev TÜRK'ÜM diye yandığı, Pengamberine ümit bağlayan başını secededen kaldırmayıp kurtuluş yalvarışları döken büyük millî şair... Bir Mehmet bir Âkif bir vatan hikâyesi... İstanbul'dan doğup Anadolu'yu aydınlatan şahadet güneşi... Sevginin de aşkın da anlam-

sız kaldığı sözün bittiği tek nokta: Âkif Şiirleri... Bir MEHMET AKİF ERSOY unutulmayacak tüm duyguların adı...

Dualarımız seninle,nur içinde yat...

Sevgi KARA

Gazi Osman Paşa Lisesi

11/E Sınıfı

LA TAHZEN

Yıllar önce bir yıldız kaymıştı yurdumun semalarından, birkaç genç ağlıyordu ardından. Kim gecelerine ışık saçacaktı artık? Kim yol gösterecekti? Kim korkma, diye haykırıp o zifiri gecede yollarına ışık düşürecekti? Arka saflardan bir hıçkırık sesi... Ta yetmiş nesil sonrasında... Asım'ın nesli...

“Sessiz yaşadım kim, beni nerden bilecektir?” demişti semalara veda ederken. Ama unutmuştu karanlık gecelerde ışık düşürdüğü pencereleri... Kimselerin haberi yok koca istiklal şairi üç beş kişinin önünde musallada... Derken bir bayrak örtülüyor tabutuna... Önce bir avuç üniversiteli sonra yüzlercesi... Evet, Âkif yetiştirmek istediği, ahde vefa bilir neslin omuzlarında... Cennetin yolunda... Vatan için, mazlum ve masum canlar için, âlem-i İslam'ın birliği için atan kalbi daha fazla dayanamamıştı zemherinin ayazında. Teslim etmişti vuslatla haşrolan bedenini, dizelerinde haykırdığı canana.

Takvimler 1936'yı gösteriyordu ve bu defa cennet vatanın toprakları bağrına basıyordu Âkif'i. O gün mezarı başında -bugün şurada- gözü yaşlı dua eden Asımlar için terekesinde zulme başkaldıran dizeler, vasiyetinde âlem-i İslam'ın birliği ve dirilişi... İstiklâl Marşı ki bu büyük dirilişin eşsiz bildirisi...

İşte; sarıl kardeşim vasiyetine, sahip çık mirasına ki o günlerin bu günlerden farkı yok. Yanı başımızda Irak, Suriye, Mısır, Libya... Ta ötelerde Myanmar Doğu Türkistan...“Ben böyle bakıp durmayacaktım, dili bağlı, İslam'ı uyandırmak için haykıracaktım.” demişti Âkif; gözlerinin uykuya küstüğü, fecirde güneşin doğmadığı günlerde. Ama yine de aciz görüyordu kendini, fecirde güneşi doğurtmak için. Geç değildi yine de İslam'ın beşiği gönüllerdi, gönülleri uyandırmak gerekti önce. Kubbelerde yankılandı sesi Âkif'in ama İslam öyle derin uykudaydı ki, artık yankı bulagelmiyordu gönüllerde. Fecrin ufka sarıldığı bir gün “Umar mıydın?” diye haykırdı dört duvar arasından.“*Mabet-*

ler, ibadetler yetim olsun? Ezanlar arkasından ağlasın bir nesl-i me'yusun?" görüyorsun işte değişmemiş hiçbir şey o günden bugüne.

Çok değil yaklaşık 100 yıl önce bugün nasıl ki Âkif'in idam ettiği umutlarını Köse İmam'ın oğlu yeniden canlandırdı. Çünkü o; manevi gücü yüksek, ahlaklı, namuslu, adil bir gençti. O, büyük harbin, büyük kahramanıydı... Tıpkı kendisi gibi büyük bir kahraman... Âkif'in kahramanlığı mesleğinden vazgeçip davasının peşinden koştuğu, Garp'ın çelik zırhını delecek imanı gönüllerde tutuşturmak için, kubbeleri sesiyle inlettiği gün başladı. Haykırıyordu tüm cihana, cephedeki Asım'a yahut İslam âleminin zulüm altında ezilen her evladına: *"Korkma! Cehennem olsa gelen göğsümüzde söndürürüz, bu yol Hak yoludur, dönme bilmeyiz yürürüz!"* Çok geçmeden Ankara'ya kadar ulaştı sesi Âkif'in, büyük harbin büyük kahramanı Mustafa Kemal Paşa'ya kadar... O gün Ankara'ya ulaşan ses bugün Bağdat'a, Kerkük'e, Musul'a, Şam'a, Halep'e, Kahire'ye... Neden ulaşsın? Bu sesi yeni Mustafa Kemaller neden duymasın?

Balıkesir, Fatih, Zağanos ve yurdun bilmem hangi kürsüsü derken sonunda mecliste duyuluyor Âkif'in kutlu davasının emsalsiz sesi Hamdullah Suphi'nin sesinden... Tacettin Dergâhının duvarlarına kazınan şiir, artık yurdun bütün duvarlarına neşrediliyor. Ve tüm vekiller ayakta alkışlıyor, zaferi Âkif'in satırlarında kazanmışçasına... Zaten hangi Türk'ün yüreği çarpmaz ki Âkif'in satırlarında... O her şiirini ruhunun vahyine kulak vererek yazmış, sanattan çok sancağı düşünmüştü. Asımlar cephe; o, dizelerinde ter dökmüş, tek dişi kalmış canavar yurdun hacmine ayak basmasın diye Sakarya'da "Allah, Allah!" nidaları zaferle yükselmişti... Rabbim, Sakarya'da yükselen sesi Türkmen Dağı'nda da yankılandırın. Yankılandırın ki Âkif rahat etsin Rahmet-i Rahman'da ve bebekler vurmasın Ege'nin kıyalarına.

Takvimler 1923'ü gösteriyor, ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlal dediği şanlı bayrak bütün dünyada İslam âlemini temsilen dalgalanan bağımsız tek bayrak... İşte o bayrak ki hilali İslam âlemi, yıldızı necip Türk Milleti, rengi "Allahu Ekber!" nidalarıyla savaş meydanını inleten, şaha-

detlerle toprağa düşen kefensiz bedenlerin kanıdır. O bayrak ki Âkif'in her şeyini uğrunda feda ettiği kutlu davasının tek ışığı...

Canı, cananı, bütün varımı alsın da Huda, diyordu Âkif. Biliyordu çünkü kutlu bir dava gütmenin ne bedeller gerektirdiğini. Ankara ayazında paltosuz gezilebilirdi. Ama böyle bir davanın marşı ödül için yazılamazdı. Yiyecek doğru dürüst ekmeği olmayabilirdi ama beş çocuğun üstüne üç çocuk daha eklense de bir dosta verilen sözden dönülemezdi. Evi küçük ama Allah büyüktü. Evet, dava adamı olmak böyle bir şeydi işte. Üstüne bir de böyle bir adamın evladı olmanın sonuçlarına yazgılı sefil ve perişan bir aile.

1936, Mısır Apartmanı'nda böyle adanmış bir hayatın hoyratça yıpratıldığı hasta ve yorgun bir beden terekesinde bütün hüneri samimiyeti olan bir "Safahat" ve kutlu davanın kutlu marşı... Ömrünün hazana durduğu vakit, doğduğu topraklar kucaklıyor onu. O kucakta bir hasta şair sirozla pençeleşmekte. Etrafında öğrenciler, şairler, yazarlar, filozoflar... Yurdumun semalarından bir yıldız daha veda etmeye hazırlanıyor. O da farkındaki durumunun, kendini yas tutan baykuşlara benzetiyor. Geride bir nesil bırakıyor giderken, kendi davasını sürdürecektir, ruhunun iniltisini susturacak yalnız onu görüyor.

La tahzen Suriyeli kardeşim, la tahzen Irak, Filistin, Libya, Myanmar, Türkistan. La tahzen! Ey zulme isyan dizelerinin büyük şairi Âkif la tahzen! Sana söz veriyorum, ben yaşadıkça sahipsiz kalmayacak kutlu davan.

Hacer BAHADIR

Tevfik Serdar Anadolu Lisesi

10 /C Sınıfı

İSTİKLAL ŞAİRİ

“İstiklal Marşı”ımızın şairi olan Mehmet Âkif Ersoy bu toprakların yetiştirdiği nadir şairler arasında yer almaktadır. Mehmet Âkif ERSOY “Vatan Şairi” ve “Millî Şair” unvanları ile anılır.

Kendisi sadece şairlik yapmamış veteriner hekim, öğretmen, vaiz, hafız ve siyasetçi olarak birçok meslek dalında vatanına hizmet etmiştir. Türk şair çevresi tarafından çok sevilmiştir. Çünkü sözünü tutan yardımsever bir insanmış ve bizlerde onu örnek alıyoruz. Kendisindeki vatan sevgisi; asker, ordu sevgisi, din ve iman ile kavrulmuş ve yoğrulmuş olması şiirlerine de yansımaktadır. “Safahat” adlı eseri en büyük çalışması olmuştur. Hayatı boyunca bütün zorluklara rağmen her zaman vatan hasreti ve sevgisi ile dolu olmuştur. Onun içindeki tutkuyu, sevinci, aşkı daha iyi anlayabilmek için şiirlerini okumamız yeterlidir.

Mehmet Âkif ERSOY Çanakkale Savaşlarını görmemiştir. Çünkü o sırada başka bir savaşta vatan için görevdeydi. Buna rağmen milletin millî ruhunu, dini inancı ile öyle güzel tahlil ve tespit etmiştir ki bu inançla “Çanakkale Şehitlerine” isimli şiiri bizler için yazılmıştır. Onun sayesinde biz tıpkı İstiklal Marşı’nda olduğu gibi her bu şiiri okuyuşumuzda yeniden inancımızla diriliriz. Türk şair, her zaman için başı dik olarak şiirlerini yazıp okumuştur.

Bir çocuk düşünelim: Hayatı boyunca karanlıkta aydınlığa gelmemiş ama ne olursa olsun vatani için ilerideki hayatını ve hayatları daha güzel, daha aydınlık bir ortamda olması için hep kendi yolunu aydınlatıp bizlere örnek olmuştur.

Türk şairlerinin öyle sıkıntılı, öyle yoksul günler geçiriyor olmasına rağmen her zaman için şiirlerini korkusuzca içinden geldiği gibi yazmasını Allah’a olan güveninin çok sağlam olmasına bağlayabiliriz. Her zaman onu örnek alacağız.

Sakine AKYOL
Pertek Anadolu İmam Hatip Lisesi
10/A Sınıfı

“İSTİKLAL MARŞI” MIZ

“İstiklal Marşı”ımız Türkiye Cumhuriyeti Devletinin millî marşıdır. Ülkemizin iz bırakmış şairlerinden olan Mehmet Âkif ERSOY tarafından kaleme alınan bu marş, vatan mücadelemizin en güzel ifadesidir. Çanakkale, destan yazaran Türk milletinin kahramanlığının dile gelişidir. Vatan sevgisinin dilsel ifadesidir.

Yeni kurulan Türk devletinin bir marşa ihtiyacı vardı. Mehmet Âkif ‘in yazdığı marş 21 Mart 1921’de İstiklal Marşı’ımız olarak TBMM’de kabul edilmiştir. İstiklal Marşımız bağımsızlığımızın bir sembolüdür. Bu vatanın her karışına şehitlerimizin, ceddimizin şerefli kanı akmıştır. Eğer şu anda bu topraklara bağımsız, hür bir şekilde ayak basabiliyorsak bunu hem kurtuluş mücadelesinde, hem de bugün de canını, kanını bu vatan uğruna veren kahraman şehitlerimize borçluyuz. Yeri geldiğinde aç susuz mücadele ederek, yeri geldiğinde analarımızın sırtında giden cephaneye ve silahlarla kazanılan bu vatan topraklarının altında daha on beş yaşındaki Mehmetlerden tutun da yetmiş yaşındaki Fatma Ninelerimiz, Yusuf Amcalarımızın naaşı yatıyor. Bundan değil midir ki Mehmet Âkif ERSOY “Düşün Altındaki Binlerce Kefensiz Yatani” der. Vatan aşkıyla, göğsümüzdeki iman gücüyle, nice tüfekleri nice topları nice demirden canavarları parçalamış bir ceddin torunlarıyız. Geçit vermedi düşmana ve yazdı dilden dile dolaşacak öyküsünü Mehmet Âkif.

Mehmet Âkif, Türk milletinin yazdığı kahramanlık destanına şahit oldu ve bu destanı anlattığı İstiklal Marşı’nı kendi eseri olan “Safahat” adlı kitabına dâhil etmeyerek “Bu marş benim değil, Türk milletinin eseridir.” demiştir. Vatan millet aşkıyla yanıp tutuşan Mehmet Âkif’in gönlünden dökülen marşımız bugün biz Türk gençlerini vatan millet aşkıyla dolduruyor, kahraman atalarımızın bu vatani nasıl mücadelelerle kazandıklarını asla unutmamamızı sağlıyor.

Vatan uğrunda verilen mücadeleyi gören Mehmet Âkif ERSOY “Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmazın.” demiştir. Biz, Türk gençlerinin birinci vazifesi de kolay kazanılmayan bu vatani kanımızın son damlasına kadar korumak, onu daima yüceltmek olacaktır.

Nihat TURAN

Kanuni Sultan Süleyman Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

10/B Sınıfı

MİLLÎ MARŞ DOĞUYOR

Hayatın bazı büyük acıları vardır. Sizi öylesine sarsar ki yönünüzü ve yolunuzu yeniden düşünmek durumunda kalırsınız.

Bu büyük acılar karşısında öylesine sarsılan, öylesine çaresizleşen bir adam vardı ki o koca yüreğiyle bu acılara göğüs gerebilecek bir insandı Mehmet Âkif ERSOY. O koca yürekli adamın sergilemiş olduğu örnek davranışları ve halkı derinden etkileyen şiirleri, insanları ruhundan tutup ayağa kaldıran biriydi. O bir millî maneviyat lideriydi. Millî mücadeleyi bireylerin sorumluluk almasına bağlıyordu. “*Sahipsiz vatanın batması haktır, sen sahip çıkarsan bu vatan batmayacaktır*” felsefesini savunuyordu. Kurtuluş mücadelesinin ruhunu dizelerde yaşatan şair Mehmet Âkif ERSOY’dur. Başarısızlığın müttefikleri olan tembelliğe, eğitimsizliğe ve umutsuzluğa açıkça savaş açmıştır. Azimle mücadele etmeyi yücelttiği bir şiirinde kılıçtan keskin sözlerle umutsuzluğa saldırmıştır. İstiklal Marşı’na “Korkma” diye başlamayı tercih etmesiyle de cesareti, özgüveni ve risk almayı vurguladığı da düşünülebilir. Âkif’in karakteristik tarafı, Hak perestliliği ve ömrü boyunca bu ilkeli duruşunu sürdürebilmesidir. Güce göre hizalanan insanların arasında erdemli bir hayatın şövalyesi olmuştur.

Yaşadığı yoksulluklara ve uğradığı haksızlıklara rağmen entelektüel üretimine devam etmiştir. Geçimini sağlamak için yapmak zorunda kaldığı mesleği ile itibar kazanamasa da karakteri, yeteneği ve sosyal mücadelesiyle insanların saygısını kazanıp toplumun kanaat önderi olmuştur. Mehmet Âkif bu yönleriyle başarı peşinde koşan, insanların incelemesi gereken, model alınabilir, güçlü yönleri olan bir isimdir. Verdiği her mantıklı cevap ve düşünceleriyle kendisinin fikirlerini çürütmeye çalışan insanların her defasında alt etmeyi başarabilmiştir. Çok zeki, vatansever ve ileri görüşlü bir insandı. Bunu da bütün dünyayı ayaklandıran ve uyandıran bir marş yazarak ispatlamıştır.

Yazdığı bu marş sayesinde sesini tüm dünyaya duyurmuştur. Fakat âdeta bir millî uyanış simgesi olan bu marş için herhangi bir maddi karşılık almayı kabul etmemiştir. Bu denli ağır başlı, bu

denli fedakâr ve koca yürekli bir adamdır. Yazdıkları sadece bu millî marştan ibaret değildir. Halkı o kadar çok derinden etkileyen ve onlara hitap eden altın değerinde şiirleri vardır ki hepsini içtenlikle ve samimiyetle yazmıştır. Bütün halk öylesine beğeniyordu ki şiirlerini, tek tek Âkif'i tebrik etmeye geliyorlardı. Fakat o hiçbir zaman böbürlenmeyerek, mütevazılığından ödün vermemiş, çok alçak gönüllü bir insandı.

Bizler onu yazdıklarından ötürü millî mücadele şairi olarak bilsek bile keskin ifade yeteneğini espri amacıyla kullandığı zamanlar ve yerler de mutlaka olmuştur. Kısacası Âkif, üstün zekâsıyla her türden yazmayı da başarmıştır.

*“Budur cihanda en beğendiğim meslek;
Sözüm odun gibi olsun, hakikat olsun tek.”*

Beyza DEMİR
Ercişli Emrah Anadolu Lisesi
10/B Sınıfı

ÜLKESİNE ADANMIŞ BİR RUH MEHMET ÂKİF

Her milletin tüm insanlığa armağan ettiği büyük fikir ve dava adamları vardır. Bizim tarihimize damgasını vuran bu büyük şahsiyetlerden birisi, hiç tartışmasız Mehmet Âkif Ersoy'dur. O, bir tevazu abidesi olan kişiliğiyle, millî ve manevî duyguları zirvede yaşamış adanmış bir ruhtur. Onu, şahsiyeti ve eserleriyle doğru tanımak; bugün yaşadığımız sıkıntıları aşmada bize yol gösterecek düşüncelerinden faydalanmak demektir.

İstiklâl mücadelesi uğruna verilen canların, akan kanların, dökülen yaşların sessiz çığlığıydı Mehmet Âkif. Millet bitkin, millet yorgun, millet aczi içindeydi... Ümitsizlik ise zirvedeydi. İşte böyle bir zamanda “Korkma!” diyerek seslendi vatanın her köşesine Mehmet Âkif... O, Rabb'ine teslim olan; İstiklâl Marşı'mızı gür ve imanlı sesiyle korkusuzca haykıran vatansever bir Müslümandı. Her çeşit zulmün karşısında Hak ve hakikatin kısılmayan sesi, bükülmeyen bileği idi. O, hayatındaki en büyük hazinesi izzet-i nefsi olan istiklâl şairiydi. O, Mehmet Âkif Ersoy'du...

Şiirleriyle, konuşmalarıyla her şeyden en önemlisi şahsiyetiyle darmadağın olmuş insanlara kim olduklarını; Asım'ın neslini anlatmak için çıktı yola. Onun davası vatandı, milleti... Onun davası Kur'an'dı, İslam'dı. Onun davası istiklaldı, hürriyetti. “Sahipsiz olan memleketin batması haktır. / Sen sahip olursan bu vatan batmayacaktır.” diyerek Anadolu'yu, vatanımızı, toprağımızı kolay kolay vermeyeceğimizi tüm dünyaya haykırdı.

Nitekim hayatı ve yaşayış tarzı onu diğer tüm şahsiyetlerden farklı kılmıştır. Kan kırmızı renge bürünen vatan toprağı; Âkif'in şiirlerinde yer edinmiştir. Onun eserlerine ve hayatına baktığımızda, bir dava adamı olduğunu görürüz adanmışlık ruhuyla. Dava adamı olmak; gönül verdiği dava uğruna, her şeyi feda etmeye aklını, nefsinin ve ruhunu ikna etmiş olmaktır. Dava adamlığı, kendisini başkalarını yaşatma idealine adanmış, ömrünü vakfetmiş olmaktır. Dava adamı, nefsinin haz ve isteklerinden sıyrılmış bir insandır. Bu yüzden zordur dava adamı olmak. İşte bu zoru hakkıyla başaranıdır.

Mehmet Âkif... Öldüğünde tüm mirası: Birkaç elbise, hiç kullanılmamış bir şapka, bir mavzer tüfeği ve İstiklal Madalyası, birkaç lira, bir saattir.

Âkif i bize diğer bir tarafıyla tanıtan ve sevdiren özelliği ise muhakkak onu davasına bağlayan samimiyeti olmuştur. Aklından, dilinden, kalbinden çıkmayan; vatan, millet, bayrak ve dava aşkını eserlerine büyük bir ustalıkla işlemiştir. Öncüsü olduğu milletini hiçbir zaman unutmamış, aksine daima benliğine katarak çıktığı dava yolculuğunda emin adımlarla yürümüştür. “Erbab-ı fikir ve nazarımız hayalen göklerde uçarlar da, nasib-i nurunu maddeten bağlı bulunduğu topraktan bekleyen şu halkı bir kere olsun hatırına getirmezle” sözüyle anlatmıştır o, mukaddes davasını...

Diğer bir yönden Âkif, millî olanla dinî olanı bulamaç hâline getirerek bize sevdiren, İstiklal mücadelesi için verilen canlara merhem olan bir adamdır. Zaten “Korkma!” diyerek başlamaz mı Âkif İstiklal Marşı’na? Damarlarımızda dolaşan vatan aşkını körükleyen yüce kişiliklerden birisidir O...

O ki gecesini gündüzüne katarak yazdığı marşı parayla satmayıp milletine armağan etmiş; “Allah bir daha bu millete İstiklâl Marşı yazdırmayın” diyerek vatanın bütünlüğünün ve Türk milletinin bağımsızlığının tehlikeye girmemesini istemiştir. Yine milletimizin karanlık günlerinde Âkif kadar gözyaşı döken şairimiz azdır. “*Gel yolcu beraber oturup ağlaşalım / Elemim bir yüreğin karı değil paylaşalım*” diyen Akif, sadece ağlamakla yetinmeyip; on yıldan fazla süren savaşta ümidini kaybeden halkın, yeni bir iman ve heyecanla ayağa kalkmasını; zafere inanmasını sağlamıştır. Bu üstün gayretiyle zaferi görme mutluluğuna eriştiği gibi, yine bu büyük davanın da destanlara dahil olmasını sağlamıştır.

Âkif, fikirleri ve sağlam kişiliğiyle günümüzde bizleri aydınlatmaya devam ediyor. Altmış üç senelik ömrü boyunca bu vatana kazandırdığı değerler bugünümüzü de besleyen, aydınlatan güneş gibidir. Âkif, İstiklal Marşı’nı Safahat’a almayışının sebebini soranlara da, “O benim değil, milletimindir.” cevabını vermiş; milletinin varlığını sanatının daima üstünde tutmuştur. İstiklal Marşı, Ana-

dolu'yu aydınlatan bir kandil görevi görmüştür. İstiklâl Marşı özgürlüğe iman etmiş Türk milletinin bağımsızlık bildirgesidir. Şairinin ruhuyla, milletinin kanıyla beslenmiş olan İstiklal Marşı; bu yüce davanın simgesi; bu davaya gönül vermiş herkesin gönülden duasıdır.

Mehmet Âkif'in paltosundan çıkan bizler; ondan aldığımız ilhamla “Asım'ın nesli” olma yolundayız. Şiirlerinde bahsettiği Asım karakteri gibi geleceğe emin adımlar atarken; aklın ve bilimin rehberliğiyle yarınları ümitle içimizde çoğaltacağız. Safahat'ım “Bir yığın söz ki samimiyeti ancak hüneri” mısrasıyla özetleyen samimiyet abidesi şairin hayatı ve şiirleri önümüzü aydınlatan en güzel model olacaktır.

Ayşenur POLAT

Yalova Anadolu İmam Hatip Lisesi

11/ A Sınıfı

VATAN, DİN VE ÂKİF

Dava adamı demek: Savunduğın dava uğruna her şeyden gerekirse canından vazgeçmek demektir. Dava adamı olmak demek: Güttüğü amaçtan maddi manevi çıkarsız olmak demektir. Dava adamı olmak kabiliyet, cesaret, sabır ve emek ister. Kim o kadar sabırlı olabilir ki değil mi? Ama ona göre değildi. O kim biliyormusunuz İstiklal Marşımızın yazarı Mehmet Âkif Ersoy... Sözde hepimiz onu tanıyoruz değil mi? Ama hangimiz onun düşüncelerini, duygularını, yazdıklarını anlayabildik ki... Anlayamadık. Çünkü onu anlamak için onun yüreği gibi bir yüreğe sahip olmak gerekir, o yürekte ancak kendi ifadesiyle Asım'ın neslinde bulunabilir.

Mehmet Âkif Ersoy için hayatta en önemli, iki şey vardır: Biri dini, diğeri ise vatanı. Dinimiz olan İslâm'ı yaygınlaştırmak için elinden geleni yapmıştır büyük şair. Dini halkın anlayabilmesi ve doğru bir şekilde öğrenmesi için gerçekleri hakikatli bir şekilde anlatmak için çok çaba sarf etmiştir. Kitaplarından Hakk'ın Sesleri'nde de daha çok din üzerinde durmuştur ki bu da onun dinine ne kadar bağlı ve kıymet veren bir insan olduğunun göstergesidir.

Bir taraftan bomba sesleri, diğeri bir taraftan silah sesleri. Derken biri haykırıyor. Onun sesi silah seslerini bastırıyor âdeta “Korkma!” diyor. *“Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak.”*- Halk cesaretleniyor, savaşmaya devam ediyor ellerinden geldiği kadar. Elden en fazla ne gelir. Yurdumuzun dört bir yanını düşmanlar sarmış, bizden can aldıkça dudaklarımızdan feryat ve şahadet cümleleri dökülüyor, onlardan ise büyük kahkahalar. Sonra biri haykırıyor iliklerimize işleyecek kadar, tüyleri ürperiyor herkesin. Ve diyor ki Mehmet Âkif; *“Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım, Hangi çılgın bana zincir vuracakmış şaşarım”* Halk bir kez daha cesaretleniyor. Ve bir kez daha vatanları için düşmana karşı yürüyorlar. Düşmana karşıda denmez ona bilakis vatanı uğruna ölüme yürüyorlar. Ama halk çaresiz, halk yorgun, halk aç, halk susuz. Ayakta durmaya mecalleri kalmayacak kadar bitap. Ve yine haykırıyor Mehmet Âkif: *“Garbın afakını sarmışsa çelik zırhlı duvar,/*

Benim dolu göğsüm gibi serhaddim var.” Ve halk açlığını unutuyor, susuzluğunu unutuyor o anda... Hiç bir şeyleri yok. Sadece iman ve inanç dolu kalpleri ile bir kez daha savaşıyorlar. Ona savaşmak denmez aslında. Kanlarıyla suluyorlar vatanın her toprağını. İşte bu zor günlerde, vatanımız uğruna ortaya canını koyan insanları başta İstiklal Marşı olmak üzere, okuduğu hutbeler ve yazdığı şiirlerle halkımızı cesaretlendiren Mehmet Âkif Ersoy’dur.

Mehmet Âkif Ersoy’un da halkın o zor günlerin de, halk gibi, bazen yiyecek bir ekmek bulamadığı da oldu. O vatanını gövde, dinini ruh olarak görmüş, öyle yaşamıştır. Ölümüne kadar diyorum. Gözlerimizden inci gibi yaşlar dökülüyor ama zamanı kimse geriye alamıyor işte. Belki de ona layık olamadığımızdan. Çünkü ona yakışır bir cenaze töreni bile düzenleyemedik. Ama sen rahat uyu Mehmet Âkif yattığın yerde şunu bilesin ki sana uygun bir cenaze töreni düzenleyemedik ama biz seni kalbimize gömdük. Seni kalplerimizin en yüksek mertebesinde hâlâ yaşıyoruz.

Sen rahat uyu Mehmet Âkif! O unutulmaz şairi büyük saygıyla anıyoruz.

Hatice GÜLTEKİN

Yerköy Şehit Mehmet Tez Anadolu Lisesi

9/A Sınıfı

SEVGİLİ MEHMET ÂKİF ERSOY

Tefekkür insanı olmak zordur. Çileleri çekip çekip sabretmek, Allah yolunun boynu bükük bir divanesi olmak ne şerefliidir. Bu meşakkatli yolun sen şerefli bir yolcusu, bu imtihanlarla dolu dünyanın çileli kulusun. Herkes mecazi aşk ve hayatlar için dertlenirken sen duygusal insan, sen gençlerin ümidi, gençlerin yol gösterenisin. Safahat'ını okudukça eserlerini okudukça diyorum ki öyle bir gençlik olmalıyız ki bu topraklar bizimle gurur duysun. Sen ve senin gibi düşünenler, aziz şehitlerin ruhu huzur bulsun. Bu topraklar için toprağa düşmüş asker, gölgesinde bize de yer versin.

Ey vatan, bayrak ve inanç şairi! Ey gururlu insan! Biliyorum Asım'a güvendiğin gibi bize de güveniyorsun. Kalbiyle beyni uyuşan nesiller yaratmak istiyorsun. İman olmadan ilim, yolunu bulur mu? Gözler olmadan ayaklar nereye gideceğini bilir mi? Sadece kendi zevklerince hareket eden, yemek yiyen bir ölüdür. Hâlbuki insanoğlu yaradılışının verdiği donanımla melekleri kıskandıracak işlere imza atabilir. İnsanoğlu bir güldür: Güzelliğiyle açıp kokusuyla rayihalar saçmalı, insanlığının kıymetini bilmelidir. Ey Türk Gençliği! Uyanalım, biz şanlı bir milletin çocuklarıyız. Kendini keşfedip bilen Türk çocukları birçok güzel işi yapma kudreti bulacaktır. Zira *“Muhtaç olduğumuz kudret, damarlarımızdaki asil kanda mevcuttur.”*

Teşekkür ederim, Mehmet Âkif. Yağmurlardan sonra büyümüş başak ve meyveler sabırla olgunlaşmış. Senin çektiğin ağırlar ekinlere çiçek açtırdı. Biz dimağlarımızı sizin gibi aydınlık insanların düşünceleriyle süslüyoruz. Fikir dağarcıklarımızı genişletiyoruz. Sabrın ve şükürün kıymetini biliyoruz. Sayenizde vuslatı beklemenin büyüğü ile yaşıyoruz.

Ey Divan Edebiyatı'nın son hikâyecisi, milletin dostu ve yaveri! Sana yakışan kelimeleri düşünüyorum. Zihnimden art arda dilime dökülüyor. Din, vicdan, namus, hürriyet, doğruluk, çalışkanlık. Bizden ümitvar sözlerin aklıma geliyor.

*“Ye’s öyle bir bataktır ki düşersen boğulursun.
Ümide sarıl sımsıkı seyret ne olursun.”*

Anadolu toprakları bağı yanık, elleri nasırlı insanların diyarı burası. Dinle bak, nal sesleri duyulur ta uzaklardan. Zaferler yeniden şahlanır, açılmış sarı sayfalardan. İssiz adalar, bilinmeyen kıtalar değil burası. Anadolu’nun kalbi, Türkiye burası.

Selamlar, İstiklal Marşı’mızın şairi. Şunu bilmeni isterim ki bu ülkede sen ve senin gibi insanları örnek alacak binlerce genç var. Bunlardan biri de benim. Bu ülkenin kurucusu Atatürk’e, sana ve senin gibi düşünenlere söz veriyorum. Mabedimize uzanan mihraklara fırsat vermeyeceğim. Emeklerim ve canım bu vatana feda olsun. Gönlüm ferah, yüzüm aydınlık. Ülkemde güneşli güzel günler hepimizin olacaktır. Biz bunun için çalışırken, siz ötelerden yüzünüzde bir tebessümle, bizi izleyeceksiniz ve inandığımız müddetçe yaşayacağız.

Sevgi ve saygılarımla Türk Gençliği!

Cemal AĞRALI

Kdz. Ereğli Anadolu İmam Hatip Lisesi

12/H Sınıfı

